SàiGòn hoàng Mhiệu anh Mang eMun 🧶

MỤC LỤC

Tác giả Hoàng Anh Tú

Biết chết liền

Bởi Sài Gòn nhiều nắng

Anh chàng teen story

Chiều cuối năm và nu hôn mở mắt

Cứu rỗi

<u>Dằn lòng</u>

Đồng nghiệp lãng man

<u>Dreamer</u>

Mình sẽ gặp lai nhau chứ

<u>Hơi bi yêu anh</u>

Hot girl

<u>Trái tim vô lý</u>

Mắt ngoan, đừng khóc

Môt mối tình cũn cõn

Môt cơn bão vừa đi qua phố

Một mẫu tình con con

Như là mơ thôi

Phía khác

Thang máy tình yêu

<u>Tình cũ</u>

Tiếc công yêu

Trái tim dẫn lối

HOÀNG ANH TÚ (1978)

- Trưởng ban Biên tập báo SVVN Hoa Học Trò
- Được biết đến là anh Chánh Văn trên báo Hoa Học Trò (1999-2011) và hiện tại đang sở hữu Fanpage Hoàng Anh Tú (www.facebook.com/hoanganhtuh2t) với hàng trăm ngàn lượt người xem mỗi ngày.

Tác giả của những cuốn sách bán chạy được tái bản nhiều lần:

- Anh sẽ cưới em thêm nhiều lần nữa (NXB Văn học)
 - Mắc kẹt ở thiên đường (NXB Văn học)
 - Hết hôm nay là đến hôm qua (NXB Văn học)
 - Quán Ngủ Ngon (NXB Kim Đồng)
 - Một cuộc hẹn hôn (NXB Phụ Nữ)

- Thành phố của những linh hồn lạc (NXB Văn học)

Các tác phẩm mới:

- Bởi Sài Gòn nhiều nắng (NXB Thời đại)
- Yêu là yêu, thế thôi!
 (NXB Văn học)
- Ngã tư mưa, ngã vào đâu cũng nhớ (NXB Văn học)

Biết chết liền

nh với em thực sư gần gũi trên Yahoo! Messenger vào khoảng mười một giờ đêm trở đi. Giờ đó anh và em hay online. Bình **-**của em giờ đó chắc đã lăn quay ra ngủ rồi và Bình cũng không phải là người thích chát chít. Chỉ có anh và em. Chẳng biết có phải không nhưng qua chat, em thực sự là em hơn, em nói được nhiều hơn những tâm sư của em. Kể cả những tâm sư sâu kín nhất. Anh trong YM cũng vây. Rất khác. Anh trên YM là một người nồng nhiệt, hóm hình, thông minh và tràn đầy khát vong. Có cả sư tinh tế, sâu sắc và đôi khi rất tinh quái nhưng điều đó, em không thấy ở anh ngoài đời. Có phải vì anh giấu mình kĩ hay vì em và anh gặp nhau luôn có mặt Bình? Biết chết liền!

Anh là bạn thân của Bình. Hai người chơi với nhau từ hồi học phổ thông. Có thể coi là rất gắn bó. Anh hiểu Bình hơn em hiểu Bình nhiều và anh vẫn thường dùng sự hiểu biết của anh về Bình để khiến em tha thứ cho những điều Bình đã làm sai. Hay vì

em tin anh mà tha thứ cho Bình? Biết chết liền!

Em với Bình yêu nhau được hai năm, em cũng quen anh được hai năm. Rất nhiều cuộc đi chơi, Bình rủ anh theo. Hoặc có những cuộc đi chơi xa cùng cả anh với Bình. Ba người thôi. Cứ như gia đình Táo Quân vây. Nhưng anh luôn tạo khoảng cách với em. Đôi khi, nó bằng cả sự vô tâm. Anh cố tỏ ra thờ ơ với em. Đôi lần, Bình không thể đến đón em, Bình vẫn nhờ anh đến đón. Em nhớ, những lần anh đến đón, trông anh khác lắm. Khác hẳn với biểu hiện của anh khi có Bình. Em cũng lờ mờ cảm nhân được rằng anh cũng có tình cảm với em. Lờ mờ thôi! Một chút nhay cảm của phu nữ. Nhưng em cũng chỉ nghĩ rằng, có thể, vì em là ban gái của ban thân anh nên anh đối xử tốt như thế. Em cũng đã đấu tranh tư tưởng để không nghĩ là anh có tình cảm đặc biệt với em. Anh còn nhớ lần em đề nghị anh làm anh trai em không? Lần đó, em đề nghi mà cứ lo lo rằng anh sẽ nhân lời. Em chẳng biết, em thực sự không biết em đang muốn gì nữa. May mà anh từ chối. Anh đùa:

 Nếu anh là anh trai em, anh sẽ không cho phép em yêu thàng bạn củ chuối của anh mất.

- Tại sao?
- Vì anh thân với nó, anh hiểu nó. Em có bao giờ thấy hai thẳng bạn thân mà giới thiệu em gái mình cho nhau không?
- Nhưng... tức là anh Bình có điểm gì đó không tốt mà anh đang giấu em phải không?
- Không phải! Không có đâu! Anh lúng túng, cuống cuồng giải thích. - Bình là thẳng con trai ổn nhất mà anh biết đấy! Nó...

Em phá lên cười. Em biết chứ! Em chỉ đùa anh thôi. Em biết về Bình cũng không ít đâu, em hiểu Bình là mẫu con trai khiến nhiều cô gái phải thèm thuồng. Bình có những điều mà bất cứ cô gái nào cũng mong muốn được làm bạn gái của anh. Bình không đẹp trai dạng công tử như Won Bin hay Bi Rain mà đẹp kiểu đàn ông. Hàm râu quai nón xanh mò, khuôn mặt vuông cứng cỏi, đôi mắt sáng quắc như soi thấu tim gan người đối diện, nụ cười khiến người được nhận luôn có cảm giác an toàn. An toàn vì cảm thấy được chở che, cảm thấy không có gì giấu giếm. Cao 1m82, Bình trông giống một vị tướng quân

không khiến người khác nghĩ là thô lỗ. Ở Bình, người ta thấy sự chân thành, thẳng thắn và rất đáng tin. Làm bạn với Bình sẽ thấy rõ hơn những điều ấy. Nhưng khi yêu, có cái được và cũng có cái mất. Đôi mắt sáng quắc như soi thấu tim gan người đối diện chỉ là hình thức vì Bình chưa bao giờ hiểu rõ em, chưa

bao giờ đi sâu được vào cái hộp kín trong em. Không

hơn là một kỹ sư Điện tử - Viễn thông. Thô ráp nhưng

phải em ngăn cản mà là em không thể tự mở cái hộp ấy được. Bình phải là người tự mở nó. Nhưng Bình đã không làm được. Hay chính xác, Bình không bao giờ biết điều đó. Đôi khi, Bình khiến em có cảm giác Bình hời họt. Hay cái thói quen ngủ từ mười giờ ba mươi của Bình. Như một cái máy. Bình ngủ từ mười giờ ba mươi và dậy đúng sáu giờ sáng. Em nghĩ vì Bình là dân kỹ thuật nên như vậy. Nhưng cũng chỉ là bao biện. Đi chơi thế nào cũng phải về đến nhà em trước mười giờ để ba mươi phút Bình về nhà, tắm rửa

sinh nhật em. Những điều đó chỉ là những vụn vặt, cái lớn hơn là Bình chẳng bao giờ muốn phấn đấu làm một cái gì đó hơn mức hiện tại. Bình thỏa mãn với công việc hiện tại. Đúng! Với mức lương 1500 USD/tháng, biết bao người mơ ước có được thì tại sao Bình phải mơ ước nhiều hơn nữa? Anh đã bao

rồi đi ngủ. Bất kể đó là ngày gì, sinh nhật Bình hay

phải là mức lương mà là chí tiến thủ. Nếu ai đó biết. Bình vào cơ quan này là do có bố làm trên bô thì hẳn sẽ hiểu những điều em đang bức xúc. Cũng có thể do Bình được nhiều thứ mà không phải cố công chinh phục nên Bình sớm thỏa mãn chẳng? Có thể! Nhưng ngay với em. Em yêu Bình ban đầu cũng như mọi cô gái khác. Tức là một người con trai đến tỏ tình với mình, mình thấy anh ta cũng được được (ngày ấy em thấy Bình... quá được) và gật đầu. Buồn cười, hai năm trước, em mới hai mươi tuổi, em vẫn còn nghĩ rằng tình yêu tức là thấy được được thì yêu. Rồi yêu đến hai năm thì thành thói quen rồi chẳng muốn thay đổi nữa. Nhưng cũng từ khi chat với anh, chừng chưa đầy một năm trước, em bắt đầu bị cuốn theo những câu chuyên của anh. Không, phải nói là nóng lên mới đúng. Thực ra trước đó, em và anh cũng đã add nick và thỉnh thoảng chat vài câu kiểu: "Chào em! Có gì vui không?" hay "Chào anh! Dao này anh thế nào?" một cách xã giao và không nhiều tình cảm. Những câu chuyên xoay quanh Bình là chủ yếu, mà cũng chỉ là những chuyện vui vẻ, thông thường. Cho đến khi em và Bình cãi nhau. Trân cãi nhau đó rất gay gắt. Vì khi đó Bình có cơ hội được làm việc cho một công ty

lớn nhưng lai không theo. Em ba máu sáu cơn lên

biện cho Bình như vậy. Nhưng với em, vấn đề không

hỏi. Bình chỉ nhăn mặt: "Làm ở đây cũng được rồi. Sang đó chẳng quen biết ai, bị out lúc nào không hay." Bình lười biếng hay vì em quá kỳ vọng? Lần đó, em bức xúc quá mà tâm sự với anh. Anh nói gì nhỉ? À phải rồi, anh bảo: "Mỗi người đều có một mơ ước, một mong muốn."

Với Bình, Bình là kẻ ham vui. Anh chỉ muốn làm việc vừa phải để có thời gian hưởng thu cuộc sống. Không thể đòi hỏi một người thích ăn phở theo cách nhâm nhi chuyển qua ăn cơm vôi vã được. Em không đồng ý với cách bao biện ấy. Mình đã chat đến sáng. Và cuối cùng, anh đã chiu thua. Nhưng em cũng nguôi giân Bình, vì... anh. Cũng sau lần đó, anh đã nhìn em rất khác. Em cảm nhân được điều đó. Rõ lắm! Rõ như cái cách anh lắng nghe em hơn trong mỗi lần đi cà phê chung của cả ba đứa. Về sau anh nói: "Trước lần chat ấy, anh chỉ nghĩ đơn giản em giống tất cả các cô gái khác. Chính xác là như người ban gái cũ của Bình. Nên anh nói thật, anh cũng chẳng mặn mà lắm."

Nhưng sau lần đó, anh mới nhận ra em quái thai hơn anh nghĩ. Bạn gái cũ của Bình, em biết. Cô ấy nhàn nhạt và thích Bình như em đã từng thích. Sau

khi hai người yêu nhau được nửa tháng, cô nàng đi du học nhưng thực chất là sang bên đó lấy chồng. Cô ấy chỉ muốn lấy chồng Tây vì giấc mơ làm Việt kiều. Nhàn nhat và cũng chỉ muốn sống sung sướng. Bình đơt ấy cũng chẳng đau đớn nhiều vì quanh Bình còn có biết bao cô gái khác. Và Bình cưa em. Em đổ. Chẳng phải vì con SH Bình đang đi hay ngôi nhà năm tầng hoành tráng trên phố lớn. Em yêu Bình cũng chỉ vì Bình được được, bon chen tí với cuộc sống. Nhưng càng về sau, em càng cảm thấy bất ổn. Nhưng sư bất ổn ấy chẳng đủ để em chia tay vì thật sư Bình cũng rất yêu em. Bình tốt. Đúng! Tốt! Chẳng có lý do gì để chia tay cả. Tuần bảy ngày vẫn đủ bảy ngày qua đón em. Vài lần, Bình bảo em học xong rồi cưới. Nhưng em chẳng quyết định điều gì. Cũng chẳng phải vì còn muốn tìm cơ hội nào khác nhưng nếu cưới, em cũng chẳng quyết được. Thấy bất an. Nhưng bất an nhỏ lẻ và vun vặt. Những bất an không đủ để thắng được thói quen. Anh đã từng có lần gọi điều đó là gì nhỉ? Ù phải rồi, là ngại thay đổi, là bệnh người già. Em chưa già nhưng cũng chẳng còn sôi nổi để thay đổi một điều gì cả. Có vẻ em bị nhiễm sự ù lì của Bình. Yêu Bình, em với Bình hầu như ngày nào cũng gặp nhau, dù chỉ đến mười giờ tối. Nhưng cũng đủ để em bi... hài lòng dần. Hài lòng với tất những bất ổn. Tưa như chỉ

cần ăn được, ngủ được, thở được là đủ. Chẳng còn nhu cầu gì cả. Thâm chí, dần dần, em thấy mình thành con robot được lập trình. Đôi khi, gặp lai mấy người ban cũ, thấy họ vẫn hừng hực sống, đốt mình để cháy, em lai giật mình. Cũng đôi lần vùng lên, sống khác đi để phá vỡ sư đơn điệu, nhàm (và nhàn) chán. Nhưng rồi, đi với Bình, em lai dần dần nguôi lanh. Ban bè em lâu rồi em chẳng gặp ai nhiều nữa. Vì ngày nào cũng đi với Bình. Lai thêm công việc của em. Em đang bán hàng. Một cửa hàng quần áo tơ tằm cho khách nước ngoài là chủ yếu. Cũng chẳng nhiều khách nên công việc cũng nhàn nhã. Ngày lai ngày, em đứng bán hàng. Hết việc thì ngồi đọc mấy cuốn sách vớ được ở đâu đó. Cũng chẳng ham hố. Cho đến khi chat với anh. Anh bắt đầu nói với em nhiều hơn những câu chuyên về anh, về cuộc sống của anh. Ban đầu, em đóng vai người xem. Em nhìn cuộc sống qua góc nhìn của anh. Thấy nó sinh động làm sao! Thấy nó cuồn cuôn sống. Và em bắt đầu bị cuốn theo. Bắt đầu học cách bày tỏ thái độ. Lâu rồi, em đã quên cách bày tỏ thái đô của mình. Sâu thẳm trong em, một Huyền My khác. Em thấy. Em thấy em của những ngày còn mười chín, hai mươi tuổi. Em chưa phải là một bà già. Hai năm qua, Bình đã bao bọc em quá. Và hơn cả, em đã tư triệt tiêu mình để tròn tria

trong cách sống. Vì sao nhỉ? Có phải vì em đã yêu Bình nên chấp nhận quên mình đi? Hay vì con người em dễ bị cuốn theo lối sống của người khác? Biết chết liền!

Bình đã bắt đầu ngạc nhiên với em. Ngạc nhiên

quá chứ còn gì! Vì em đã tỏ thái độ của mình. Em đã từ chối đi chơi với Bình. Em muốn tìm lại một đam mê nào đó. Em muốn bứt ra khỏi khoảng lặng này. Em muốn làm một cái gì đó khác thay vì sống theo các lịch trình. Em bắt đầu xin đi học. Học khiêu vũ cổ điển, học chơi guitar, học thêm một khóa quản trị mạng. Đại loại là em muốn bước ra khỏi vòng tròn đã bao bọc em suốt hai năm nay. Bình đã nhăn mặt bảo em: "Học làm gì cho mệt. Rồi em cũng có dùng vào việc gì đâu. Cưới nhau xong, bố sẽ xin cho em về bộ làm bàn giấy. Việc gì phải nghĩ cho đau đầu!" Bình không phải nghĩ nhưng em phải nghĩ.

khách hàng đến cửa hàng. Trò chuyện với họ nhiều hơn. Cuộc sống đã bắt đầu rộng ra thêm chút ít. Em thấy mình nhìn xa hơn. Xa hơn một chút. Xa đến đâu nhi? Hình như đã đến chỗ anh rồi. Vì em thấy em cần anh biết bao. Em chờ đợi mỗi cuộc chat với anh buổi

Em cũng bắt đầu chiu khó giao tiếp với những

đêm. Chỉ để kể cho anh nghe hôm nay em có những điều gì mới mẻ. Và để nghe anh kể những điều anh khám phá được hôm nay. Nhưng anh vẫn cứ lôi Bình vào tất cả những câu chuyện của anh. Đến mức, có lần, em sign out ngay sau khi nói với anh rằng: "Tại sao anh cứ nói về Bình mãi vậy? Nếu anh còn nhắc đến Bình, em sẽ out ngay lập tức đấy." Và anh đã trả lời rằng: "Vì anh và Bình là bạn thân." Muốn sign out trên YM chỉ cần tổ hợp phím Ctrl + D, còn muốn sign out ra khỏi tình cảm mà em dành cho anh thì phải bấm tổ hợp phím nào? Biết chết liền!

Em đã hen gặp Bình. Em đã muốn kết thúc tình yêu này. Chỉ có thể là như vây cho dù sau đó, anh cũng chẳng thể vượt qua được tình bạn thân mà đến với em. Nhưng em sign out ra khỏi tình yêu này trước hết cũng chính vì bản thân em. Vì em. Vì cô gái tên là Huyền My mà em đã đánh mất từ ngày yêu Bình. Rồi sau đó, ra sao thì ra. Em sơ những lập trình. Em không muốn vẽ sơ đồ đường đi cho cuộc đời mình nữa. Bình đến đón em. Vẫn chẳng chút khác đi. Bình vô tâm hay vì Bình chẳng bao giờ nghĩ đến chuyên sẽ chia tay em? Nên khi em nói, Bình ngac nhiên lắm. Bình hỏi: "Tai sao? Anh đã làm gì không đúng ư?" Em chỉ lắc đầu. Em không phải là

người phụ nữ thích hợp với Bình. Và nếu cứ kéo dài, rồi một ngày, em sẽ trở về đúng nghĩa là em.

Giả sử khi ấy, em và Bình đã cưới, em cũng quyết ly di. Khi ấy thì mọi thứ sẽ tồi tê hơn nhiều. Và sớm muôn gì em cũng sẽ như thế. Em không nói ra là do anh đã đánh thức em dây vì anh hay bất cứ ai khác cũng vây. Bản năng của em, con người thực sự của em sẽ thức dây bất cứ lúc nào. Và cuối cùng, Bình vẫn là Bình. Guc gặc đầu, Bình bảo: "Tùy em!" Ngày xưa, em cực ghét cái từ "tùy" này. Và bây giờ, em chỉ thấy buồn cười. Em cố vui vẻ nói với Bình: "Chúng ta vẫn là ban, đúng không nào?" Bình guc gặc đầu, đáp: "Ù', tùy em!" Đêm ấy, em lên YM sớm hơn anh. Em để một tin nhắn offline cho anh. Nội dung chỉ là: "Biết chết liền, nhưng em thích anh!" Rồi ra sao thì ra. Em kệ! Em muốn chờ đơi những bất ngờ từ phía anh. Tai sao không? Em đã vươt qua được mình, còn anh? Đừng có nói là "biết chết liền" nhé! Biết chết liền, he he...

Bởi Sài Gòn nhiều nắng

huyến bay của Phi khởi hành lúc 16h30. Phi trả phòng khách sạn từ lúc 12h. Định bụng sẽ dành hẳn bốn tiếng để đi mua quà cho Mai Ly. Cô bạn đồng nghiệp trong văn phòng đại diện đến tận khách sạn đón Phi, đưa lên Diamond Plaza để chọn quà. Giọng con gái Sài Gòn rất dễ thương:

- Em tò mò về chị Mai Ly quá! Nhất định khi em ra Hà Nội, anh phải đưa em đi gặp chị ấy nghe!

Phi mim cười, gật đầu. Lích kích đồ đạc. Lại thêm cây guitar một người bạn trong này nhờ Phi chuyển giùm ra Hà Nội. Khoác cây đàn ngang lưng, Phi leo lên sau xe. Từ khách sạn đi ra sân bay chừng hai mươi phút. Sân bay trong thành phố kể ra cũng tiện lợi. Không như ngoài Hà Nội, đi từ trung tâm thành phố ra sân bay mất đứt gần hai tiếng đồng hồ. Chưa kịp nổ máy thì chuông điện thoại réo. Phi vội vàng xuống xe, móc túi lấy điện thoại ra nghe. Công

ty đối tác gọi. Có chút vấn đề về cái TVC(1) mà Phi làm copywriter. Phi đành bảo cô ban đưa mình qua công ty của đối tác. Một rắc rối tưởng nhỏ vậy mà cũng ngốn mất của Phi đến ba tiếng đồng hồ. Phi phải thay lai gần như toàn bộ phần super và voice của cái TVC ấy. Mười lăm giây quảng cáo trên truyền hình cho một sản phẩm mới quả là không ngọn ăn chút nào. Đấy là Phi thuộc hàng copywriter chuyên nghiệp và có tên tuổi rồi đấy nhé! Bực dọc có nhưng vì công việc thì cũng không khiến Phi quá căng thẳng. Đến 16h, Phi mới ra đến sân bay. Chot nhớ ra là chưa mua quà cho Mai Ly, Phi dáo dác nhìn xung quanh. Không có cửa hàng nào quanh đấy. Quay lại trung tâm thành phố thì cũng chẳng kip giờ. Mà không lẽ lai về tay không? Chắc chắn Mai Ly sẽ không giân nhưng cô ấy sẽ buồn. Không một chuyến công tác nào của Phi mà không mua quà về cho Mai Ly cả. Cảm giác áy náy khiến Phi khó chiu và hơi căng thẳng một chút. Cô ban đồng nghiệp cũng ái ngai:

 Ngoài này không có cửa hàng đâu. À, trong phòng chờ có gian hàng miễn thuế đấy! Rất nhiều đồ để chọn. Như chết đuối vớ được cọc, Phi vội vã chạy vào bàn check in sau khi cảm ơn rối rít và chào tạm biệt cô bạn đồng nghiệp dễ thương.

16h20

Phòng chờ sân bay Tân Sơn Nhất đông nghit. Vừa có một chuyển bay đáp xuống. Nắng rực rỡ chiếu qua lớp tường kính tạo thành những ô nắng lớn. Chẳng bù cho Hà Nôi những ngày này đang se sắt. Phi kéo lê đống hành lý, chay tới gian bán hàng lưu niệm trong phòng chờ sân bay. Quả đúng như cô ban đồng nghiệp nói, có rất nhiều đồ cho Phi chọn. Phi chấm ngay một cái áo rất dễ thương. Chắc chắn Mai Ly mặc nó sẽ hợp. Nhưng số đo của Mai Ly thì Phi chiu. Con mắt của một copywriter thiên về bay bổng hơn là đo đạc. Phi lúng túng nhìn quanh, Không có cô bán hàng nào có vóc dáng tương tư Mai Ly để Phi nhờ thử. Chỉ e mua về mà mặc chật quá thì không lẽ lai bay vào Sài Gòn để đổi ư? Vừa lúc, một cô gái ăn mặc bộ đồ tiếp viên hàng không đi qua. Rất giống vớc dáng của Mai Ly. Phi mừng như bắt được vàng.

16h25

Tiếng loa: "Hãng hàng không Quốc gia Việt Nam xin kính mời quý khách đáp chuyến bay VN 747 đi Hà Nội ra cửa số 11 để chuẩn bị khởi hành."

- Xin lỗi bạn!
- Dạ, anh cần gì ạ?
- Mình mua một cái áo tặng bạn gái nhưng mình không chắc chắn lắm về số đo, phiền bạn giúp mình mặc thử được không nhĩ?
 - Da, được anh ạ!

Cô gái lễ phép quá khiến Phi lúng túng. Nhưng chỉ một chút, khi nghĩ đến nghề của cô gái, tiếp viên hàng không, lịch sự và lễ phép đã trở thành phản ứng tự nhiên thế rồi thì Phi thôi lúng túng ngay. Cô gái cầm chiếc áo lên, mảm cười:

Chiếc áo đẹp quá anh ơi!

Rồi đặt va li xuống bên cạnh đống va li của Phi, cô gái cầm chiếc áo đi vào phòng thử đồ. Mấy cô bán hàng mim cười, gật đầu chào cô gái. Họ quen nhau. Một cô nói:

- Ban gái anh dáng đẹp vây. Con gái Hà Nôi da

bằng.

Phi mim cười. Có đôi chút tự hào. Mai Ly quả là một cổ gái đẹp. Cuộc thi Hoa hâu Việt Nam vừa rồi

Mai Ly cũng đi dư và lot vào vòng 20 cô gái đẹp

trắng nữa. Nhất dáng nhì da mà được cả hai thì còn gì

nhất.

Cô gái đi ra. Phi hơi sững người. Chiếc áo quả là hợp với cô gái. Hơn cả những gì Phi tưởng tượng khi Mại Ly mặc nó. Một chút quặn lên trong bung Phi.

hợp với cô gái. Hơn cả những gì Phi tưởng tượng khi Mai Ly mặc nó. Một chút quặn lên trong bụng Phi. Cô gái thấy Phi cứ chằm chằm ngây ngất nhìn mình thì trở nên lúng túng. Mất mười lăm giây. Cô gái phá vỡ sự im lặng bằng câu nhận xét:

 - Anh chọn khéo quá! Chiếc áo vừa vặn và rất đẹp. Chắc em phải mua một cái giống thế này quá!

Phi bừng tỉnh nhưng vẫn còn gượng gạo lắm:

- Tốt rồi! Cảm ơn em!

Rồi che đi sự lúng túng bằng việc rút ví đếm tiền trả. Tiếng loa lại vang lên. Phi không nghe thấy gì nữa. Tai Phi đang ù đi. Nhìn đồng hồ. 16h3o. Cô gái trở vào thay áo. Quay ra, đưa lại chiếc áo cho Phi. Những ngón tay vô tình chạm vào nhau khiến Phi giật bắn mình. Phi cầm chiếc áo và cắm đầu chạy lại cửa số 11, quên cả chào tạm biệt cô gái. Phi cố lèo lái đầu óc mình nghĩ về Mai Ly. Nhưng dáng Mai Ly và chiếc áo rõ mồn một, còn khuôn mặt cô chỉ thấy mờ mờ.

16h30

Cô tiếp viên đứng bên cửa soát vé nói:

- Xin lỗi anh! Trên loa vừa thông báo, chắc anh không nghe rõ. Chuyến bay VN747 tạm hoãn ba mươi phút vì lý do kỹ thuật! Nếu anh cần bất cứ sự giúp đỡ nào, xin tới văn phòng của chúng tôi ở cuối hành lang này a! Rất mong anh thông cảm.

Phi ngắn người. Tiếng loa ban nãy hóa ra là thông báo delay. Phi quay trở ra. Cô gái ban nãy vẫn đang đứng nói chuyện với mấy cô bán hàng. Phi muốn chạy tới để nói vài câu với cô ấy nhưng sợ gặp phải cái cảm giác ban nãy. Nhưng không lẽ lại bất lịch sự như thế này ư? Phi lại lúng túng. Phi cứ ngây người nhìn cô gái từ xa cho đến khi cô ấy vẫy tay chào tạm biệt mấy cô bạn và kéo chiếc va li đi ra cửa phòng chờ thì Phi không dừng lại được nữa. Cảm giác như sắp mất nhau đến nơi đã khiến Phi không thể không chạy tới.

16h37

- Anh tên là Phi. Đồng Tuấn Phi. Đang làm copywriter cho một công ty ngoài Hà Nội. Chuyến này vào Nam để trình bày một TVC cho khách hàng trong này.
 - Vậy mà em tưởng anh là nhạc sĩ chứ!
- À, cây guitar này là của một người bạn trong này nhờ chuyển ra Hà Nội giùm thôi. Em là tiếp viên hàng không của hãng nào mà đồng phục lạ thế?

- Da, hãng của em chỉ là một hãng nhỏ. Anh biết EVA Air không a? Nếu anh bay sang Thái Lan hay Singapore bằng máy bay của hãng em thì nhớ hú em một tiếng, đảm bảo em xin coupon giảm giá cho anh liền.
- Nhất định rồi! Nhưng không lẽ anh sẽ ra sân bay và hét lên: "Cô gái mặc thử giùm áo cho anh Phi đang làm cho EVA Air ơi" à?
- Úi, em quên mất. Em tên là Phụng Như. Em ở đường Điện Biên Phủ, quận 3. Khi nào vào Sài Gòn anh chỉ cần ới em một tiếng, em sẽ có mặt. Tất nhiên nếu hôm đó em không phải bay.
 - Nhất định rồi!
- Chắc bây giờ Hà Nội lạnh lắm phải không anh?
 Lâu rồi em chưa ra Hà Nội.
- Cũng lạnh. Sài Gòn thì nắng quá. Hôm anh vào đây cũng áo đơn áo kép trông như thằng dở hơi ấy!
 - Vâng ạ! Sài Gòn thì quanh năm nắng. Cái nắng

nhiều khi khiến người ta bị say. Mấy tháng nữa anh vào đây thì còn nắng khủng khiếp.

16h45

- Tức là sao cơ anh Phi? Nói đi anh! Anh nói cho Như biết vì sao lại thế đi anh!
- Ngốc ạ! Có nghĩa là Kotex có cánh chứ sao. Thế mới nói mỗi khi đi máy bay nên mang theo vài gói Kotex để lỡ máy bay có rơi thì cũng có cánh để bay chứ còn gì.
- Trời đất! Đúng là chỉ có người Hà Nội mới nghĩ ra mấy cái quái đản vậy thôi!
- Em nói vậy là oan cho người Hà Nội đấy! Em phải nói là dân copywriter tụi anh, và sâu hơn nữa là những copywriter đã tham gia viết quảng cáo sản phẩm Kotex mới nghĩ ra thế! Cô bạn anh trong này viết cái TVC Kotex xì tin trượt cầu thang ấy. Chuyện này là suy từ cái quảng cáo đó ra. Khi hai cô gái trượt cầu thang như chim bay là bởi Kotex có cánh.

- Khiếp thật! Em đến sợ cái đầu của tụi anh.
 Chuyện gì vào đầu tụi anh cũng ra thành những thứ quái đản chết đi được.
- Chà, thế thì anh phải trực xuất em Như ra khỏi đầu anh thôi. Không lại quái đản hóa em Như thì chết!
 - Chứ không phải là em ở chỗ này trong anh à?
 - Úi! Anh có máu buồn đấy!
- Đừng có mà đánh trống lảng. Thế em ở chỗ nào trong anh?
- Hừm, tim thì có đến bốn ngăn cơ em ơi! Em ở ngăn nào thì cũng còn đến ba ngăn nữa luôn í ới tiếng cười nói của các cô gái. Thôi thế này nhé! Cho em ở cuống tim anh. Cuống tim thì chỉ có một và nó quan trọng nhất đấy!
 - Anh đùa em!

Trong một lúc, cái cảm giác chuếnh choáng lại

- khiến Phi bị khựng lại. Phi quay mặt đi và nói như hụt hơi:
- Anh đùa thật, anh xin lỗi...
 - Đến lượt Như lúng túng:
 - Em đùa thôi, em xin lỗi...

Cả hai im lặng một lúc thật lâu. Chỉ có cái nắng chiều rực rỡ lên đợt cuối. Những người qua lại vẫn nườm nượp nhưng cả Phi và Như đều không nghe thấy gì nữa.

16h50

được. Đi mà anh Phi! Anh Phi!

- Anh Phi đàn cho Như nghe một bản thôi cũng

- Giữa chốn đông người thế này sao? Mọi người lại tưởng anh là tên hát rong mà cho tiền thì ngại lắm!
- Em năn ni đấy! Em cầu xin đấy! Em cắn cơm cắn chả "nay" anh đấy!

- Khiếp! Học được câu của người ta là đem ra xài ngay lập tức cho được.
 Thế có nghĩa là em phải gọi anh là sư phụ chứ
- 1 ne co nghĩa là em phải gọi ann là sử phụ chữ giề... ề...
- Không dám! Anh làm được sư phụ của em là chết liền luôn đó.
- He he, nhiễm giọng Sài Gòn rồi. Biết chết liền luôn đó! Mà thôi, lại đánh trống lảng rồi. Đàn cho em nghe một bản thôi. Chẳng biết bao giờ mới gặp lại nhau nữa mà anh.
 - Thôi được rồi, một bản thôi nhé!
 - -Yesss, sir!

Phi mở túi đựng cây đàn ra. So lại bộ dây. Như gặp phải cơn mộng du, những giai điệu cứ cuồn cuộn kéo tay Phi lướt trên dây đàn:

Bới Sài Gòn nhiều nắng phải không em Mà say quá cái nhìn yêu đến thế! Giọng Sài Gòn bám hoài vào trí nhớ Nhen ấm bước anh ba sáu phố Hà Thành

Xa em rồi, xa Sài Gòn, mình anh Những ký ức ăn tiêu rồi cũng hết Anh mòn vẹt tim mình em ơi có biết? Giá hôm chia tay giữ lại được môi em

Nụ hôn ấy sẽ giùm anh cái nắng Giữ giùm anh ngọn lửa ở cuống tim Ngọn lửa ấy sẽ giùm anh lúc vắng Mắt, môi, tai khắp bốn bề em

...

16h57

Một nụ hôn. Không phải! Là nắng. Nắng trườn qua mặt Phi. Nắng đậu xuống môi Phi. Nắng thơm như môi con gái. Là nắng. Không! Là nụ hôn. Nụ hôn lịm sâu vào trong tận cùng Phi. Như. Rõ ràng là Như đang ôm vòng qua eo anh. Mùi của Như. Không! Là nắng. Mùi của nắng. Nắng phủ lên cả hai. Nắng khiến

mắt Như long lanh. Giọt nước mắt của Như lăn nhẹ xen giữa môi anh. Mằn mặn. Không cưỡng lại nổi. Không vùng ra nổi. Cả hai. Khoảnh khắc như thể đóng băng cả xung quanh nhưng lại cuồn cuộn trong cả Phi lẫn Như. Chỉ nghe tiếng tim đập dồn bên ngực phải của cả hai người. Tiếng loa chới với gọi hành khách. Tiếng loa như muốn len vào giữa hai người. Và Phi bừng tinh. Gấp gáp:

Em chờ đây! Anh lùi chuyến.

Phi chạy. Chưa bao giờ anh chạy nhanh đến như vậy. Phi sợ hãi. Phi sợ mình sẽ phải bay. Phi muốn ở lại. Phi muốn ở lại với Như. Chắc chắn đấy! Phi muốn ở lại.

16h59

- Nhất định tôi muốn lùi lại chuyến sau. Chị xem giùm chuyến 22h30 còn chỗ không?
 - Dạ, anh chờ em check lại danh sách đã.
 - Nhanh giùm tôi. Phải ở lại. Tôi phải ở lại.

- Vâng! Anh chờ cho một chút.

Phi quay lại nhìn về phía Như trong khi người phụ nữ kiểm tra trên máy tính danh sách khách đã book vé chuyến 22h30 cùng ngày. Như đang gục đầu xuống đàn. Xoay lưng lại với Phi. Mái tóc xõa dài đen nhánh. Tấm lưng thon của Như. Bờ vai tròn của Như. Phi chọt lạnh toát người. Phi chọt điếng người khi gặp lại dáng vóc thân quen. Nhất thời, Phi không nhớ ra giống ai. Nhưng chỉ một chút, Phi điếng lại. Bụng thắt đau. Là dáng Mai Ly. Mai Ly của Phi. Hà Nội của Phi. Tự nhiên Phi có cảm giác khó thở. Nôn nao như thể say nắng. Giọng người phụ nữ kéo Phi trở về thực tai:

- Dạ, còn chỗ anh ạ! Anh cho mượn lại vé máy bay của anh một chút.

Phi giật mình. Luống cuống như bị bắt quả tang khi làm điều xấu. Phi rút chiếc vé ra. Quay lại nhìn Như một lần nữa rồi Phi rụt lại vé:

- Xin lỗi chị! Đã làm phiền chị...

17h00

Phi quay lại chỗ Như ngồi. Lúng túng. Phi muốn nói mà cổ họng nghẹn như bị đổ chì. Như nhìn Phi. Đôi mắt Như to tròn và nâu thăm thẳm. Đôi mắt ấy như xoáy sâu vào tận cõi lòng Phi. Như nói, giọng vỡ vụn, lạc cả đi:

- Anh lên máy bay đi! Không cần lo cho Như đâu. Như cũng phải về thôi. Bạn trai Như vừa gọi điện. Anh ấy đang ở nhà chờ Như về. Anh cũng phải về mà. Chị Mai Ly chắc cũng thế!

Phi như trút được gánh nặng. Chọt thấy sao mà mình hèn nhát đến thế. Với cái cảm giác kiểu "được lời như cởi tấm lòng" sau câu nói của Như. Dẫu lúc này đây, bất ngờ xuất hiện một nhân vật nam chính chưa từng có trong câu chuyện của hai người. Phi muốn nói điều gì đó song anh im lặng. Vội vã cất đàn vào trong túi. Phi kéo va li của mình đi. Như vẫn đứng đấy. Không thể chắc chắn rằng đấy là đứng im nữa. Bóng nắng đổ dài dáng Như về phía Phi đi. Nước mắt cứ tự nhiên mà lăn xuống gò má của cả hai. Phi cúi gằm bước đi. Không dám quay đầu lai.

17h02

Phi đến trước cửa số 11. Chọt Phi nhớ ra một điều. Phi vội vã mở va li, lấy chiếc áo ra. Phi chạy tới chỗ Như đứng. Đặt chiếc áo vào tay Như. Đưa tay lên vuốt má Như lần nữa. Im lặng. Và Phi chạy trở lại cửa số 11. Nhanh đến nỗi Như không kịp nói lời nào.

17h11

Phi ngồi yên vị trên ghế trong máy bay. Tin nhắn tới khiến Phi vội vã rút máy ra. Hai tin nhắn. Một của Mai Ly và một của Như. Phi kéo xuống đọc tin của Như trước: "Bởi Sài Gòn nhiều nắng phải không anh?" Phi lắm nhẩm theo: "Bởi Sài Gòn nhiều nắng." Tiếng của tiếp viên hàng không yêu cầu mọi người tắt máy điện thoại di động khi máy bay chuẩn bị cất cánh. Phi nhấn vào phím tắt và tự nói với mình: Về Nội Bài đọc tin của Mai Ly cũng được. Bởi Sài Gòn nhiều nắng...

Sân bay Tân Sơn Nhất, 18/1/2005 Hà Nội, 26/1/2005

Anh chàng teen story

Bối cảnh cho một teen story

Khi chi thư ký tòa soan gọi điện bảo tôi: "An Yên này, viết cho chi một teen story cho số báo tới đi" thì tôi đang ngồi trong quán cà phê Điểm hen - một quán cà phê mới mở. Đó là một quán kiểu cách với sàn gỗ và những chiếc đèn giả chân nến khá lãng man. Tôi nghĩ ngay đến một câu chuyên hen hò lãng man. Sẽ như mọi khi thôi, tôi sẽ dùng chính tôi làm chất liệu cho nhân vật nữ chính. Tôi sẽ phải lòng một ai đó rồi tưởng tương một câu chuyên tình yêu xảy ra với ho. Phải lòng chứ không phải là yêu. Bởi nếu ban yêu anh ta, ban sẽ chẳng viết nổi một câu chuyên ra tấm ra món đâu. Tình yêu vốn dĩ ích kỷ. Còn phải lòng có nghĩa là ban thinh thích anh ta. Thinh thích để vừa đủ cảm xúc cho câu chuyên của ban. Để ban có thể điều khiển cảm xúc ấy, dẫn dắt cảm xúc ấy theo một chuỗi liên hoàn nhất định mà chúng ta hay gọi là tuyến truyên. Tai quán cà phê Điểm hen, bây giờ là

sáu giờ chiều, cái giờ mà hầu hết các quán đều vắng hơn. Có lẽ bối cảnh của cuộc hò hen lãng man sẽ được dưng từ quán cà phê này. Tất nhiên, trừ khi chủ quán sẽ ký với tôi hợp đồng quảng cáo quán thông qua một câu chuyên tội viết chứ không, tội vẫn thường mô tả quán đó theo tưởng tương của riêng mình. Cũng như với bối cảnh quán Điểm hen này. Tôi hình dung nó sẽ được dựng trên một nền đất nhoài ra từ một góc Hồ Tây. Chính nó đấy, nó có tên là Gò Mỏ Phương, phía sau trường Chu Văn An. Tương truyền từ xa xưa, nơi đây là chỗ vùi xương của cánh nam giới bi cáo chín đuôi bên Hồ Tây làm thit. Sau Lac Long Quân đã giết chết cáo chín đuôi ở đây. Xưa ở đây cũng có một ngôi chùa tên gọi là chùa Bà Đanh, rất vắng nên tích vắng như chùa Bà Đanh cũng từ đó mà ra. Sau chùa Bà Đanh chuyển đi nơi khác, người Pháp cho xây cái nhà Bát Giác. Hồi còn học ở trường Chu Văn An, chúng tôi vẫn hay tổ chức đám tang cho cá ở đó mỗi khi trốn học. Phải, quán Điểm hẹn sẽ được đặt ở đó cho lãng man. Cảm giác sóng Hồ Tây vỗ ì oap rất gơi. Có nên có một chút cáo chín đuôi hay những oan hồn giai đa tình không nhí? Trong cái bối cảnh vừa lãng man nhưng lai rất liêu trai này, một câu chuyên tình hẳn sẽ rất ám ảnh. Vây là xong địa điểm, bây giờ đến bối cảnh bên trong

quán. Cái sàn gỗ của quán Điểm hẹn gợi nhắc cho tôi về một con thuyền du lịch. Tại sao không? Quán Điểm hẹn chính là cái quán hình con thuyền. Tôi cũng sẽ theo dòng suy tưởng đó để vẽ lên một cái trần quán là trần kính với giàn hoa giấy lan tỏa. Và hơn cả thế, tôi cũng muốn chế ra các loại đồ uống chỉ có ở quán Điểm hẹn này. Những ly cocktail sặc sỡ và thơm lừng. Còn nhân vật nam? Có lẽ anh ta đang ngồi ở kia rồi. Một anh chàng ngồi tư lự một mình với *Cuộc săn cừu hoang*, cuốn sách mới nhất của Haruki Murakami.

- Xin lỗi anh, anh có phiền không nếu em ngồi cùng?

Tôi sẽ đến bên anh chàng đó với một nụ cười không thể dễ mến hơn được nữa. Tôi biết mình có lợi thế lớn nhất: nụ cười. Nhưng có vẻ mẫu câu ấy chưa được hấp dẫn cho lắm. Anh ta có thể từ chối và câu chuyện hẹn hò lãng mạn sẽ lại quay trở về vạch xuất phát. Vậy thì sẽ chọn mẫu câu nào?

Mười phương án làm quen

Làm quen. Tai sao chúng ta cứ luôn phải chờ đơi một anh chàng hợp nhãn đến làm quen với chúng ta? Tai sao ban không thử bắt chuyên với một chàng trai ngay cả khi ban chưa có một chút thông tin nào về anh ta? Tôi có mười mẫu câu ở đây, nếu ban muốn thử, đừng ngai, cứ dùng đi. Ban có quyền khởi đông cho một mối quan hệ mà sau đó, biết đâu, anh chàng ban làm quen ấy lai chính là Mr. Right của ban? Cơ hội thì rất hiếm, nắm bắt được cơ hội càng khó hơn, vây thì nên tao ra những cơ hội cho mình thay vì chờ nó đến. Ban tuyệt đối không bao giờ mất giá chỉ vì ban đã làm quen trước với anh ta đâu. Tin tôi đi, tình yêu vững bền và đích thực nằm ở việc ban đã yêu thế nào chứ không phải ban đã bắt đầu chúng thế nào. Nếu ban đồng ý với tôi như vậy thì chon nhé, những mẫu câu tôi nghĩ ra trong mười phút vừa qua, khi tôi nhắm được anh chàng mà tôi dự định sẽ đưa vào làm nhân vật nam chính cho câu chuyên của tội - teen story kỳ này - ban đang cầm đọc trên tay:

- 1. Cuốn sách anh đang đọc là cuốn mới nhất của Haruki Murakami à? Anh có thể cho em mượn xem qua một chút được không a?
 - 2. Xin lỗi anh về sự đường đột, nhưng em không

đây mà! Anh chờ em đã lâu chưa? Xin lỗi anh, em quên mất là anh hen ngồi bàn này trong khi em cứ ngồi chờ anh ở bàn bên kia. 4. Xin lỗi anh, em quên mất ví ở nhà, em còn thiếu đúng mười ngàn đồng để đủ trả tiền nước, anh có phiền không cho em vay mười ngàn đồng rồi em

5. Chỗ này là chỗ em hen với ban em, thế nên em xin phép được ngồi một chút rồi khi ban em đến, em

6. Anh ơi, máy điện thoại của em hết tiền rồi, em có thể xin anh một tin nhắn để nhắn cho ban em được không a? Hoặc để em đọc số, anh nhắn giùm em cái.

về nhà lấy ví, trả lai anh ngay a?

sẽ đi ngay, được không anh?

3. Xin lỗi, anh có phải là anh Gia Bách không a? Em là An Yên, người đã hen với anh trên facebook

thể kiềm chế được thắc mắc của mình: Em thấy anh rất quen í! Hình như em với anh đã gặp nhau trước đây thì phải? Có phải anh tên là Huy không a?

- đẹp í! Anh mua nó ở đâu vây a? Em rất muốn mua nó
- 7. Anh ơi, em xin lỗi, em thấy cái áo anh mặc rất

để tặng cậu bạn thân của em.

- 8. Ôi, anh! Dễ chừng phải năm năm rồi anh nhi? Dạo này anh phát tướng quá đấy! Anh còn nhớ em là ai không nào?
- 9. Em nhờ anh một chút được không ạ? Chuyện là thế này, em có cuộc hẹn với một người bạn theo đuổi em mà em lại muốn từ chối cậu ta. Em muốn nhờ anh chụp cùng em một bức ảnh để em giả vờ với cậu ta là em đã có bạn trai, mong cậu ta đừng làm phiền em nữa. Em hứa chỉ cho cậu ta xem rồi sẽ xóa đi ngay ạ!

Bạn chọn đi! Tôi nghĩ nó đều có thể được coi là sự bắt đầu hoàn hảo và ít có nguy cơ bị từ chối nhất trong trường hợp anh ta đang ngồi một mình và không có dấu hiệu chờ đợi ai đó. Ít ra là với những trải nghiệm cá nhân của tôi sau nhiều lần bắt đầu một mối quan hệ mới, tôi chưa từng thất bại. Thế còn phương án thứ mười? Bạn sẽ hỏi vậy khi đếm đi đếm lại mới chỉ có chín phương án được liệt kê? Phải, phương án thứ mười không dành cho bạn đâu. Nó được dành cho teen story kỳ này rồi.

Phương án làm quen thứ mười

Tôi rời bàn của mình, vào nhà vệ sinh của quán. Tôi kẻ lại viền môi, viền mắt và thoa một chút son bóng vừa phải. Tôi cũng đảm bảo không có một sợi tóc nào trật trìa đâm lên, quặp xuống. Tôi cũng đảm bảo chiếc váy tôi đang mặc không bị dính một vết bản nào thấy được bằng mắt thường. Cũng như mọi nếp nhăn trên váy đều được loại trừ hoàn hảo. Tôi sẽ dùng một chút nước hoa. Loại Cabotine Rose của Eau de Toilett e. Mùi hương của nó hơi ngọt nhưng không quá sực. Một chút ở cườm tay và ở cổ. Tôi biết mình đủ hấp dẫn để có thể tự tin. Tôi bắt đầu bằng phương án thứ mười.

Tôi chọn cách ngồi đối diện anh chàng, nhìn thẳng vào mắt anh ta cùng một nụ cười vừa vặn. Và chỉ vậy thôi. Chờ đi. Trong lúc chờ đợi, hãy xem anh ta bối rối thế nào nhé! Đấy là việc bạn chọn quyền chủ động thay vì bị bối rối, hãy đẩy sự bối rối trở lại phía anh ta. Một khi anh ta bị bối rối, bạn có nhiều cơ hội thắng lợi hơn. Và hãy để cho anh ta phải nói trước, đương nhiên. Đừng hỏi cắc cớ lại tôi là nếu anh ta cũng nhìn lại tôi và cũng không nói. Trừ phi anh

ta có rắc rối về thanh quản hoặc bạn không phải là tôi.

- Xin lỗi, cô...

Đấy, thấy chưa, anh ta đã mở miệng rồi đấy. Bạn sẽ trả lời thế nào? Đừng nhìn sang tôi cầu cứu vì tôi cũng như bạn thôi, chẳng có mẫu câu nào để sử dụng ở đây cả đâu. Thế nên tôi sẽ chờ anh ta hỏi câu thứ hai.

- Xin lỗi, hình như chúng ta chưa quen nhau thì phải?

Đấy, bây giờ thì bạn tha hồ trả lời. Bạn có thể đề xuất về việc chưa quen thì bây giờ quen, hoặc bạn có thể thẳng tưng nói rằng bạn muốn làm quen với anh ta. Còn tôi - trong vị trí của một người viết teen story - tôi sẽ trả lời:

- Vâng! Chúng ta chưa từng quen nhau. Và đây chỉ là sự tình cờ, trong một quán cà phê khá đẹp thế này, ở một vị trí khá đẹp thế này, trước một anh chàng thú vị thế này và em nghĩ là em nên ngồi đây.

- Cô là...
- Anh đoán thử đi! Hãy thử hình dung xem em là một cô gái thế nào. Biết đầu, em lại thích trở thành một cô gái như vậy thì sao?
 - Tôi... tôi...
- Thôi nhé, để em làm mẫu trước rồi anh làm thế sau nhé! Và này, đừng để phí mất một buổi chiều thú vị như thế này anh nhé! Cũng đừng xưng "tôi cô", nghe kỳ thị và xa lánh nhau quá, anh nhé!
 - Tôi... à... anh... Vâng, cô... à em... nói trước đi!
- Em đoán anh là một anh chàng khá sâu sắc và vẫn còn độc thân. Bằng chứng là cuốn sách anh đang đọc là thứ sách mà không phải người đàn ông hời hợt nào cũng muốn đọc và có thể đọc. Haruki Murakami không phải là tác giả của những tiểu thuyết giải trí và dễ đọc đâu.
- Tôi... à... anh... thích ông tác giả này thật! Nhưng sâu sắc hay không thì phải do người khác

- Vậy thì hãy cứ thử một chút, cho em gọi anh là

- Vậy thì hay cứ thứ một chút, cho em gọi anh là Huy nhé! Em thấy cái tên Huy nghe rất nam tính. Còn anh, anh nghĩ tên em là gì?

- Anh không nghĩ ra đâu!

đánh giá thôi.

- Anh cứ đặt cho em một cái tên đi nào! Và nhờ cái tên đó anh sẽ nhớ đến em hơn là cái tên thật của em đấy!
- Vậy thì anh gọi em là Thủy nhé! Chắc nó không khiến em nghĩ rằng anh đang ám chỉ em là phù thủy đâu, nhỉ?
- Vâng! Anh thật hóm hỉnh! Em sẽ là Hàn Thủy nhé! Nước lạnh rốt cuộc cũng tốt hơn là nước nóng. Em hy vọng em sẽ không khiến anh bị ê răng!
 - Anh cũng tin là vậy!

Buổi chiều tình cờ - phim The

Tourist

Quán đang chơi bài *God Help The Girl*. Thật phù hợp với tâm trạng của tôi lúc này.

There is no way I'm looking for a boyfriend There is no way I'm looking for a scene I need to save some dough I'm a working girl, you know I'll fend att ention off I keep to myself.

Tôi đang ngồi đối diện một anh chàng mà tôi sẽ đưa vào teen story của mình. Việc của tôi lúc này là cùng anh ta xây dựng một cốt truyên thú vị. Giống cái cách chúng ta đang đi trên đường và nghe được một giai điệu hay với những ca từ đẹp để rồi sau đó lầm nhẩm hát theo mà không cần phải nhớ tên bài hát hay nội dung bài hát ấy. Tôi chon cách này, sẽ là một câu chuyên đủ để ban mim cười nhe nhàng và có thể chẳng cần phải nhớ đến nôi dung câu chuyên lẫn tên người viết, tên nhân vật trong câu chuyên đó. Cái ban cần nhớ đó là những chi tiết thú vi. Kiểu như mười cách bắt chuyên với ban trai hay một cái quán cà phê lãng man với hai người trẻ tư đặt tên cho

- nhau.
 - Có vẻ em thích bài hát này nhi, Hàn Thủy? -Huy hỏi tôi khi thấy tôi gõ nhịp lên mặt bàn.
 - Vâng! Nghe nó thật nhí nhảnh và dễ chịu!
 Giống như cái cách mà em luôn chờ đợi ở tình yêu vậy!
 - Chờ đợi ở tình yêu? Em chờ đợi điều gì?
 - Một chàng trai yêu một cô gái ngay cả khi chẳng biết tên cô ta. Và cô gái cũng vậy, yêu chàng trai trong một buổi chiều tình cờ.
 - Như anh và em sao?
 - Anh đã yêu em rồi ư?
 - Ít ra thì anh đã chắc vế sau: buổi chiều tình cờ.
 - Dường như anh đúng là fan của Haruki Murakami, luôn tin vào những mối quan hệ tình cờ.

- Chẳng phải thế sao? Đôi khi người ta gặp nhau cũng là định mệnh. Nếu em không bước tới bàn của anh hoặc giả như anh đã đứng lên bỏ đi khi em ngồi xuống và nhìn anh chằm chằm như vậy thì chúng ta đâu đã biết nhau?
- Nhưng lỡ em giống như nhân vật Elise của cô diễn viên Angelina Joile trong phim *The Tourist*, bị bọn mafia săn đuổi và dùng anh như một tấm bình phong?
- Vậy ư? Nếu vậy anh sẽ phải mua đĩa The Tourist về xem ngay mới được.
- Mà anh vẫn chưa trả lời em nhé! Anh hình dung về em thế nào?
 - À há! Để anh nghĩ tí!

Cô gái đến từ sao Thủy

Cô gái tên là Hàn Thủy. Thực sự ra cô ấy không phải là người Trái đất. Cô ấy vốn là người của sao Thủy. Ở sao Thủy, quê nhà của cô ấy, mọi thứ đang trên đà diệt vong. Mọi thứ đang dần trở nên đông cứng lại và có nguy cơ sự sống sẽ biến mất. Nhiệm vụ của cô ấy khi thâm nhập Trái đất là tìm ra lời giải thích vì sao Trái đất giữ được sự sống qua hàng tỷ năm như vậy. Chàng trai đầu tiên mà cô ta gặp đã khiến cô ta nhận ra rằng cảm xúc của trái tim chính là nguồn năng lượng cần phải có để giữ ấm hành tinh. Chỉ khi người thương người, người yêu người thì sự sống mới tồn tại.

- Khi nhận ra điều ấy rồi, cô ta sẽ quay trở lại sao
 Thủy chứ?
 - Chắc chắn!
 - Vậy còn chàng trai?
- Chàng trai ư? Anh ta sẽ rất đau khổ đấy! Nhưng anh ta vẫn tin rằng cô ấy chỉ trở về sao Thủy để thông báo tình hình rồi sẽ quay lại Trái đất và ở lại bên anh chàng Trái đất.
- Chưa chắc đâu anh, vì khi về đến sao Thủy rồi,
 cô ta sẽ không bao giờ quay lại được nữa.

- Không! Anh vẫn tin rằng trái tim biết dẫn đường cho người đó trở lại một khi nó nhận ra nó đang yêu ai đó.

Tôi lơ đãng nhìn ra ngoài. Cố gắng giấu Huy cảm giác hoang mang. Đây chẳng phải lần đầu tiên tôi để cho mình phải lòng ai đó rồi lấy cảm xúc ấy để viết những câu chuyện. Bởi xét cho cùng thứ cảm xúc rất thật ấy hóa ra cũng chỉ là vay mượn mà thôi. Bởi sau mỗi câu chuyện được viết ra, tôi luôn rơi vào một trạng thái trống rỗng. Cứ như với Huy đây, sau buổi chiều này, tôi sẽ có một teen story. Huy sẽ mãi mãi không biết được tôi là ai và tôi cũng sẽ không bao giờ gặp lại Huy nữa. Giống như cô gái sao Thủy, tôi có quay trở lại Trái đất không? Liệu trái tim tôi có biết dẫn đường để tôi quay lại không? Có lẽ câu trả lời ấy không nằm trong teen story này đâu.

Hà Nội, tháng 5/2011

Chiều cuối năm và nụ hôn mở mắt

ôm ấy, cũng là một buổi chiều cuối năm, tầm tầm thời gian này, tôi đưa nàng đi mua sắm. Đường phố cuối năm thường rất đông đúc. Trời lai nồm rất khó chiu. Tôi có văng bây một câu, chỉ là lầm bẩm trong miệng thôi, khi có một bà đi xe ngược chiều mà còn tron mắt mắng xa xả những người đi đúng chiều. Thật ra thì cũng chỉ có vây. Nàng khẽ cau mày khi thấy tôi văng bậy. Lúc đó tôi cũng chẳng hơi đâu mà để ý đến cái cau mày ấy. Mà cả sau này khi nhớ lại, tôi dám chắc rằng cái cau mày ấy của nàng không đủ để làm thành lý do khiến nàng muốn chia tay tôi. Thát sư là không đủ. Ấy thế mà nàng đã nói lời chia tay. Lúc đó, sau một hồi mua sắm điện cuồng, tôi rủ nàng vào một quán cà phê nhỏ trên tầng ba ngay ngã tư Kim Liên -Đai Cồ Việt. Quán Banana thì phải. Cũng chẳng biết có phải vì tên quán là Banana nên câu chuyên cũng chuối củ như vây không nữa. Lúc vào đó, nàng vẫn

còn hồ hởi xem xét lại mớ quần áo nàng vừa mua. Thậm chí nàng còn mua tặng tôi một chiếc áo sơ mi màu hồng tuyệt đẹp. Hàng second-hand thôi nhưng còn mới lắm. Sau đó, chúng tôi còn hôn nhau. À phải rồi, nàng hôn tôi mà vẫn mở mắt. Đó là một dấu hiệu lạ. Tôi có hỏi nàng:

- Sao em mở mắt?

Nàng không đáp. Nàng vuốt nhẹ má tôi, nước mắt nàng chảy dài. Lúc đó tôi luống cuống lắm. Lại rối rít:

- Sao vậy em? Có chuyện gì vậy?

Nàng lắc đầu. Rồi khuấy ly cà phê cho tôi. Nàng đầy ly cà phê đến trước mặt tôi. Chừng ba phút im lặng nặng nề. Rồi nàng mới từ từ nói:

- Mình chia tay nhé!

Tôi cuống quýt thật sự. Trái tim như chùng hẳn xuống. Nắm lấy tay nàng, tôi hỏi mà giọng run lên: đùa anh thôi, phải không? Nói anh nghe nào!

- Sao vây em? Có điều gì đang xảy ra vây? Em

Nàng lắc đầu. Tiếng thở dài rất nhẹ mà sâu hoắm vào tận cùng tim gan tôi.

Tôi quen nàng trong một dip hội trai của trường.

Nàng học kém tôi một khóa. Nàng không xinh nhưng rất duyên. Hôm đó, cũng bất ngờ như hôm chia tay tôi, nàng chủ đông dẫn du tôi tấn công nàng. Bắt đầu bằng việc nàng nhìn tôi trìu mến đến không thể trìu mến hơn. Nàng nói chuyên với tôi mà mắt không rời khỏi mắt tôi. Những lúc tôi nói vài câu hài hước, nàng cười và rất tư nhiên, cham nhe vào vai tôi. Rồi nàng bảo tôi: "Chỗ này ồn ào quá, anh Bách có biết chỗ nào yên tĩnh hơn một chút không? Nói chuyên với anh vui quá!" Tôi chết đứ đừ nên vôi gật đầu và dắt nàng ra một quán cà phê xa xa chỗ hội trai. Quán này là quán vườn vốn chỉ dành cho các đôi vêu nhau. Tôi đánh bạo đưa nàng vào đó. Hai đứa chui vào trong một khoang riêng. Nàng ngồi sát tôi. Tóc nàng thơm mát mùi dầu gôi hương dựa. Tôi đánh bao thêm lần nữa, choàng tay qua vai nàng. Nàng vẫn để yên và vờ như không biết. Lúc đó, tôi cũng chẳng nhớ mình đã nói những chuyên gì nữa. Chỉ biết

rằng nụ hôn đầu của hai đứa là nàng chủ động. Hôm ấy, nàng cũng mở mắt khi hôn. Hôm ấy, tôi không hỏi vì nghĩ rằng đó là một thói quen của nàng. Sau lần đó, những nụ hôn sau đó, nàng đều nhắm mắt. Đã có lần tôi hỏi nàng:

- Sao hôm đầu tiên ấy, khi hôn, em lai mở mắt?

Khi đó nàng trả lời rằng:

- Vì em muốn nhìn thấy anh thật rõ khi anh hôn em.

Và sau đó, chúng tôi yêu nhau. Ban bè tôi cũng

bất ngờ khi biết tôi yêu nàng. Ai cũng trách là tôi giấu giếm quá giỏi vì ai cũng biết nàng nổi tiếng là khó cưa. Dạo trước, mấy đứa khóa tôi cưa nàng mãi mà nàng không đổ. Tôi cũng chẳng nói cho chúng nó biết rằng từ lúc tôi quen nàng cho đến khi hôn nhau, tất cả chỉ chưa đầy hai tiếng. Yêu nàng, tôi gần như bỏ lửng hết đám bạn bè. Ngày nào hai đứa cũng kè kè bên nhau. Sáng sáng, rất sớm, nàng đến tận nhà đón tôi. Hai đứa đi ăn sáng, uống cà phê khi mà nhiều quán còn chưa mở cửa. Đến trường, nàng vào lớp nàng, tôi vào lớp tôi. Giữa giờ, nàng với tôi lại tay

kể chuyên lớp mình. Tan học, nàng lại đón tôi và đưa tôi về nhà. Những hôm có học bổng, nàng và tôi lai kéo nhau đi ăn trưa. Hoặc những khi nàng có tiền lương day gia sư, hay tôi có vài trăm nhuân bút từ mấy bài viết trên báo, chúng tôi lai đi ăn uống xôm trò. Lần nào cũng rất vui. Chiều đến, hôm nào nàng đi day gia sư, tôi lai đèo nàng đi. Trong khi nàng day, tôi kiếm quán cà phê nào gần đấy và ngồi viết bài. Những hôm nàng không phải đi day, tôi với nàng nằm lì trong phòng tro của tôi hoặc phòng riêng của nàng, xem phim cùng nhau. Buổi tối, chúng tôi ít đi chơi. Nàng và tôi, ai ở nhà nấy, lo bài vở hoặc dành thời gian cho gia đình. Tôi tro học xa nhà nên buổi tối tôi thường ngồi tán phét cùng mấy đứa cùng khu tro. Điện thoại lúc nào cũng kè kè bên canh để sẵn sàng nhắn tin với nàng. Kể lễ vây là để thấy rằng thời gian chúng tôi yêu nhau là rất ổn. Chẳng có lý do gì để nàng nói lời chia tay cả.

trong tay đi dao trong sân trường hoặc ngồi với nhau,

Buổi chiều hôm ấy, một buổi chiều cuối năm, tầm tầm thời gian này, tôi đưa nàng về nhà sau khi rời quán cà phê có tên rất chuối: Banana. Tôi không hỏi nàng nữa vì biết rằng nàng sẽ chẳng trả lời. Cả hai im lặng đi suốt quãng đường. Nàng vẫn ôm tôi. Thậm chí, lưng tôi còn ướt đẫm nước mắt của nàng. Về đến trước cửa nhà nàng, khu trường Đại học Kinh tế, nàng xuống xe và mang đống đồ vừa mua sắm vào trong nhà. Tôi cứ đứng đần người ra nhìn nàng. Sau khi xách hết đồ vào trong nhà rồi, nàng mới đi ra. Bảo:

- Anh về đi nhé! Em chúc anh sớm vượt qua được thời gian này và có một ai đấy yêu anh nhiều hơn em đã yêu anh.

Tôi lắc đầu. Hình như lúc đó tôi cũng nghẹn ngào lắm. Nàng vẫn mim cười. Rất nhe. Đặt tay lên tay tôi, nàng thở dài một cái rồi quay lưng, đi vào trong nhà. Tuyệt nhiên, nàng không ngoảnh đầu lai một lần nào. Tôi đứng đó, trước cửa nhà nàng, từ sáu giờ chiều đến tân tám giờ tối. Rồi mệt quá và cũng chẳng thấy ích lợi gì, tôi lên xe về. Trong suốt thời gian đó, cửa sổ trên tầng hai phòng nàng vẫn mở nhưng tuyệt nhiên tôi không thấy nàng. Hôm đó, những ngày cuối năm, đường phố đông như mắc cửi. Thật lòng tôi cũng không biết mình đã về đến khu nhà tro bằng cách nào nữa. Về đến phòng tro, tôi khóa trái cửa, không bật đèn, nằm quay lợ. Nhưng cũng không ngủ được. Mắt mở trừng trừng nhìn trần

nhà. Tôi rà soát lại từng đoạn thời gian một. Từ lúc nàng và tôi lên quán Banana đến lúc tôi đưa nàng đi mua sắm. Không có chuyện vì một lời văng bậy của tôi mà nàng muốn chia tay. Hay thời tiết khiến nàng cảm thấy khó ở? Trời nồm rất khó chịu. Hay mọi chuyện có thể đã âm i từ trước đó, rất lâu rồi và bây giờ mới phát tác?

Tôi với nàng yêu nhau được chín tháng. Từ dip hội trai mừng ngày thành lập Đoàn Hai mươi sáu tháng Ba đến lúc nàng nói chia tay là buổi chiều cuối năm trước. Trong suốt chín tháng ấy, chúng tôi có cãi nhau đâu đó ba lần. Không hẳn là cãi nhau. Chỉ là hơi lớn tiếng một chút. Kiểu như người ta nhấn manh một điều gì đó vậy. Một lần là vì nàng bảo nàng xin nghỉ day gia sư một buổi. Vì hôm đó là sinh nhật tôi. Hôm đó nàng rất muốn dành tron một ngày cho riêng hai đứa. Tôi không chiu và nói nàng chủ nghĩa hình thức quá. Nàng cứ đi day như bình thường đi, rồi buổi tối, hai đứa sẽ tổ chức sinh nhật cho tôi cũng được. Tôi không muốn vì tôi mà nàng phải nghỉ một buổi day. Mà một buổi day của nàng là một trăm năm mươi nghìn đồng. Tiền không hẳn là một vấn đề. Vấn đề là uy tín và trách nhiệm. Tôi thát lòng không muốn nàng vì yêu mà vô trách nhiệm với gia chủ.

Thế là nàng giân. Lần thứ hai là hôm nàng rủ tôi đi sinh nhật bạn của nàng. Một người bạn đặc biệt. Dù biết tôi với nàng yêu nhau, câu ta vẫn tấn công nàng. Nàng muốn cùng tôi đến dư sinh nhật câu ban đó để nhắc nhở thẳng thắn câu ta rằng, đừng làm phiền nàng nữa. Lần đó tôi không chiu đi và nói nàng quá trẻ con. Tôi bảo nàng rằng nếu có đi thì cũng không vì thế mà câu ban kia sẽ thôi tán tỉnh nàng. Vấn đề là nàng cần phải thẳng thắn nói với câu ta rằng nàng tuyệt đối không muốn bị làm phiền. Và chỉ cần vây thôi chứ đi sinh nhật câu ta làm cái quái gì. Thế là nàng dỗi. Lần thứ ba là nàng lớn tiếng với tôi. Đó là cách thời điểm chia tay khoảng một tháng, tội từ chối đi họp đồng hương với lũ bạn mặc dù trước đó, tôi là đứa to mồm nhất hô hào hội họp. Tôi từ chối là bởi tôi đang nằm khểnh trong phòng riêng của nàng và xem một bộ phim khá hay trên STAR Movies. Hộm ấy trời cũng lanh nữa. Nên đang nằm trong chăn ấm, có nàng nằm bên, tôi lười biếng khủng khiếp. Tui ban gọi điện liên tục nhưng tôi không trả lời. Nàng đứng dây tắt ti vi và giục tôi đi. Lúc đó tôi bảo với nàng rằng tôi đang cơn nghiên nàng, không dứt nàng ra được. Ban đầu nàng còn cười, dịu dàng bảo tôi: "Anh đã hứa, vả lai anh còn là người hô hào kia mà. Thôi, anh đi đi. Chốc em cũng có hen với Phương Nguyên

rồi." Nhưng tôi vẫn kiên quyết bảo không. Tôi vẫn chày bửa nằm ăn va trong phòng nàng. Thậm chí, còn lột gần hết quần áo ra để đình công. Nàng đã lớn tiếng mắng tôi là hứa lèo. Thế là tôi giận nàng. Cả ba lần đó (hoặc cộng gộp cả ba lần lại) cũng chẳng đủ để nàng nói lời chia tay tôi. Vậy thì lý do thực sự là gì?

Sau buổi chiều hôm ấy, một buổi chiều cuối

năm, tầm thời gian này, chẳng vì lý do gì, nàng nói lời chia tay tôi ở một quán cà phê có cái tên rất chuối: Banana. Tôi nhắn tin cho nàng rất nhiều lần. Thanh minh thanh nga. Hỏi đi hỏi lai. Xin xỏ, cầu cứu. Vô ích. Nàng tuyệt nhiên không trả lời tin nhắn của tôi. Goi điện ư? Đương nhiên, nàng không bắt máy. Thâm chí, tôi dùng cả điện thoại công công lẫn sim rác lẫn điện thoại của một người ban mà nàng cũng thân quen. Đều vô vong. Dịp cuối năm nên trường cũng cho nghỉ Tết khá dài ngày, công với việc nàng xin nghỉ trước đó một tuần khiến tội không tài nào bắt được nàng trong trường. Tôi lên nhà nàng thì bố mẹ nàng ái ngai bảo với tôi rằng nàng đi vắng. Nhưng tôi thừa biết nàng đã tránh mặt tôi tuyệt đối. Tôi cũng không từ một cách nào để đánh thức trái tim nàng như gửi hoa, gửi thiệp, gửi bài hát qua điện thoại, viết blog... Đều bóng chim tăm cá hết. Tết năm đó, tôi

cũng không về. Tết năm đó, tôi ngấm sự cô độc đến tận cùng cõi lòng mình. Tệ hơn cả, bao nhiều dự định mà tôi với nàng đã bàn với nhau cho cái Tết đầu tiên của hai đứa bây giờ chỉ còn mình tôi. Đêm Giao thừa, tôi ngồi bệt ở Hồ Gươm uống rươu say khướt, suýt thì ngã lăn xuống hồ. Ngày mùng Một, mùng Hai, mùng Ba Tết cửa nhà nàng im im khóa. Mùng Bốn Tết tôi mới sang chúc Tết bố mẹ nàng được. Nhưng nàng lai không có nhà. Một người ban của nàng vừa lô ra rằng nàng đi Huế chơi từ Ba mươi Tết đã khiến tôi cuống cuồng mua vé tàu để vào Huế. Xáo tung Huế lên tôi cũng không sao gặp được nàng. Mùng Chín Tết, tôi từ Huế bắt xe khách chay về Hà Nôi. Đến khi trường nhập học trở lai thì tôi mới gặp lai nàng. Lúc này nàng khác trước vô cùng. Nhìn nàng tươi vui và hớn hở lắm. Nàng có những nhóm bạn mới và cả những nhóm ban cũ mà hồi yêu tôi, nàng đã bỏ lửng họ do lúc nào cũng cặp kè bên tôi. Nhìn nàng tràn đầy sức sống. Nhưng mỗi khi tôi hỏi nàng về lý do chia tay thì nàng lai như một tảng đá. Câm lăng. Lanh lùng. Nín thinh đến tàn nhẫn. Và tôi đành bỏ cuộc. Sau đó, gặp nhau trên sân trường, tôi với nàng chỉ gật đầu chào nhau một cách xã giao và vô cảm đến tệ bac. Phải mất đến gần chín tháng tôi mới nhe được một

không về quê. Bố mẹ tôi dưới quê giục thế nào tôi

phần u uất. Những câu hỏi về lý do nàng chia tay tôi vẫn treo đấy, trong một góc khuất của trái tim, thi thoảng lại khiến tôi nhói đau khi nghĩ lại.

Tôi có thể kết câu chuyện này ở đây để bạn đọc tự luận ra lý do khiến nàng chia tay tôi. Nếu bạn đọc nào có máu làm chuyên gia tâm lý, phân tích tâm lý của nàng, phân tích quãng thời gian tình yêu của tôi để rút ra những lý do khả dĩ nhất cho lời chia tay đường đột của nàng thì nhớ vào Fanpage của tôi: www.facebook.com/hoanganhtuh2t để comment. Còn nếu bạn lười, như tôi, thì đây, cái kết này, một cái kết giả tưởng sau một năm kể từ khi tôi nhận câu chia tay đường đột, giả tưởng thôi nhé, đủ để yên lòng tôi.

Buổi chiều nọ, khi những tờ lịch cuối cùng cũng rụng xuống, tôi nhớ lại tầm giờ này của năm trước mà ngao ngán, thở dài. Tôi trở lại quán Banana. Ngồi lại vào đúng cái bàn năm trước. Và hình dung nàng đang ngồi trước mặt mình. Tôi hỏi nàng:

- Sao nụ hôn đầu tiên và nụ hôn cuối cùng em đều mở mắt?

Nàng mim cười:

- Vì hai nụ hôn ấy, em đều muốn được khắc ghi hình ảnh của anh khi hôn em trong tim mình. Để nhớ!

Tôi lai hỏi:

- Vậy tại sao em lại chia tay anh?

Nàng nhìn xa xăm rồi đáp:

- Cũng như lý do em yêu anh ngay lần đầu gặp nhau ở hội trại, bởi lúc đó, em chợt có hứng muốn thử biết xem anh khi yêu em sẽ khác gì với anh lúc chưa yêu em. Và hôm chia tay cũng là vì em muốn thử biết xem anh khi không còn em khác gì với anh khi có em.

Tôi thở dài:

- Anh thấy mình chẳng khác gì con rối của em!

Nàng mim cười, nheo mắt nhìn tôi:

- Con rối thì không bao giờ cảm nhận được đầy đủ những cung bậc cảm xúc như anh đã trải qua với em. Con rối cũng chẳng bao giờ quan tâm rằng tình yêu mong manh đến nhường nào.

Lại một buổi chiều cuối năm nữa, nếu bạn ngồi đầu đó trong một quán cà phê và nhìn ra dòng người như mắc cửi phía bên ngoài, hẳn bạn sẽ có nhiều câu chuyên để ngẫm nghĩ...

Hà Nội, tạm biệt 2010

Cứu rỗi

Hoàng

Khi Dung xuất hiện dưới chân cầu thang khu tập thể nơi tôi ở tro, tôi đã choáng váng. Thiếu điều, tôi muốn hét lên như khi đôi bóng AC Milan của tôi chiến thắng. Hóa ra Dung cũng thuê nhà ngay trong khu tập thể này. Dung ở tầng ba, chúng tôi trò chuyên với nhau khi cùng lên cầu thang. Tôi chẳng bao giờ quên được hình ảnh tôi lúc đó. Di mọ và ngốc xít kinh khủng. Có lẽ Dung cũng thấy được điều đó. Thế nên, khi chia tay, Dung che miệng cười khúc khích. Từ tầng ba lên đến tầng năm của tôi, đoan đường ngắn mà thành dài khủng khiếp. Dung là cashier tai quán trà nơi tôi đang làm thêm. Quán trà nhỏ nằm trong một con phố cổ. Tôi làm phục vụ bàn. Thời gian làm quán chia thành ba ca. Ca sáng từ sáu giờ sáng đến mười hai giờ trưa, ca thứ hai từ mười hai giờ trưa đến sáu giờ chiều, ca tối từ sáu giờ chiều đến mười hai giờ đêm. Thường thì tôi chỉ làm một ca buổi

tối. Thỉnh thoảng, thường là thứ Sáu, thứ Bảy tôi xin làm cả hai ca. Ca sáng và ca tối. Dung cũng vây. Từ ngày biết Dung, tôi tư nhiên khoái đi làm. Chỉ để ngày ngày thấy Dung. Trong các câu chuyên của tôi với ban bè, Dung luôn trở thành đề tài cửa miệng. Đàn bà khi vêu thường ăn mặc đẹp hơn, còn đàn ông khi yêu lai rất thích nói chuyên về người đàn bà của mình. Tôi có thể thao thao bất tuyệt về Dung với những người bạn. Chỉ duy nhất một người bạn, mà là ban thân, lai ở cùng phòng, chính xác là tôi đang ở nhờ nhà câu ấy, là tôi không nói. Vì câu ấy, Quân, cũng thích Dung. Thâm chí, Quân còn thích Dung trước cả tôi. Vì Quân quen Dung trước. Quân làm bảo vệ cho quán trà trước tôi. Nhà cậu ấy rất khá giả nhưng cậu ấy vẫn muốn đi làm thêm. Chọn công việc dắt xe, làm bảo vệ là vì Quân muốn tiếp cân Dung. Sau lần đi uống trà ở đây, Quân đã quyết định xin làm chân dắt xe, trông xe cho quán. Quân thích Dung như vậy, lẽ ra tôi, là ban thân, nên tránh xa Dung. Nhưng tôi vẫn tiến tới là vì tôi biết tỏng rằng Quân chỉ muốn lên giường với Dung. Chẳng có tình yêu nào hết. Chính miệng Quân đã nói với tôi như vây. Đàn bà dùng tình duc để đổi lấy tình yêu. Còn đàn ông thì ngược lại. Tôi vào làm tại quán này không phải vì Dung mặc dù khi tới quán, tôi hoàn

toàn choáng váng trước cô ấy. Tôi vào làm tại quán này vì tôi cũng cần tiền. Quân biết điều đó hơn ai hết. Tôi ở nhờ nhà cậu ta nhưng vẫn trả tiền. Ba trăm nghìn đồng một tháng. Mọi chi phí phát sinh cưa đôi. Chúng tôi khá sòng phẳng trong chuyện này. Cho đến khi tôi thích Dung, tôi cũng chưa dám mở miệng nói với Quân, chỉ có một lần tôi bảo:

- Cậu có thấy Dung là một cô gái tốt không?
- Tớ chỉ thấy đó là một cô gái... ngon. Quân đáp.
- Nếu chỉ để lên giường, tớ biết có nhiều cô hay ho hơn đấy! Còn Dung, có lẽ là hơi bất nhẫn.
- Cậu là người quân tử. Tớ không quân tử được như cậu.
- Cái này chẳng liên quan đến quân tử hay không quân tử. Chỉ là...

Quân

Khi Hoàng khuyên tôi nên từ bỏ ý định lên giường với Dung thì Hoàng vẫn cứ nghĩ là tôi chỉ muốn lợi dụng cô ấy. Hoàng đã lầm. Dù quả thật, ban đầu, động cơ của tôi khi tấn công Dung là tôi muốn ngủ với cô ấy thật. Một cô gái hai mươi tuổi, trắng trẻo, ngon nghẻ và thơm tho. Nhưng rồi qua thời gian, khi tôi và Dung đã thân thiết hơn, tôi hiểu rằng những hấp dẫn về giới tính chỉ là bề nổi. Tôi thích sư tốt bung của cô ấy. Tôi thích cái cách cô ấy cham vào tân cùng trái tim tôi chỉ bằng một cái cham tay thật nhe. Bằng đôi mắt biết cười. Dung làm tôi tỏa sáng nơi u ám nhất trong tôi. Từ ngày mẹ tôi mất, Dung là cô gái đầu tiên khiến tôi cảm thấy ấm áp đến vậy. Khi Dung cùng tôi ra mô me, Dung không vồn vã cắm hương mà tỉ mẫn nhặt cỏ quanh mộ. Dung lau bức ảnh mẹ tôi trên tấm bia. Điều đó khiến lòng tôi chùng xuống. Tôi đã lầm rầm khấn trước mô me: "Đây chính là cô con dâu của me!" Phải! Tôi đã yêu Dung thật sư. Sau những vở diễn cực kỳ hoàn hảo trước Dung, tôi đã khiến Dung tin tưởng, yêu mến và gần như tôi có thể hôn cô ấy. Nhưng tôi chưa làm vây vì tôi muốn yêu lai từ đầu, yêu thật lòng. Chứ không phải bằng nghệ thuật trình diễn lúc trước. Từ chuyên làm bảo vệ trông xe cho cái quán Dung đang làm cashier đến những món quà nhỏ xíu tôi len lén gài

phương ngàn kế để chinh phục Dung. Quả đúng như mục đích ban đầu chỉ là để cưa đổ Dung và lên giường với cô ấy. Nhưng sự trong trẻo của Dung khiến tôi lần lữa mãi nụ hôn đầu tiên. Tôi cũng muốn nói với Hoàng điều đó nhưng Hoàng chưa bao giờ tin tôi. Trong mắt cậu ta, tôi chỉ là một thẳng Quân chuyên đi giăng câu các em gái dại dột. Hoàng chứng kiến không dưới ba cô gái tôi đã chinh phục suốt thời gian cậu ấy ở nhà tôi. Trong mắt Hoàng, tôi chỉ như một gã thợ săn lạnh lùng, cậu ấy chưa bao giờ hiểu rằng tôi cô đơn đến thế nào. Tôi luôn muốn chiếm đoạt một ai đó cho riêng mình nhưng rồi tôi lại thất vọng ê chề khi những cô gái ấy đều tầm thường và manh mún, ích kỷ và thực dụng. Chỉ đến khi gặp Dung. - Câu đang nghĩ gì thế, Quân? - À, không! Chỉ là vài chuyên kiểu đang hôn

vào xe cô ấy. Suốt hai tháng, tôi đã dùng trăm

- Cậu đúng là... Thế cậu có muốn thử không? -Dung nheo mắt nhìn tôi.

nhau mà hắt xì hơi thì sao? - Tôi chống chế.

Dung nheo mất nhìn tôi. - Thử gì cơ? Thử hắt xì hay thử hôn? Hôn thì dễ - Ù, thì cứ hôn nhau cho đến khi nào hắt xì

chứ hắt xì hơi thì đâu phải cứ muốn là được.

chẳng han.

Dung nhìn tôi khi nói câu đó. Tôi biết rằng cô ấy đã yêu tôi và muốn hôn tôi. Không phải mới. Mà là từ rất lâu rồi. Từ khi cô ấy biết rằng tôi chính là người ngày nào cũng cài những món quà nhỏ xíu vào xe của cô ấy. Từ khi cô ấy cùng tôi ngồi trên sân thượng khu tập thể uống rượu và hát xuyên tạc đủ các bài hát. Nhưng tôi không thể hôn cô ấy được vì tôi thấy mình chưa thất đúng. Với lần đầu, tôi đã không hôn

vì đó là bài của tôi. Tôi muốn cô ấy phải điên lên, phải nói thành lời ý muốn được hôn tôi. Nhiều chàng trai thiếu kinh nghiệm cứ xông đại vào hôn mà không biết rằng để hôn một cô gái không khó. Nhưng để cô gái đó yêu mình thì thế vẫn chưa đủ. Có một khảo sát tôi đọc được ở đâu đó, đến tám mươi phần trăm các cô gái khi nhận lời yêu (hoặc hôn một chàng trai) đều chưa thực sự yêu chàng trai đó. Việc nhận lời (hoặc bị hôn) là kiểu giữ chỗ thường thấy ở phụ nữ thôi. Và khi bạn có thể hôn một cô gái nào đó thì đừng vội hôn, hãy dừng lại một chút. Như vậy bạn đã gieo vào lòng cô ta một hạt giống tình yêu rồi đấy!

Hạt giống ấy sẽ nở thêm nhiều điều thú vị nữa. Và lúc này đây, tôi đã bị ánh mắt cô ấy mê hoặc. Tôi bị sự mê say trong đôi mắt ấy dẫn dụ. Nụ hôn trên sân thượng khu tập thể như vậy.

Dung

Có nhiều cách để ban từ chối anh chàng ban không yêu nhưng ban sẽ chẳng bao giờ tìm ra cách để từ chối anh chàng bạn rất yêu. Điều đó đúng với tôi và Quân, tôi thích anh. Cho đến khi tôi biết rằng anh thích tôi và chính anh là người đã gài những món quà xinh xinh vào xe tôi chứ không phải Hoàng, câu ban làm cùng cũng thích tôi, thì tôi thực sự muốn điện lên vì hanh phúc. Tôi không phủ nhân là mình muốn hôn Quân khi phát hiện ra điều đó. Nhưng Quân đã không làm thế. Điều đó khiến tôi bị hẫng một chút. Nhưng chỉ là một chút thôi, vì sau đó tôi càng trận trong anh hon. Chúng tôi tìm mọi cách để show mình nhiều hơn trước mặt nhau. Tôi không giấu anh bất cứ điều gì thuộc về mình. Và tôi cũng thấy được điều đó từ Quân. Chúng tôi đã yêu nhau trong ý nghĩ, còn trước cả khi chúng tôi trao nhau nu hôn đầu tiên trên sân thương. Nu hôn đến sau rất nhiều lần lỡ chuyến.

- Có ít nhất mười tình huống mà tôi đã đặt cược là anh sẽ hôn mình nhưng rồi anh lại không làm. Tôi thua cược với chính bản thân nhưng lại nhận ra rằng anh yêu tôi tinh khiết đến mức nào. Phải! Không chút vẫn đục. Anh yêu tâm hồn tôi trước cả khi anh yêu hình dáng của tôi. Và tôi rất ngạc nhiên khi Hoàng nói tôi cần cẩn thận với Quân.
- Tớ biết nói ra điều này thực sự là rất hèn nhưng tớ yêu cậu và tớ sẽ rất đau lòng nếu như cậu bị vỡ vụn ra. - Hoàng nói.
- Đúng, tớ có thể võ vụn ra nếu phát hiện ra rằng bạn trai mình không yêu mình như mình nghĩ. Song nếu cậu nói Quân chỉ muốn lên giường với tớ thì điều đó thật lố bịch.
- Có thể cậu không tin nhưng tớ dám ba mặt một lời trước cả cậu và Quân về chuyện đó. Tớ nói thật, thà rằng tớ sẽ bị Quân nguyền rủa như một thẳng bạn phản bôi, vì tớ coi trong câu hơn cả Quân.
- Tớ không nghĩ đó là cách tốt nhất để tìm ra sự thật. Song tớ cũng cảm ơn cậu về lời cảnh báo này. Tớ phải về đây!

Tôi đứng dậy mà đầu óc quay cuồng. Tôi hiểu Hoàng yêu tôi thế nào. Tôi cũng hiểu Hoàng không phải là hạng người đâm sau lưng đồng đội. Chỉ khi quá yêu và quá lo lắng cho người mình yêu, cậu ta mới làm thế này. Nhưng nếu nói Quân làm mọi điều chỉ để lên giường với tôi thì thật hoang đường. Anh có cả chục cơ hội để làm điều đó nhưng anh đã chẳng làm. Dù chỉ với một nụ hôn. Và cả khi chúng tôi đã hôn nhau anh vẫn rất giữ khoảng cách với tôi. Ai đúng? Ai sai? Tận đáy lòng tôi có một chút ác độc, tôi mong rằng Hoàng là kẻ xấu xa. Một ước muốn xấu xa, ác độc. Vì tôi yêu Quân nhiều lắm!

Hoàng

Tôi đã nói hết với Dung sau rất nhiều ngày suy nghĩ. Tôi không phủ nhận rằng tôi rất đau khổ khi phát hiện ra hai người đó tối nào cũng leo lên sân thượng khu tập thể, ngay trên đầu tôi, để ngồi với nhau, uống rượu và hát hò. Tôi biết mình đã thua trong cuộc đua này. Quân đã cán đích trước cả khi tôi quyết định bấm còi xin vượt. Cậu ấy đã cán đích khi tôi bắt gặp đôi mắt Dung nhìn cậu ấy rất tha thiết lúc chúng tôi ở quán trà. Và tôi tức điên lên khi Quân

mang cái chết của mẹ cậu ấy ra để lừa phỉnh Dung. Hôm Quân và Dung ra mô me câu ấy, khi câu ấy về, tôi đã đấm câu ấy một cái nhưng không nói lý do. Vì tôi thấy không cần phải nói gì hết. Chắc là Quân hiểu nên câu ấy chẳng nói gì. Chỉ im lặng. Tôi biết mình chẳng làm được gì cả. Tôi không thể không cho phép Quân làm điều đó. Trừ phi, Dung thuộc về tôi. Nhưng Dung đã thuộc về Quân. Tôi suy nghĩ rất nhiều. Tôi yêu Dung và không muốn có điều gì gây tổn hai đến cô ấy. Tôi quyết định hen gặp riêng Dung để nói một lần cho hết rồi tùy cô ấy quyết định. Đúng như dư đoán của tôi, cô ấy đã không tin. Nhưng ít ra, tôi đã thoải mái hơn. Tôi sẽ dọn đi, tôi sẽ chuyển vào ký túc xá để ở. Tôi cũng sẽ xin thôi làm phục vụ ở quán trà này. Tôi muốn rời bỏ tất cả để biến mất khỏi cuộc đời của hai con người nàv.

Quân

Cú đấm của Hoàng khiến tôi tỉnh giấc. Tôi tỉnh giấc để biết rằng tôi sẽ phải nói thật hết với Dung. Bạn không thể có một tình yêu bền vững nếu như tình yêu đó không xây dựng trên sự thẳng thắn và thành thật. Mặc dù tôi hiểu, cú đấm của Hoàng là vì Hoàng

vẫn nghĩ rằng tôi lợi dụng cả cái chết của mẹ mình để mua sự thương hại từ Dung. Hoàng đâu biết rằng chưa có cô gái nào ngoài Dung được tôi đưa tới gặp mẹ mình như vậy. Phải là khi tôi muốn đi cùng Dung xa nhất có thể trong cả cuộc đời mình thì tôi mới làm thế. Tôi sẽ nói với Dung tất cả sự thật. Chắc chắn!

- Anh chờ em lâu chưa?

Dung đến. Quàng tay ôm cổ tôi. Dung hỏi. Tôi kéo ghế cho cô ấy. Ù, tôi sẽ nói ngay đây:

 - Anh có một chuyện cần phải nói với em. Anh cứ nói rồi em tự quyết định. Anh sẽ chấp nhận quyết định của em.

Dung lắc đầu:

- Em không biết đó là chuyện gì. Em chỉ biết là hôm nay ở Megastar có chiếu phim *Vương quốc xe hơi*. Em muốn đi xem, vậy thôi!

Tôi lúng túng thật sự trước tình huống này. Kéo tay Dung lại, tôi vẫn quyết định phải nói. Phải nói để lòng tôi thanh thản mà yêu Dung chứ!

- Không! Anh phải nói! Dù thế nào anh cũng phải nói. Chuyện này chỉ có anh và Hoàng biết. Nếu không nói ra, em cũng sẽ không bao giờ biết vì anh tin Hoàng sẽ không bao giờ nói ra. Nhưng anh phải nói vì anh yêu em, Dung ạ!

Dung quàng tay qua cổ tôi:

- Em biết! Em hiểu! Em tin! Và em yêu anh, Quân ạ! Những gì thuộc về hôm qua là những điều không thể nào làm khác đi được, không thể nào thay đổi được. Vậy nên chẳng ai lại đi phán xét ngày hôm qua cả. Nghe em, hãy đi cùng em tới ngày mai chứ không phải chốc chốc ngoái lại rồi ngồi thần mặt ra thế. Nhé!

Dung

Tôi gặp Quân ngay chiều hôm đó. Khi bắt đầu đi, tôi đã nghĩ rất nhiều về chuyện của Hoàng. Tôi không phủ nhận rằng mình rất muốn biết sự thật. Nhưng tôi sợ sự thật khiến tôi đau lòng. Và sau đó, chuyện, tôi đã nhói lòng. Hoàng nói thật. Nhưng ngay sau đó, tôi lại nhận ra rằng Quân muốn nói với tôi vì anh yêu tôi chứ không phải vì biết Hoàng đã gặp tôi. Lúc đó lòng tôi nhẹ bẫng, tưởng chừng như bao nhiêu chuyện u uất bỗng tan biến như chưa từng có trên đời. Tôi không biết Quân lúc trước thế nào, tôi chỉ biết rằng Quân của bây giờ, người đàn ông đang ngồi bên tôi lúc này. Anh rất yêu tôi. Vậy là đủ. Đủ rồi!

khi Quân bảo, Quân muốn nói cho tôi biết một

2004

Dằn lòng

Trận khóc thứ bốn mươi tám và lần tan vỡ thứ ba rưỡi

Lần thứ ba, không đúng, là lần thứ ba rưỡi nếu tính cả lần nàng phải lòng mất gần một tuần một câu bé lớp mười hai tên Dũng. Nàng đang khóc ướt ngưc anh. Hà Nôi những ngày giáp Tết, mọi người đều như thể chay đua với thời gian. Anh cũng đang bân điện lên với mớ sổ sách công ty thì nàng gọi. Anh bỏ cả đó để chay đến đây, bờ sông hun hút gió này. Chỉ để nàng có một vòm ngưc mà khóc cho thỏa thích. Đã bao giờ anh từ chối nàng chưa? Suốt năm năm qua, bất cứ khi nào nàng gọi, dù anh đang ở đâu, làm gì thì chỉ cần nàng muốn, anh sẽ có mặt. Năm năm với ba mối tình rưỡi, nàng đã khóc ít nhất bốn mươi tám lần trên ngưc anh. Luôn luôn là vây. Đấy là chưa kể những lần nàng khóc không vì tình. Bờ sông hun hút gió. Thời tiết ở Hà Nôi những ngày giáp Tết lanh buốt nên thuyền bè qua lai cũng ít. Anh với nàng đang đứng trên một chiếc cần cấu, nơi có phòng điều khiển những chiếc máy móc cố đinh. Đây vốn là bến cảng cũ của Hà Nôi cho đến khi người ta xây một bến cảng mới lớn hơn cách đấy không xa. Nàng đang thổn thức. Mưa hắt vào mặt anh lanh buốt. Mưa bám đầy tóc nàng, mái tóc xoăn lon to và nhuôm màu nâu đỏ. Mưa bám trên chiếc áo len màu be, dang áo len lông cừu. Mưa đong từng mảng trên chiếc khăn quàng màu đen của nàng. Anh nén tiếng thở dài bởi lo rằng tiếng thở dài ấy sẽ bị nàng hiểu sai đi. Trong tình huống này, bất cứ phản ứng bộc phát nào của anh cũng sẽ bị nàng quy kết và bỏ về ngay lập tức. Nàng vốn vô cùng đỏng đảnh, lai thêm vụ cả nghĩ nữa. Đã không dưới ba lần nàng bảo: "Tớ có làm phiền câu không?" Không! Chẳng bao giờ là phiền cả. Năm năm qua, anh luôn như thế này, luôn luôn có mặt khi nàng cần. Hoặc cả những lúc nàng không cần, anh vẫn có mặt, nhưng khi đó, anh sẽ chỉ đứng một góc, nhìn theo nàng thôi. Chờ nàng vẫy tay là chay ra. Mà chay ra một cách rất tươi tỉnh, hoạn hỉ. - Tớ không chiu nổi nữa rồi, tớ muốn rời khỏi Hà Nôi! - Nàng nói, giong nàng rất cương quyết.

và lất phất mưa phùn. Dòng sông mùa này nước cạn

To chuyện rồi! Anh biết. Anh biết là to chuyện rồi. Vì hai lần rưỡi trước, bốn mươi bảy trận khóc trước, chưa bao giờ nàng nói bằng giọng thế này. Và tất nhiên, chưa bao giờ nàng đòi bỏ đi. Nàng luôn yêu Hà Nội, chỉ muốn sống ở Hà Nội. Anh luồn tay vào mái tóc nàng, dùng ngón cái lau giọt nước mắt trên má nàng. Một cách dịu dàng và chan chứa tình cảm.

- Cậu quyết định chưa?

Nàng ôm chặt lấy anh.

- Rồi!

Anh ôm siết lấy nàng.

Vậy thì đi thôi!

Mối quan hệ định mệnh

Đi. Đi chứ! Xe đang chạy ra sân bay Nội Bài. Nàng hỏi lại anh lần thứ tư: - Thật ngại quá! Cậu bỏ đi thế này, giám đốc mắng chết! Hay là cậu cứ về đi, tớ đi một mình cũng được mà!

Anh vẫn nắm chặt tay nàng. Anh hình dung ra khuôn mặt khắc khổ của giám đốc công ty anh. Giờ này, hẳn ông ấy đang loạn cào cào lên để tìm anh. Đống giấy tờ, sổ sách còn ngồn ngang như thế mà anh lại tắt máy, biến mất. Giám đốc sẽ nổi điên lên mất. Chắc sẽ đuổi việc anh. Mà thôi, đuổi thì nghỉ. Dù sao anh cũng chán cái công việc giấy tờ, sổ sách này lắm rồi. Nhân viên kế toán quèn như anh kiếm đâu chẳng ra cả mớ. Lương bèo bọt, công việc nhàm chán. Nếu không vì nàng thì anh sẽ chết già ở nơi đó quá. Anh mim cười với nàng, lần thứ tư, vẫn câu ấy:

- Tớ đi cùng cậu cũng vui mà!

Nàng không nói gì nữa. Nàng ngả đầu lên đùi anh, gác chân lên cửa kính ô tô. Với tay bật một đĩa nhạc. Bản *Little House* của Amanda Seyfried.

I love this place But it's haunted without you My tired heart
Is beating so slow
Our hearts sing less than
We wanted, we wanted
Our hearts sing 'cause
We do not know, we do not know

To light the night, to help us grow To help us grow It is not said, I always know

You can catch me
Don't you run, don't you run
If you live another day
In this happy litt le house
The fire's here to stay

To light the night, to help us grow To help us grow It is not said, I always know

Please don't make a fuss, it won't go away The wonder of it all The wonder that I made I am here to stay I am here to stay Stay

Nàng thì thầm hát theo. Anh vòng tay ôm cổ nàng, một tay lái xe. Thi thoảng lai hát bè cùng nàng. Chiếc xe này đã cũ lắm rồi. Nó là chiếc xe sản xuất năm 1993, bố anh mua nó khi nó mới ra. Khi anh học đại học, ông đã để nó lại cho anh. Vì nàng thích nghe nhạc khi ngồi trên xe nên anh đã đổ vào nó không ít tiền để có một dàn âm thanh tốt nhất. Toàn bộ đồng đĩa nhạc trên xe là nàng mua tặng anh. Chiếc xe đã rong ruổi cùng anh và nàng suốt năm năm. Anh nhớ như in từng vết giày của nàng in trên trần xe, cánh cửa. Vì nàng thích được nằm trên xe, thi thoảng, lúc một bản nhac vui nhôn nào đó vang lên, nàng sẽ vung chân đá lung tung. Ở băng ghế sau, có cả đống quần áo cũ của nàng. Cả bàn chải đánh răng của nàng nữa. Có dao, nàng sống cùng anh ba ngày ba đêm trên xe. Hai đứa đi Sa Pa, Mai Châu, Lang Son... bằng chiếc xe này. Lần này anh cũng tính cứ thế lái xe vào Sài Gòn nhưng thời điểm cân Tết, đường sá hay tắc. Với lại, nàng cũng không muốn đón Tết giữa đường. Thế nên cả hai tính chay xe ra sân bay rồi gửi lai xe và đi máy bay.

- Bài này thẳng cu Dũng hát hay lắm!

Nàng nói khi bản nhac kết thúc. Thẳng cu Dũng chính là một nửa mối tình của nàng. Lần đó, nàng phải lòng mặt nó. Tức là thích mê vẻ công tử bột của thằng bé. Nàng ngất ngây gần cả tuần cho đến khi phát hiện nó là gay. Hôm ấy, nàng khóc một trận và nói rằng nàng quá bất hanh. Thẳng bé mới học hết lớp mười hai, hay đi hát ở các quán bar. Nàng quen nó khi nàng đến một quán bar mà nó hát. Gần một tuần, tối nào nàng cũng bắt anh phải đi cùng nhưng chỉ được ngồi bàn bên canh. Hai đứa chỉ trao đổi qua tin nhắn. Vì lỡ nó cũng thích nàng thì nó cũng sẽ không hiểu lầm anh với nàng là đôi tình nhân. Phải, nàng và anh chưa bao giờ là tình nhân. Anh cũng chẳng phải là anh trai của nàng. Chỉ đơn giản là ban. Ban thân. Anh chưa bao giờ nói yêu nàng và nàng cũng chưa bao giờ nghĩ là mình yêu anh. Chỉ là hai người ban thân khác giới. Thân đến độ nàng có thể thay áo trước mặt anh mà không ngại ngần. Thân đến độ mà nàng có thể kể sach sành sanh chuyên ba mối tình rưỡi của nàng cho anh nghe. Thân đến độ quên cả giới tính khi ở bên nhau. Nhiều đêm, nàng gọi anh sang nhà nàng, căn nhà tập thể cũ kĩ nàng thuê với giá một triệu rưỡi một tháng có cái phòng tắm phải

nhà. Trên chiếc giường sắt có cái đêm võng đến đau dừ cả lưng, anh vẫn ôm nàng từ phía sau và ngủ tròn một đêm không mông mi. Những lúc nàng cô đơn đến cùng cực, nàng hay gọi anh sang nhà, nằm ôm nàng cho nàng dễ ngủ. Cũng có lần, nàng bắt anh phải mặc chiếc áo sơ mi cũ của ban trai nàng, để nàng ôm và hít hà. Anh béo trong khi chiếc áo thì quá chât, lần đó, anh ních vào chiếc áo rồi thành một bó giò luôn. Cũng có những khi nàng lên cơn quái ác, nàng vật anh ra, bắt anh nằm yên trên đùi nàng để nàng tập trang điểm. Đầu anh đã nhuôm không dưới hai chuc lần đủ loại màu. Đó là những lần nàng muốn nhuôm màu tóc mới và bắt anh làm chuột bach để thử thuốc nhuôm. Anh chưa bao giờ từ chối nàng. Bởi mối quan hệ này như một định mệnh đã an bài từ muôn kiếp trước. Bởi anh không thể từ chối nàng. Bởi điều khiến anh sơ hãi nhất không phải là cái chết mà là việc nàng sẽ ra đi, nàng sẽ không bao giờ gặp lai anh nữa. Có lần nàng hỏi: - Khi tớ lấy chồng rồi, câu có còn chiều tớ như bây giờ nữa không?

giội nước từ từ, nếu không sẽ ngập lệnh láng khắp

Anh không biết trả lời thế nào, chỉ cần chồng

nàng không phản ứng gì thì dù có tự nhận mình là gay để được ở bên nàng, anh cũng sẽ làm. Chắc chắn đấy!

Nói yêu em ở Sài Gòn

Sài Gòn đón anh và nàng bằng một buổi tối se se lanh như Hà Nội mùa thu. Nàng trút bỏ đống quần áo lạnh, diện một chiếc áo len cộc tay và quần jean. Tóc nàng vấn cao để lộ chiếc cổ trắng ngần. Anh vẫy một chiếc taxi và mang vác cả đống va li của nàng lên xe. Đồ của anh chỉ có vài chiếc áo sơ mi và quần vải. Đi vôi quá, anh chỉ kip quơ một mớ mà không thèm để ý nó còn bẩn hay sach. Tất cả được nhét vào ba lô thành một đống bùi nhùi. Trong khi đồ của nàng là ba chiếc va li lớn cùng bốn cái túi đủ kiểu. Chưa kể nàng còn tiếc rẻ không mang theo chiếc túi lớn nữa. Nàng bảo: "Đành phải để lại ba chiếc váy ngủ cùng cả đống dầu gôi chưa dùng hết." Anh chỉ cười: "Vào đấy tớ mua tăng câu là cùng chứ gì."

Căn hộ chung cư ngay sát sông Sài Gòn này là của bố anh được gán nợ. Dễ đến ba năm nay bố anh không sử dụng. Từ ngày ông bị gút, đi lại khó khăn. tháng. Đã nhiều lần, bố bảo anh vào ở và lập nghiệp trong này. Nhưng anh từ chối. Bởi Hà Nôi có nàng. Anh không đành lòng bỏ đi. Bây giờ thì anh đã ở trong này, vì có nàng. Trong khi nàng trầm trồ khen ngơi căn hộ đẹp thì anh sắp xếp quần áo của nàng vào tủ. Căn hộ dang phòng studio. Có bếp và bàn ăn ngăn cách với giường ngủ bằng bô xa lông nhìn thẳng vào kệ ti vi. Phòng tắm thì rông và có cả bồn tắm đứng. Bố anh sắm đồ thông minh IKEA cho căn phòng nên dù nó nhỏ nhưng vẫn đầy đủ. Một góc nhỏ giả ban công có trồng hoa giấy, đặt chiếc ghế dài đọc sách màu đỏ mân cùng chiếc bàn nhỏ xíu được đóng thẳng vào tường. Anh bảo nàng: - Câu tắm rửa đi rồi chúng ta đi ăn! Nàng hít hít tay áo, ngực áo rồi gí vào mũi anh.

Nhưng ông vẫn thuê người đến dọn dẹp vệ sinh hằng

wang mit mit tay ao, ng

- Tớ có bị thối không?

Anh hít căng lồng ngực mùi mồ hôi của nàng pha trộn với mùi nước hoa Allure của Chanel. Với anh, nàng lúc nào cũng thơm đến mủn lòng. Anh lắc đầu, mim cười, nói ra ý nghĩ đó: - Cậu luôn thơm đến mủn lòng người ta.

Nàng đấm ngực anh thùm thụp.

- Cậu thật là xấu quá đi! Thôi được rồi, để tớ tắm!

Rồi nàng cởi áo, cởi quần, chỉ mặc đúng bộ đồ lót, chạy vào phòng tắm. Anh nhìn theo nàng mà lòng nhói lên, thắt tim lại.

Trong khi nàng tắm, anh sắp xếp lai đồ. Bật bình đun nước, anh lục ba lô để lấy một gói Milo. Lúc nào trong ba lô của anh cũng có vài gói Milo. Bởi đó là món khoái khẩu của nàng. Chờ nước sôi, anh pha cho nàng một ly, thêm nửa gói cà phê tan. Loại cà phê của Vinacafé chứ không phải G7 hay bất cứ loại nào khác. Milo pha cùng Vinacafé tao ra mùi vị rất đâm đà mà không bị gắt hay nồng quá. Anh pha xong thì nàng cũng tắm xong. Nàng quấn khăn tắm ngang người, đỡ ly Milo, hít hà một hồi. Cặp mắt nàng long lanh, sáng vô cùng. Có bân nàng đùa rằng từ bé nàng đã hay tập mắt bằng cách đốt nến và nhìn chằm chằm vào nó. Thế nên mắt nàng mới long lanh nhường này. Anh tin. Anh tin bất cứ thứ gì nàng nói.

Đêm đầu tiên ở Sài Gòn, anh lai được ôm nàng từ phía sau trên chiếc giường thơm phức, êm ái và ngọt ngào. Nàng ngủ say trong khi anh thì không tài nào ngủ được. Mùi hương tỏa ra từ cơ thể nàng khiến anh thao thức, khiến anh bồi hồi. Đã bao phen, anh muốn hôn thật nhẹ dọc sống lưng nàng, chiếc cổ cao trắng ngần kia. Nhưng anh không dám. Anh dần lòng được. Bởi anh sơ nu hôn ấy sẽ làm vỡ thành trăm ngàn mảnh một điều đặc biệt quý giá mà anh đã gìn giữ suốt năm năm qua. Anh dần lòng được dù trái tim anh thì thôi thúc. Nàng ngủ say sau rất nhiều nước mắt, sau một chặng đường dài và bởi sư bình yên tuyệt đối khi nằm trong vòng tay anh. Vây thì làm sao anh nỡ làm nàng giật mình thức giấc kia chứ? Anh nằm yên. Dù cánh tay có tê dần anh cũng không dám chuyển động. Anh cứ nằm bất động như vậy,

bên nàng. Như năm năm qua anh đã ở bên nàng, như thể bất động, chỉ cử động theo cách nàng muốn. Chuyến đi này không giống những chuyến đi Sơn La, Sa Pa, Mai Châu hay Lang Sơn trước. Chuyến đi này là sau khi nàng đã khép lại ba mối tình rưỡi, nàng đã mỏi mệt, nàng muốn đổi thay, nàng cần anh như một bến đỗ cũ mà mới, an toàn và tin cây. Anh sẽ nói yêu nàng khi nàng sẵn sàng. Nghĩ đến đó, anh mim cười và ngủ thiếp đi. Trong giấc mơ, anh thấy nàng mặc

chiếc váy cô dâu đẹp nhất, anh sánh bước cùng nàng. Rồi những đứa con mang gương mặt của anh và nàng sẽ nằm gác chân lên chân anh để nghe anh kể bố nó đã lặng lẽ theo mẹ nó bao nhiều năm, thậm chí đã từng nghĩ sẽ chấp nhận vào vai một chàng gay chỉ để được ở bên mẹ nó. Về chuyến đi Sài Gòn được quyết định trong buổi chiều ngút gió ngoài Hà Nội và lộng gió trong Sài Gòn. Chuyến đi thay đổi mọi điều. Thay đổi mọi điều.

Vỡ vụn

Trong này người ta mở hàng sớm lắm. Không ăn chơi nhảy múa lâu như ngoài Hà Nội. Mới mùng Tám Tết nàng đã đi làm. Nàng được nhận làm chân bán hàng tại một cửa hàng chuyên đồ hiệu nam. Bởi nàng là con gái Hà Nội cao ráo, trắng trẻo và duyên dáng, nhẹ nhàng. Nàng lại có nhiều kinh nghiệm tư vấn đồ nam. Thứ kinh nghiệm nàng có được sau ba mối tình rưỡi với không ít lần phải ăn mì tôm trừ bữa vì đã dồn hết tiền mua quần áo tặng bạn trai. Anh định chỉ ở nhà lo nấu nướng nhưng rồi bạn của bố anh ở trong này đã lôi anh về làm lái xe riêng cho công ty của bác ấy. Có xe, anh thường xuyên đèo nàng đi làm rồi

chuyện, gọi anh đến đón đúng lúc nàng tan làm, anh đều nói dối là bị đau bụng hoặc cảm sốt. Vì là chỗ thân tình nên bác ấy cũng không xét nét gì. Hôm nay, ngày cuối tháng, anh được nhân lượng

mới chạy qua công ty. Nhiều lần, bác ấy bận công

cho tháng làm việc đầu tiên của mình. Anh đã xin phép giám đốc cho nghỉ một buổi để đi tìm mua tặng nàng một chiếc nhẫn. Anh muốn tặng nàng một chiếc nhẫn và sẽ nói lời yêu nàng. Anh gọi điện đặt một bàn trên sân thượng của tòa nhà đẹp nhất Sài Gòn. Xong xuôi, anh đến đón nàng. Đường giờ tan tầm tắc nghẽn nhưng trong lòng đang hân hoan và háo hức nên anh không thấy căng thẳng lắm. Nhả chân ga từng chút một, xe nhích dần nhích dần. Thì có điện thoại. Là nàng. Nhấc máy, anh nói:

 Đây, đường đang tắc quá cậu ơi! Tớ sắp đến nơi rồi. Tối nay cho tớ đặt lịch hẹn...

Bên kia rất huyên náo. Giọng nàng gào lên trong điện thoại:

- Ở đây ầm quá, tớ không nghe được đâu, tớ nói thôi nhé! Tối nay tớ đãi câu một bữa trên tòa nhà Bitexco nhé! Hôm nay tớ mới lĩnh lương! Có quà cho cậu đấy! Cậu cứ chạy thẳng lên đó, tớ đang trên đường đến đó rồi. Đừng qua cửa hàng nhé! Nhớ chưa?

Anh vô thức gật đầu rồi nhớ ra mình đang nói chuyện điện thoại nên hét lên:

Ok! Hen gặp cậu ở đó!

Rồi mim cười ngắt máy. Rồi lòng anh hân hoan. Tựa như ngàn đóa hoa cùng nở rộ. Tựa như dòng suối mát lạnh chảy qua miền đất hạn. Tựa như chân không chạm đất. Định mệnh. Rõ ràng là định mệnh còn gì? Vì hôm nay anh cũng định hẹn nàng ở đó. Lúc này đây, anh chỉ muốn rồ ga phi thật nhanh. Lòng anh cồn cào. Anh nghĩ mãi, nghĩ mãi, nghĩ mãi từng câu nói. Anh sẽ nói với nàng những gì? Không! Anh chẳng chuẩn bị gì hết. Anh muốn lộn ngược ruột gan tim phổi của mình ra cho nàng thấy. Chỗ nào cũng đầy ắp tên nàng, hình ảnh của nàng, nụ cười ngoác đến tận mang tai của nàng, cặp mắt long lanh của nàng.

Tòa nhà Bitexco. Nàng đang đứng đấy. Váy ren

đen. Bô váy anh chưa từng thấy. Đó là bô váy mới. Có lẽ nàng vừa mua. Trên tay nàng là một ly rượu vang đỏ. Loại rượu vang Ý hơi chát, đủ để tê đầu lưỡi. Anh cảm nhân được rõ vi của loại vang này. Nhưng dường như hôm nay nó đỏ hơn. Đỏ như máu. Và chát hơn. Chát đến rách toạc đầu lưỡi của anh. Khi bên canh nàng là một người đàn ông trac năm mươi, bung như cái rổ úp vào. Đầu đen nhánh vì nhuôm. Người đàn ông này chính là chủ cửa hàng mà nàng đang bán hàng thuê. Người đàn ông này đã có vợ. Mà ba đời vợ rồi. Anh đã được nghẹ nàng kể. Anh cũng đã gặp ông ta vài lần khi đến cửa hàng đón nàng. Hôm nay nhìn ông ta bóng bẩy đến lơm giong. Và ông ta đang quàng tay ôm nàng. Ho trao nhau một nu hôn môi. Chưa bao giờ anh được hôn môi nàng. Chưa bao giờ. Nàng đang vẫy tay gọi anh. Nhưng lần này, không như những lần trước, anh không thể hoan hi chay đến. Gương mặt anh chắc hẳn giờ đang như đổ chì. Tưa như da mặt đang nứt toạc vì lượng chì đổ quá tay. Chiếc nhẫn trong túi quần như mũi dao đâm vào đùi anh đau nhói. Anh vẫn bước tới. Chỉ để trái tim mình vỡ đủ vun. Phải, vỡ đủ để vun thành trăm ngàn mảnh thủy tinh. Như kẻ đau vì bệnh gút. Trăm ngàn mảnh thủy tinh sắc nhon đang chay theo huyết mach trong người anh, đâm vào từng khớp tay, chân, mặt, mũi... Giả như chỉ một cơn gió thôi cũng đủ khiến anh ngã quy. Tai anh ù đi. Mắt anh bắt đầu mờ đi. Giọng nàng liến thoắng:

- Cậu! Cậu nhớ anh Khang không? Anh Khang là chủ cửa hàng chỗ tớ. Hôm nay tớ chính thức nghỉ công việc bán hàng ở cửa hàng của anh Khang đấy! Sau đúng một tháng anh nhi? - Quay qua người đàn ông, nàng nói, nụ cười nàng mê mải, cặp mắt nàng long lanh và những ngón tay nàng đan vào bàn tay to bè của người đàn ông ấy.

Anh không cười nổi, lắp bắp:

- Nghỉ rồi làm gì?

Nàng cười tươi, dựa thẳng vào người đàn ông:

- Làm vợ! Anh ấy đang giải quyết thủ tục rồi đón tớ về.

Anh vịn vào một chiếc bàn gần đó, yếu ớt.

- Còn tớ...

Nàng chun mũi rất dễ thương, mở túi xách, lôi ra một đôi giày bóng loáng.

- Tớ có quên đâu! Đây là đôi giày tớ tặng cậu. Tìm mãi mới mua được đấy! Cam đoan cậu ra đường, ối chàng chạy theo...

Giọng người đàn ông:

- Để mấy hôm nữa anh giới thiệu cưng với mấy người bạn anh. Ở thành phố, người ta không kỳ thị dân đồng tính như ngoài Hà Nội nhà quê đâu. Cưng yên tâm đi, sinh hoạt câu lạc bộ trong này vui lắm!

Anh ngỡ như mọi sức lực của anh suy tàn và tan biến. Phải rồi, chẳng phải anh đã từng nghĩ mình sẽ sẵn sàng vào vai gay chỉ để được ở bên nàng đấy thôi! Phải rồi, anh đã từng nghĩ thế cơ mà. Đôi giày bóng lộn này anh nên đi vào. Nên đi vào. Nàng. Nàng lại vừa hôn người đàn ông kia. Là nụ hôn vào môi. Nơi mà anh chưa bao giờ được chạm vào trong suốt năm năm bên nàng. Giọng nàng, câu được câu chăng:

- Em đã từng ao ước cậu ấy là trai thẳng để yêu được câu ấy.

Và giọng người đàn ông:

 Nếu thế thì làm sao đến lượt anh nữa? Thế nên anh phải biết ơn cậu ấy rất nhiều. Để anh được gặp em và yêu em...

Anh dần lòng như một thói quen cố hữu. Thói quen suốt năm năm qua. Dù không hiểu, chính anh cũng không hiểu mình đang dần lòng để làm gì nữa. Không hiểu. Thật sự là không hiểu.

Hà Nội, tháng 1/2013

Đồng nghiệp lãng mạn

1

Chia tay. Người ta nói gọn lỏn. Nhưng Biển biết người ta nói vậy chỉ để chạy trốn câu hỏi của Biển. Thực ra thì đâu cần phải thế. Lý do ư? Đôi khi vớ đại một lý do nào đó từ hàng chục cuộc chia tay giữa những người trẻ, thay tên hai đứa vào là xong. Là xong. Đôi mắt người ta quay đi khi Biển nhìn. Ù thì chia tay. Biển khẽ mim cười (không chắc có giống nụ cười không nữa) rồi nhẹ nhàng quay gót.

2.

Mở tờ 2!, số tháng Ba ra, thấy bài viết "28 ngày để quên đi một người", Biển vồ lấy. Cần quá cho lúc này. Đọc ngốn ngấu. Anh Cường gọi điện:

- Thế nào? Vẫn còn đủ bình tĩnh chứ em?

Biển cười:

- Yên tâm, anh!

Ba chi khơ vài câu rồi cúp máy. Thấy miệng nhat khủng khiếp. Muốn ăn một cái gì đó. Bất kể. Xuống phố. Lang thang một lúc bỗng thấy mình ở hàng bánh trôi Tàu. Ở đây, chỉ mấy hôm trước thôi... Thở dài. Chẳng vào nữa. Cứ lang thang vòng vèo. Thấy gió cứ lanh buốt cả ngưc. Người ta không còn để che gió cho mình nữa. Cứ miên man nghĩ. Rồi tat vào một quán cà phê không tên nào đó. Gọi một nâu đá cho sư ám ảnh và một Lipton không chanh cho mình. Có quên được đâu. Lướt tay trên phím điện thoai, tra danh ba dài ngoằng để tìm kiếm một hơi ấm ban bè. Cuối cùng thì quyết định bấm số 091XXX. Máy bân. An ủi mình. Chắc cái Biển mới chia tay ban trai nên goi điện đốt thì giờ. AQ hóa nỗi buồn của mình là tài của Biển mà. Rồi tất cả sẽ ổn thôi. Đành vây! Nhac quán da diết: *Rồi mai đây đời sẽ biết ơn* em nhân từ. Rồi mai đây người sẽ vô tư. Và rồi mai đây tình sẽ đến bên em sum vầy. Tình lai thiết tha $tràn \, dau...\frac{(1)}{}$

Công việc ở công ty bốn ngày dồn đống, Biển vắt chân lên cổ để chạy. Chỉ ước chiều nay về, con đường đừng giở chứng nữa. Hôm qua vừa thấy người ta với một người mới.

"Người đi yêu nhanh như tên.

Thì em, em chó muộn phiền làm chi."

Cậu bạn vừa nhắn cái tin đó. Nguôi đi một chút nhưng vẫn dằng dặc nỗi buồn. Không trách, chẳng giận, đâu có hòn nhưng buồn thì có. Mênh mang. Cắm cúi làm nốt một loạt giấy tờ tồn đọng. Ngảng lên đã sáu giờ chiều. Vẫn chẳng muốn về. Điện thoại di động chỉ còn một vạch pin. Cố tình vậy để chỉ đón một cuộc gọi gần nhất và không đủ để gọi cho người ta. Nhưng thôi, cũng phải về thôi. Gã đồng nghiệp vẫn cắm cúi làm bên kia. Ù nhỉ, tại sao không? Bèn:

- Ma mặt thớt, cà phê không?

Gã đồng nghiệp mặt tròn như cái đĩa tây có nick

name là "Ma mặt thót" kém Biển hai tuổi. Vừa ra trường, đang thực tập không ăn lương lấy kinh nghiệm ở công ty.

Gã ngắng lên:

- Thì đi! Bồ đâu rồi mà rủ tôi?

Biển nhún vai:

- Sọt rác rồi.

Hai đứa đèo nhau đi hết đường Giải Phóng, nói đủ thứ chuyện dở hơi cám hấp đủ để bật cười. Đủ để bật cười. Mãi mới chui vào một quán cà phê. Gã nói:

- Hy vọng quán này bà với X-man chưa vào!

Biển tròn mắt:

- X-man nào?

Gã phớ lớ cười:

- Ex ý! Người yêu cũ í! Thuật ngữ "Tim học" gọi là X-man, hiểu chưa?

Biển bật cười. X-man! X-man! Vèo một cái đã thành X- man. Khi gã đang nói, Biển chúi đầu đọc bài bói tuần trên một tờ báo. Xem tuần này của mình xong, lại liếc sang tuần này của người ta. Thấy ghi: "Tuần này của những người thuộc cung Thiên Bình rất ổn. Công việc và tình yêu đều thuận lợi..." Vậy là ok rồi. Biển quay qua gã:

- Ma mặt thớt vừa nói cái gì cơ?

4.

Tụi bạn bảo: "Có vẻ như vết thương lòng đang lên da non nên cái Biển cứ nhấp nhỏm. Đừng gãi mà rách da non. Tình xưa nghĩa cũ 1,2,3,4 là cùng, lên 5,6,7 là dở, mà 8,9 thì tệ, 10 là ăn đấm." Biển cười như mếu. Mấy hôm rồi cứ đứng chờ trước cổng cho đến khi thấy phòng người ta sáng đèn mới về. Đã thế lại còn gửi email và tin nhắn cho người ta. Cuối email và tin nhắn luôn là ba chữ K.T.L - quy ước chỉ hai đứa hiểu: Không - Tin - Lại. Biển thực sự không

Lũ bạn rủ đi chơi suốt. Đâu cần phải thế. Nhưng đi rồi mới biết trước mình đã bỏ quá nhiều thời gian cho tình yêu. Giờ tình yêu bỏ đi, những khoảng thời

muốn người ta trả lời mình. Thật sư!

di rồi mới biết trước minh đã bỏ qua nhiều thời gian cho tình yêu. Giờ tình yêu bỏ đi, những khoảng thời gian đôi dư nhiều quá! Cái Vân rủ đi học khiêu vũ cổ điển. Ủ! Thì đi. Cái Hương rủ đi tô tượng. Đi! Cái Quỳnh rủ đi học tiếng Anh. Chậc! Nhận nốt. Thấy dễ, tụi bạn mỗi đứa xí một buổi. Đi học, đi chơi, đi cà phê, thậm chí đi uống chè chén đêm. Đi tuốt. Kín lịch. Cũng tốt. Ma mặt thớt bảo:

- Muốn rủ bà đi ra bến Hàn Quốc chắc phải đặt lịch trước cả tuần nhỉ?

5

Bến Hàn Quốc là tên tự đặt của Ma mặt thớt cho một đoạn ven Hồ Tây, chỗ Võng Thị đi vào. Quả y như là ở Hàn Quốc vậy. Ma mặt thớt dụ khị:

- Hai đứa mình đóng phim đi!

Thì đóng. Giả như đang là một đôi yêu nhau

vậy. Ma mặt thớt cõng Biển chạy một vòng rồi ngả đầu vào vai nhau nhìn mặt trời lặn. Hát *Mối tình đầu* y như ca sĩ Hàn Quốc vậy. Rồi chuếnh choáng nhau chút ít. Biển biết trong thời điểm này Biển rất dễ xiêu lòng. Cái cảm giác cô đơn, trống trải dễ khiến Biển vịn tạm vào đầu đó. Tội cho Ma mặt thớt lắm.

- Thôi, về thôi!

Cả đoạn đường về trong im lặng và cực ngố. Ma mặt thớt nói:

- Kia là cây bàng.

Biển lúng túng:

- Đâu cơ?

Ma mặt thớt:

- Kia!

Biển∙

- Ò, cây bàng thật.
- Rồi cứ thế im lặng. Đến trước cửa nhà Biển, Biển bảo:
 - Chúng mình là đồng nghiệp lãng mạn nhé!

Ma mặt thớt gật gật đầu trông tội vô cùng. Biển vội vã chạy vào nhà, ngồi sụp ở một góc khuất chờ tiếng xe máy nổ rồi xa dần. Biển mới quành ra. Bấm số gọi cho cái Hương.

6.

Hai đứa ngồi tô vẽ cả buổi được một cái tượng thạch cao. Biển viết vào đẳng sau bức tượng dòng chữ: "Em mong anh hạnh phúc, anh ơi" rồi đưa Hương:

- Tao định gửi cái này cho X-man.

Cái Hương nhăn nhó:

- Mày ấm đầu rồi! Thôi, tao giữ.

Biển gật đầu:

- Ù, thế cũng tốt.

Hương cất bức tượng vào túi rồi bảo:

- "Đồng nghiệp lãng mạn" của mày trông cũng "hàng Việt Nam chất lượng cao" ra phết!

Biển cười:

- Em nó còn nhỏ, xin mày!

Cả hai cùng cười. Biển nghĩ tới Ma mặt thớt - đồng nghiệp lãng mạn. Có lẽ chỉ nên là như thế thì tốt hơn. X-man vẫn ám ảnh Biển thế này thì quả thật không nên... Nhắn một cái SMS cho Ma mặt thớt: "Cảm ơn về bến Hàn Quốc và bộ phim Đồng nghiệp lãng mạn nhé, Ma mặt thớt." Chỉ chưa đầy hai phút sau, đã thấy tin reply: "Đón xem phần hai bộ phim Đồng nghiệp lãng mạn nhé! Sắp được khởi chiếu."

Biển bật cười. Những tin nhắn qua lại cho đến khi Biển ngủ mất. Sau gần hai tuần kể từ khi chia tay, X-man mới gửi email cho biết lý do. Email viết rằng: "Anh vẫn còn rất yêu em nhưng chúng ta không thể tiếp tục vì chúng ta thật sự không có kết quả. Cái em cần, anh không có mà cái anh có, em lại chẳng cần. Chia tay là điều dễ chịu nhất trong hàng chục giải pháp cho tình yêu của chúng ta." Tức là vẫn còn giải pháp song X-man không chọn. Biển cười buồn, nói một mình: "Anh đã chọn đúng."

Gần như ngay lập tức, Biển quay qua chỗ ngồi của Ma mặt thớt. Rồi trấn tĩnh lại. Rồi quay đi. Cái cảm giác chuếnh choáng khẽ đội lên trong ngực Biển. Một cái. Đau nhói.

8.

Đồng nghiệp lãng mạn gọi điện. Biển bấm từ chối một cách lịch sự. Coi như không biết. Thấy mình tệ với Ma mặt thớt quá. Nhưng nếu đi chơi với nhau lúc này, Biển sẽ dễ ngã lắm. Mà Biển thì không muốn thế! Bèn vờ như chẳng biết. Có lẽ Ma mặt thớt hiểu nên

không gọi nữa. Biển ngồi một mình trong phòng, bật phim xem. Mấy cái đĩa này ngày xưa X-man xem nhưng Biển không thích. Xem lại bây giờ để thử nghĩ khi X-man xem, người ta cảm nhận như thế nào. Biết là như thế cũng chẳng để làm gì nhưng biết làm gì để giết cái khoảng thời gian dôi dư này?

9.

Mùng Một tháng Tư, ngày nói dối. Biển tỉnh giấc và quyết định nhắn tin cho Ma mặt thớt. Đùa thôi! "Lên đón người yêu đi làm được không, đồng nghiệp lãng mạn?" Rồi mặc quần áo thật nhanh để tới cơ quan trước. Cứ nghĩ đến cảnh Ma mặt thớt hầm hầm cái mặt lên cơ quan là Biển muốn phì cười. Lúc dắt xe ra cửa, Biển lại cứ dùng dằng. Cái cảm giác muốn ngồi sau xe Ma mặt thớt cứ lớn vớn trong đầu. Biển lại dắt xe vào. Chợt lúng túng. Cho đến khi tiếng điện thoại reo. Ma mặt thớt đã tới. Biển lúng túng thât sư:

- Sao? Tại sao tin? Nhỡ người ta đùa thì sao? Hôm nay là ngày nói dối mà!

Ma mặt thớt cười:

- Thà tin là thật còn hơn không. Bị lừa còn hơn mất cơ hội đèo đồng nghiệp lãng mạn đi làm.

Biển cười. Mặt đỏ dần. Mũi cũng đỏ. Lên xe. Biển đặt nhẹ tay lên eo Ma mặt thót. Cái cảm giác như muốn ôm thật chặt cứ thúc hối Biển. Biển bảo:

- Hôm nay vờ như yêu nhé!

Ma mặt thớt gật đầu:

- Phần hai của bộ phim Đồng nghiệp lãng mạn mang tên: Vờ yêu một ngày.

Rồi cười. Biển vòng tay ôm chặt lấy Ma mặt thớt. Bình yên đến lạ kỳ. Xe đi mà như trôi. Sáng sớm, sương còn bảng lảng. Xe bồng bềnh trôi đi trong sương. Bỏ lại phía sau X-man và những ngày khó nhọc. Tháng mới rồi. Vờ yêu một ngày để từ mai sẽ là thật. Được không? Xe bồng bềnh trôi đi trong sương...

Dreamer

- Em tên là Ban Mai thât à?
- Nếu không thát thì sao anh?
- Không! Bởi vì tình yêu này cũng giống như một giấc mơ vây.
- Hy vọng cái tên của em khiến anh sẽ nhớ đến em lâu hơn những cái tên thông thường khác.
- Anh sẽ nhớ! Và cái tên của em sẽ là một trong những gì anh nhớ về em...
 - Anh còn nhớ những gì nữa?
- Nhiều lắm! Tất cả những gì trải qua như một giấc mơ.
 - Thế thì em sẽ gọi anh là Dreamer.

- Ù, anh là một Dreamer...

Buổi chiều, quán ven hồ, một cô gái, một tình yêu

Nếu một cô gái rất xinh đẹp bỗng nhiên từ đâu xuất hiện và nói với bạn rằng cô ấy rất thích bạn, cô ấy muốn thử làm bạn gái của bạn trong một thời gian thì bạn sẽ phản ứng thế nào? Sợ hãi? Đồng ý ngay? Sẽ từ chối và băn khoăn tìm hiểu lý do? Hay sẽ yêu cô ấy?

Tôi đã gặp trường hợp đó. Phải nói là cô gái ấy rất cuốn hút. Tôi đã bị cô ấy hút hồn ngay từ khi bước chân vào quán cà phê này. Cô ấy ngồi một mình với một ly trà dâu trước mặt. Cô ấy mặc một chiếc váy trắng, tóc búi cao để lộ cái gáy trắng ngần. Cô ấy đang đọc một tờ tạp chí dành cho nữ giới. Đó là tạp chí 2! ĐẹP. Tôi đọc được cả tên tạp chí đó. Thậm chí là cả tên bài lẫn tác giả bài cô ấy đang đọc nữa. Nếu tôi không kìm nén hết mức, có lẽ tôi còn đọc được thêm cả sapô lẫn vài đoạn trong bài viết mất. Những ngón tay của cô ấy rất dài và thon. Bàn tay

hơi gầy guộc nhưng rất dễ ưa. Thỉnh thoảng, cô ấy mim cười khi đọc đến đoan thú vi. Và tôi thấy nu cười ấy như có nắng. Nó rất ấm. Và rất tươi. Nó khiến ban vui lây trong lòng. Một niềm vui rất nhe. Tôi không có thói quen bắt chuyên với người la nên cũng không nghĩ đến chuyên sẽ tới làm quen. Chỉ là ngồi một chỗ và thỉnh thoảng kín đáo liếc sang cô ấy. Đến lần liếc sang thứ mười mấy gì đó thì thật bất ngờ, cô ấy đứng dây, tiến về phía tôi. Điều đó thực sự khiến tôi lúng túng. Lẽ nào cô ấy biết tôi đang trộm nhìn? Và việc này là khiếm nhã, bất lịch sự. Cô ấy sẽ bước tới bên tôi để rủa xả, thâm chí có thể hất cả ly trà dâu kia vào mặt tôi. Cô ấy... chỉ còn cách tôi đúng một cái với tay:

- Chào anh!
- Ò... Chào... chào... chị.
- Em già lắm à?
- Không... không... em...
- Anh có hẹn ai không?

- Không! Không!
- Thế thì chiếc ghế này trống phải không anh?
- À... ù... Mời em ngồi.
- Vâng! Cảm ơn anh!
- Ù... à... em có việc gì thế... Tôi xin lỗi nếu như cái nhìn của tôi khiến em khó chịu...
- Ô không, em ngồi đây để anh có thể nhìn em trực tiếp và thoải mái hơn thôi. Chứ cứ liếc thế có ngày rách mắt đấy.
 - Ò... Tôi xin lỗi...
- Không! Em thích anh nhìn em thật mà! Thích lắm í! Nên em tự nguyện sang đây ngồi với anh.
 - Ò... ờ... Em vui tính quá!
 - Anh không tin em à?

- Tin... tin chứ!
- Em tên là Mai, Ban Mai! Còn anh?
- Tôi... tôi tên là... Th.... Thụy... Quang Thụy.
- Chào anh Thụy!
- Ò... Chào em Mai!
- Vậy coi như chúng ta đã quen nhau rồi đúng không?
 - Ò... Đây là lần đầu tiên tôi gặp em.
- Đâu có anh, anh đã biết tên em, em đã biết tên anh, có nghĩa là chúng ta đã biết nhau, đã là bạn của nhau rồi còn gì?
 - Ò... ờ... Là bạn...
- Thường thì tình bạn khác giới hay biến thành tình yêu lắm anh Thụy ạ!

- U' Dê lăm!
- Mình cũng là bạn khác giới, thế có biến được thành tình yêu không anh nhĩ?
- Ö ờ
- Có được không anh?
- Ò ờ Nhưng nhưng
- Nếu em là người yêu của anh thì sao?
- Thì thì Nhưng mà nếu có người yêu như em chắc tôi sẽ rất thích.
- Vì sao?
- Vì em rất xinh.
- Thế à?

- Ò... ừ...

- Thế thì em coi câu đó như một lời tỏ tình nhé! Em đồng ý làm bạn gái của anh.
 - O...
 - Anh có hứa là sẽ yêu em thật lòng không?
 - Tôi... tôi...
- Thôi được rồi, coi như anh đã tỏ tình, em đã đồng ý, còn chuyện có thật lòng hay không thì khó mà kiểm chứng hết được. Em đồng ý là hãy để tình yêu tự quyết định. Còn bây giờ, anh nắm tay em đi...
 - Tôi...

Cô ấy nói tía lia. Tôi bị cuốn đi mà không sao trả lời được câu nào cho gẫy gọn. Và cô ấy không dùng lại ở đó. Cô ấy kéo ghế, ngồi sát tôi. Cầm tay tôi. Ngả vào người tôi. Mùi da thịt của cô khiến tôi chuếnh choáng. Tim tôi đập như muốn phá tan lồng ngực vậy. Và cô ấy hôn phót lên môi tôi. Bạn ngạc nhiên một thì là người trong cuộc, tôi ngạc nhiên mười, à không, triệu đi, chứ mười chưa đủ. Buổi chiều, tầm

ba giờ, quán ven Hồ Tây, cô gái mang cái tên rất lạ: Ban Mai, một tình yêu từ trên trời rơi xuống... Chết tiệt! Có lẽ tôi đang nằm mơ...

Những giả thiết, đường phố, đi hết một buổi chiều

Nếu giả sử bạn chưa biết tôi hoặc kể cả bạn đã biết tôi đi nữa nhưng lâu lắm rồi không gặp lại tôi, bây giờ thấy tôi đi trên đường với Ban Mai, chắc chắn 1000/1000 rằng bạn sẽ nghĩ tôi với Ban Mai là một cặp đã yêu nhau ít nhất hơn một năm rồi. Cái cách cô ấy ôm eo tôi, cái cách cô ấy cắn tai tôi, cái cách cô ấy nhìn tôi... đố ai dám nói là chúng tôi mới yêu nhau chưa được một giờ đồng hồ?

- Mình đi đâu đây em?
- Đi hết buổi chiều đi anh!
- Được! Đi hết buổi chiều...

Tôi và Ban Mai rời quán. Trước đó, tôi đã kín

đáo vào nhà vê sinh, kiểm tra lai túi. Tôi không mang nhiều tiền theo để khiến cô ấy có thể có phục binh bên ngoài cướp ví của tôi. Chiếc xe tôi đang đi cũng chỉ là một chiếc xe Vespa cũ rích, trị giá không quá sáu triệu đồng. Đồng hồ không. Dây chuyền, nhẫn vàng không. Nếu cô ấy là một nữ tặc thì tôi cũng chẳng sợ. Tôi chẳng có gì để mất. Kể cả đến cái tên thật của mình, tôi cũng đã cất giấu. Tôi tên là Quang Thuy nhé! Cái tên cũng từ trên trời rơi xuống. Biết đâu cũng như cái tên Ban Mai kia, cũng là tên giả. Kệ thôi, tên thất của cô ấy là gì đi chặng nữa thì cũng chẳng liên quan đến tôi. - Em có ban trai chua?

- Nếu em có rồi thì anh sẽ hết yêu em phải không?
 - Ò... ờ... Không! Anh chỉ hỏi vây thôi.
- Anh nghĩ là em có ban trai rồi, hôm nay em giân ban trai, em quyết định dùng anh như cách để trêu tức ban trai em hoặc giả như em vừa chia tạy với bạn trai, em muốn kiếm ngay một anh chàng khác thế chỗ...?

- Ô không, anh không nghĩ xa đến vậy.
- Vậy thì anh nghĩ em thế nào? Hay em giống mấy cô bé dạng gái cứu net? Anh sợ rồi sẽ có một đám du côn bất ngờ xuất hiện, gí dao vào cổ anh, trấn lôt tiền và xe?
 - Anh... anh...
- Hay là anh sẽ nghĩ rằng em là một con mồi của tụi buôn bán các bộ phận cơ thể. Em sẽ dụ dỗ anh vào nhà nghỉ, đánh thuốc mê anh rồi một đám bác sĩ vào cắt thận của anh? Giá một quả thận bây giờ tầm bốn mươi triệu đồng anh a!
 - Anh... Em... cứ đùa...

Tôi bắt đầu hoảng. Biết đầu... Tự nhiên toát hết cả mồ hôi, chỗ bụng dưới của tôi thốn đau. Chết tiệt! Nhưng hình như tôi bắt đầu không thấy tiếc quả thận của mình rồi thì phải.

- Thôi, anh hãy cứ nghĩ thế này nhé! Rằng em bị anh hút hồn ngay khi anh bước vào quán. Vì anh nhìn trộm em nên anh không hề biết là em cũng nhìn trộm anh. Và em thấy rằng phải làm bạn gái của anh càng sớm càng tốt. Vậy thôi!

- Không lẽ nào...
- Anh có vẻ rất đa nghi nhé!
- Không! Bình thường anh rất cả tin. Nhưng chuyện này nhanh quá nên anh muốn cũng không tin nổi.
 - Vậy thì cứ coi như đây là một giấc mơ đi.
- Ù', chắc sẽ phải nghĩ thế thôi. Chứ không thì đầu anh sẽ vỡ tung mất.

Ù, coi như mình đang mơ đi. Dù kết quả thế nào cũng mặc. Cùng lắm là thành ác mộng là cùng chứ gì?

Ban Mai, em là ai? Tại sao em đến với tôi? Em có ý định gì? Có không một tình yêu chỉ từ những cái nhìn trộm? Đi hết buổi chiều rồi. Có đi nốt cả buổi tối không?

Buổi tối, dreamer

Trời mưa lất phất. Chúng tôi chui vào một cái quán nhỏ trên gác hai. Từ đây nhìn ra đường, dưới ánh đèn vàng vọt, mưa bay rất đẹp. Ban Mai gối đầu lên đùi tôi. Quán bật nhạc. Chẳng biết tình cờ hay cố ý, bản *Dreamer* của Sophie Zelmani. Giọng hát như kể chuyện. Đều đều mà da diết.

Seasons, my friend Color me, so we can blend Forbid me to go I know so litt le about the wind when it blows

Dreamer, dreamer I'm walking out of your dream

Take me off that parade And place me somewhere In your sense of a shades Your night shuts my door And I will not dream anymore See if I can pass by that waiting hand If I can pass by that wandering man If I can leave to get on See that it all makes sense pretty soon

Dreamer, dreamer I'm walking out, while you go on

Dreamer, dreamer

Dreamer, dreamer I'll be where I belong

Dreamer, dreamer

Ban Mai khe khẽ hát theo. Khi bài hát dứt, Ban Mai bấm chuông gọi phục vụ và yêu cầu bật lại cho cô ấy nghe thêm hai lần nữa. Tôi mềm oặt cả lòng khi nghe bài hát ấy. Dù đây là lần đầu tiên tôi nghe. Cứ có cảm giác như bài hát đó tôi đã nghe cả triệu lần ở đâu đó.

- Em thích bài này lắm!

- Ù, hay! Anh cũng thích.
- Cái kiểu hát như kể chuyện ý nhỉ?
- Ù, Norah Jones cũng kiểu thế này.
- Anh thích nhạc của Norah Jones à?
- Ù! Nhất là trong tiết trời thế này, mưa, đèn vàng và yên tĩnh bên em.
- Em thích lắm! Cảm giác ở bên anh rất tuyệt.
 Âm áp và được sẻ chia. Anh giống như một người anh lớn của em vậy.
 - Chứ không phải là người yêu à?
 - Em không biết! Cảm giác này rất kỳ lạ...

Đừng hỏi cảm giác của tôi lúc này. Tôi chỉ muốn hôn nàng - Ban Mai của tôi. Và một nụ hôn say sưa. Nàng - Ban Mai của tôi. Tại sao nàng lạ kỳ đến vậy?

Mười hai giờ đêm, em không phải là Lọ Lem

Trời ngớt mưa. Chúng tôi lai đi xuống phố. Cứ đi mãi. Phố xá dần vắng người. Những câu chuyên không đầu không cuối. Khi thì về cô em gái đang học lớp mười hai của nàng. Cô em gái rất kỳ la ấy càng kỳ la hơn qua lời kể của nàng. Rằng thì cô em gái ấy như một cô gái từ trên trời rơi xuống. Chẳng quan tâm đến cái gì. Lúc nào cũng trầm lắng. Khác hẳn Ban Mai. Rồi có khi nàng lai kể cho tôi nghe về người anh ho của nàng đã yêu thầm nàng thế nào. Hay chuyên nàng đã từng có ý nghĩ chup ảnh khỏa thân và tung lên mang. Nàng khiến tôi nghĩ rằng nàng là một cô gái nổi loan, thích được nổi loan. Và nàng cũng khiến tôi tin rằng tình yêu này với tôi cũng là một cuộc nổi loan của nàng.

Lúc đi qua Hồ Gươm, nhìn đồng hồ, tôi bảo:

- Sắp mười hai giờ đêm rồi, em đã phải về chưa?

Nàng vẫn ôm siết lấy tôi và cười:

- Em không phải là Lọ Lem nên mười hai giờ thì cũng như các giờ khác.

Tôi cười theo:

 - Ù', cũng may, chứ không anh không đủ quyền năng của một chàng hoàng tử để huy động tất cả các cô gái đến thử hài để tìm lại em.

Nàng nhướn người, cắn nhẹ tai tôi và thì thầm:

- Anh yêu em rồi phải không?

Tôi kéo tay nàng, đặt lên ngực mình:

- Em thấy không? Nó nói đấy!

Ù, rất sến, nhưng đó là sự thật. Trái tim tôi đập liên hồi khi ở bên nàng. Nếu tôi nói ra, chắc chắn nàng sẽ cười tôi chết mất thôi. Bởi quả thật, tôi nghĩ đến mười năm, hai mươi năm, thậm chí lâu hơn thế, khi tóc của tôi và nàng đều không còn xanh nữa, tôi vẫn muốn ở bên nàng thế này. Tôi - đã - yêu - nàng. Điều đó quả thật là khờ ngốc. Nhưng cảm xúc này rất

thật. Rất thật.

Before Sunrise

Tôi bỗng choáng váng. Cảm giác như ai đó đang rút sạch sức sống trong người mình. Khi nhớ đến bộ phim Before Sunrise của đạo diễn Richard Linklater. Câu chuyện kể về Jesse (do Ethan Hawke thủ vai) và Céline (do Juie Deply thủ vai) gặp nhau trên một chuyến tàu và yêu nhau. Đến buổi sáng hôm sau, Céline đã ra đi. Họ hẹn sẽ gặp lại nhau nhưng rồi sau đó, vĩnh viễn, Jesse không còn gặp lại Céline nữa. Liệu có khi nào Ban Mai sẽ biến mất, không tặm hơi? Nếu Ban Mai chọn cách đó, chắc chắn tôi sẽ không có cách nào tìm lại được nàng nữa. Nghĩ đến điều ấy, tôi thấy choáng váng.

- Em tên là Ban Mai thật à?
- Nếu không thật thì sao anh?
- Không! Bởi vì tình yêu này cũng giống như một giấc mơ vậy.

- Hy vọng cái tên của em khiến anh sẽ nhớ đến em lâu hơn những cái tên thông thường khác.
- Anh sẽ nhớ! Và cái tên của em sẽ là một trong những gì anh nhớ về em...
 - Anh còn nhớ những gì nữa?
- Nhiều lắm! Tất cả những gì trải qua như một giấc mơ.
 - Thế thì em sẽ gọi anh là Dreamer.
 - Ù, anh là một Dreamer...

Ban Mai cố tình không hiểu những gì tôi muốn nói. Nàng quả thực đã muốn ra đi sau đấy. Nàng không nói nhưng tôi đã cảm nhận được điều đó. Giữ nàng lại ư? Có được không? Khi họ đã muốn ra đi. Bởi nàng đã đặt cho tôi một cái tên rồi: Dreamer.

- Em khóc đấy à?
- Không! Mà vâng! Anh hiểu mà...

- Anh hiểu!
- Cảm ơn anh vì đã không bắt em phải giải thích vì quả thật, em không biết giải thích với anh thế nào nữa.
 - Không cần đâu em!
- Nhưng có một điều chắc chắn là anh đã để lại trong em rất nhiều cảm xúc. Dù có thể, nó chưa phải là tình yêu.
 - Ù, chắc thế! Và em cũng thế, Ban Mai ạ!
- Thôi nào, cảm ơn anh. Anh mới thật sự là một tia nắng. Cho em ôm anh một cái nữa nhé!
 - Rồi! Ôm thật chặt nhé!

Ban Mai ôm tôi. Nàng hít căng lồng ngực. Và tôi cũng vậy. Đang hít căng mùi nàng. Rồi nàng cười:

- Chuyện của chúng mình như phim *Before Sunrise* anh nhỉ?

- Ù', anh hy vọng sẽ có phần hai: Before Sunset,
 Jesse và Céline sẽ gặp lại nhau. Nhưng không phải là chín năm sau...
- Đừng, anh! Thế này đã là quá đủ cho em rồi! Em đi nhé!
 - Ù, em đi cẩn thân nhé!
 - Yên tâm...

Nàng đi. Chiếc váy trắng bay trong gió. Tóc nàng đã thả xuống. Nàng đi khuất vào trong màu nắng lóa. Tôi muốn chạy theo nàng chỉ để nói cho nàng biết tên thật của tôi. Nhưng tôi vẫn đứng như trời trồng. Cho đến khi không còn thấy nàng nữa. Ban Mai của tôi! Đâu đó trong đầu tôi, giọng hát của Sophie Zelmani lại vang lên. Bài hát *Dreamer*...

Hà Nội, tháng 4/2009

Mình sẽ gặp lại nhau chứ

Yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên

- Hai bác sĩ nhãn khoa nói với nhau. Một người nói: "Có một căn bệnh về mắt rất phổ biến, rất nhiều người mắc phải và để lại nhiều hậu quả nghiêm trọng, ảnh hưởng đến tim mạch, thậm chí cả cuộc đời con người ta sau này, nhưng chẳng ai tìm đến chúng ta để chữa trị cả! Thật là thất thu quá đi!" Bác sĩ kia ngạc nhiên hỏi: "Đó là bệnh gì vậy?" Bác sĩ này đáp: "..."

Nàng dừng lại. Vẻ mặt tha thiết và dịu dàng quá đỗi. Nàng nhìn tôi đầy quan thiết. Tôi cũng nhìn nàng đầy trìu mến. Chúng tôi cứ lặng nhìn nhau bằng trọn vẹn cảm xúc trong trái tim mình. Rất lâu. Cảm xúc đó quả thật khó diễn tả thành lời. Không phải sự cuồng nhiệt cháy bỏng gì cả. Nó mỏng tang như hơi sương. Nó ngọt dịu như mùi hoa hồng. Nó bay. Bay lơ lửng. Thật chậm rãi. Thật hững hờ. Chúng tôi đều có cảm giác là chẳng nên nói với nhau điều gì nữa

đang phập phồng của nàng, lúm đồng tiền của nàng, cái cổ cao, làn da min màng như lua... đều hiển hiện rất rõ. Như khắc tạc. Nàng cũng cảm thấy như tôi nên khi gặp tôi lần đầu tiên, nàng đã thảng thốt: "Này anh, kiếp trước chúng ta đã yêu nhau phải không?" Nghe điều đó thật là sến súa. Nhưng nó là sự thật. Thật đến nỗi nói ra chẳng ai thấy ngương miệng cả. Kiểu như tôi đã đáp lai nàng rằng: "Anh còn tin tưởng rằng hôm nay chính là thời han mà chúng ta đã cùng hẹn nhau ở kiếp trước nữa kìa!" Khi đầu óc người ta tỉnh táo, hẳn ai cũng thấy điều đó quá sến. Nhưng trong thời điểm chúng tôi gặp nhau thì đó là những lời nói khởi phát tự đáy lòng. Chẳng ai kìm giữ nổi. Chúng tôi đã nói với nhau vô vàn những lời sến súa. Kiểu như: "Em đã sống thế nào từ sau ngày chúng ta chia tay nhau ở kiếp trước?", "Anh đã từng mơ thấy em lần nào chưa? Không quá sớm nhưng cũng không phải đã muôn, chúng ta được gặp lai nhau rồi, em cảm thấy rất hanh phúc ấy!",... Toàn những lời mê chướng. Đến cả hành đông cũng như mông du vậy. Khi nàng thốt lên: "Ôi, trời đẹp quá, em muốn cắn

anh!" Thì tôi cũng cảm thấy đó là một mệnh lệnh

vào lúc này. Bởi kể cả sự bối rối cũng không có để mà phải nói cho khỏa lấp đi. Như thể chúng tôi đã thuộc về nhau từ cả triệu năm qua rồi vây. Đến cả cánh mũi vây. Tôi ghé sát môi nàng để đón nhân môt nu hôn không thể ngọt hơn. Là nu hôn đầu tiên của chúng tôi nhưng nó quen thuộc như thể cả hai đã hôn nhau ba van chín nghìn một trăm lẻ tám lần rồi vây. Rỗ ràng đến từng con số. Tôi có nói cho nàng hay cảm giác ấy. Và nàng cũng gật đầu bảo: "Em đã từng hôn vài người nhưng chưa ai hôn em đúng như em nghĩ về nu hôn. Cả triệu lần nghĩ về nu hôn em đều chỉ nghĩ đến duy nhất một nu hôn như thế này, với anh. Không phải chúng ta thao tác thế nào, cũng chẳng phải chúng ta cảm thấy ra sao. Chỉ là vi của nó. Mùi của nó. Mùi của một nu hôn. Anh biết không? Phụ nữ vô cùng nhay cảm về mùi vị, đặc biệt là mùi vị của nu hôn. Chính là nó chứ không phải là kiểu thao tác hay cảm giác sau đó như đàn ông hay nghĩ đâu. Thế nên em rất thích truyện *Môi anh ngọt vị anh đào* của Ploy." Tôi chẳng biết Ploy là ai cả. Lúc này đây, tôi chỉ biết rằng chúng tôi đã hôn nhau sau chỉ chưa đầy mười lăm phút quen nhau.

Lời hẹn từ kiếp trước

- Thái tử điện hạ! Kiếp sau chúng ta sẽ lại gặp nhau và lai yêu nhau như kiếp này nhé!

- Nàng ngốc thật đấy!
- Điện hạ còn mắng ta là ngốc, ta sẽ gọi điện hạ là miếng thịt mỡ đấy!
- Được! Nếu ta là miếng thịt mỡ thì nàng sẽ là dưa hành! Thịt mỡ mà ăn với dưa hành thì chẳng bao giờ ngấy, phải vậy không?
- Sao điện hạ không ví ta với cái khác đỡ chua hơn? Hay điện hạ muốn phiếm chỉ ta chua, không ngọt bằng các phi tần trong cung của điện hạ?
 - Nàng đang ghen đấy à?
- Hứ, ta không thèm! Đường đường là cung chủ Mỹ Ngư Cung lại thèm đi ghen cùng đám nữ nhân kia ư?
- Phải rồi! Phải rồi! Ở đâu trên khắp gầm trời này có nữ nhân đẹp hơn nữ nhân trong Mỹ Ngư Cung. Mà trong đó, nàng là con cá chúa đẹp nhất!
 - Điện hạ thật là có con mắt biết thưởng thức

đấy!

Nàng cười, nu cười như tiếng rèm ngọc cham vào

nhau. "Ting... ting... ting" nghe rất vui tại. Thái tử Đảm bất giác cao hứng hơn khi nghe được giong cười đó. Hai người họ nắm tay nhau, ngửa mặt nhìn trời đầy sảng khoái. Mặc cho xung quanh họ đạng có ít nhất ba van chín nghìn một trăm lẻ tám kẻ đang lăm lăm khí giới chờ giết họ. Nơi đây cũng là đường cùng rồi. Phía trước mặt là vực thẳm sâu muôn trượng. Song Ngư kiếm đều đã tra vào vỏ. Một trường huyết chiến phía trước mà cả hai vẫn coi như không. Vẫn nắm chặt tay nhau. Vẫn nói những lời đùa giỡn. Thái tử Đảm ném cả hai cây kiếm xuống vực. Đôi mắt y nhìn theo đôi Song Ngư kiếm như thể ước lượng việc y và nàng cùng rơi xuống sẽ thế nào. Trong ánh nhìn ấy vẫn đầy phần khích. Nàng cũng thấy phần khích theo. Hai con người trẻ tuổi ấy đều thấy phần khích vô cùng trước vực thẳm hun hút bên dưới. Họ đều biết đây là những giây khắc cuối cùng nhưng họ chỉ nghĩ rằng đó là một bước ngoặt khác của mình. Chỉ là đến đỉnh núi này là hết kiếp này. Dưới vực thẳm kia sẽ là một cánh cửa cho một kiếp khác. Họ đều biết rằng Song Ngư kiếm trước giờ không có đối thủ. Nếu hai người họ cùng hợp kiếm, ba van chín nghìn một

người bỏ mang để đổi lấy mang của hai người. Nhưng ho lai nghĩ rằng cái thời gian bỏ ra để chiến đấu đó thật phung phí quá mức. Và ho quyết định chon cách tân hưởng từng giờ khắc còn lai để tam biệt kiếp này. Có hề chi! Vương triều đã mất còn không tiếc thì tiếc gì nữa đâu? Ba van chín nghìn một trăm lẻ tám kẻ đang vậy kín ngọn núi này đều muốn được tân mắt trông thấy y chết thì mới yên tâm. Ở đây, đến cả nàng cũng muốn được tân mắt nhìn thấy y chết để chắc chắn rằng kiếp sau cả hai còn gặp lai nhau. Nàng không muốn sống kiếp sau nếu như không được gặp lai y. Nhìn nàng, thái tử Đảm không khỏi thấy xót xa. Mỹ Ngư Cung nổi danh và lâu đời còn hơn cả vương triều của v. Vây mà nàng, vị nữ cung chủ mới được tiếp lãnh mà sẵn sàng buông bỏ hết vì yêu y. Phan Ngữ Yên! Phan Ngữ Yên! Đời này, kiếp này ta nơ nàng! Nhất đinh! Nhất đinh kiếp sau ta sẽ làm trâu làm ngưa để đền đáp nàng! Không! Nàng cắn y một cái rõ đau. Không! Ta muốn kiếp sau thái tử điện hạ phải yêu ta chứ ta không muốn yêu trâu ngưa. Hứa với ta đi! Được! Ta hứa! Ta hứa! Đám người đã siết chặt vòng vậy. Cung thủ đã căng tên. Những gươm giáo đã tuốt sáng loáng.

trăm lẻ tám kẻ dưới kia thì sẽ ít nhất một trăm lẻ tám

Những khuôn mặt đầy phấn khích khi cảm thấy sắp chạm đến một ngai vàng. Lúc ấy cũng là lúc cung chủ Mỹ Ngư Cung Phan Ngữ Yên và thái tử Đảm tay trong tay gieo mình xuống vực sâu thăm thẳm. Không! Không giống vậy. Là gieo mình vào kiếp sau. Là gieo mình vào nhau. Gieo mình vào một tình yêu trọn vẹn. Không rời tay. Không chút sợ hãi. Không có bất cứ cảm giác nào ngoài cảm giác an yên đến tận cùng. Rõ ràng là cảm giác an yên lan tỏa khắp trí não. An yên từ ngón chân đến đình đầu. Không phải là cùng nhau đi chết mà là nắm tay nhau đi đến kiếp sau.

Mình sẽ gặp lại nhau chứ?

Yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên là thứ tình yêu tiết kiệm nhất đấy! Tiết kiệm thời gian. Tiết kiệm tiền bạc. Và tiết kiệm cả công sức nữa.

- Liệu có khi nào yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên rồi mất nhau sau cái nhìn thứ hai không?
 - Có cái nhìn thứ hai à?

- Em không biết! Chỉ là...

Nàng im lăng. Trên mặt bàn, những trang bản thảo gach xóa của cuốn tiểu thuyết lịch sử và cả những mẫu phác hoa nhân vật im lặng như nàng. Thái tử Đảm và cung chủ Phan Ngữ Yên đã chết, khép lai gần bốn trăm trang tiểu thuyết bi luy. Một vương triều rưc rỡ. Một Mỹ Ngư Cung nổi danh khắp giang hồ. Những đường kiếm đẹp mắt. Song Ngư kiếm. Những ân oán. Những âm mưu. Và trên hết là một tình yêu bất diệt. Tất cả bỗng trở nên bất động và im lặng. Nàng vừa cho tôi đọc cuốn tiểu thuyết nàng mới viết xong. Lúc ấy, nàng còn bảo: "Em viết cuốn này trong nỗi nhớ anh. Em vẫn tin rằng anh có thật, điện ha thit mỡ của em a! Anh thấy em tả thái tử Đảm có giống anh không?" Tôi thấy giống. Ít ra về ngoại hình, nếu không muốn nói là cả cách hành xử. Chỉ khác nhau về không gian và thời gian mà thôi. Trong lúc đọc, tội không khỏi nhiều phen giật mình vì thái tử Đảm như đo ni đóng giày từ tôi ra vây. Mà rõ ràng, đây là lần đầu tiên tôi gặp nàng nhé! Trước lần này, chúng tôi chưa từng gặp nhau dù trong cảm giác, rõ ràng chúng tôi biết có một người như vậy tồn tại trên đời. Cảm giác thật lắm. Thật đến mức tội đã phải chia tay bốn mối tình chỉ vì ho hao hao giống

bây giờ là Khánh Chi, tôi cũng không sao hòa hợp được. Luôn cảm thấy đó không phải là cô gái tôi tìm. Cho đến lúc chiều nay, trong quán Spring trên đường Phạm Ngũ Lão này, tôi gặp nàng. Chúng tôi đều đã quên cả việc chúng tôi đều có hẹn với người yêu hiện tại của mình. Khánh Chi cũng sắp tới. Còn nàng thì cũng đã hẹn mang bản thảo này tới nhà xuất bản, nơi bạn trai nàng đang ngồi chờ. Anh ta sẽ là người biên tập và chịu trách nhiệm truyền thông cho cuốn tiểu thuyết này.

- Anh cứ ngồi đi, em sẽ tư bắt taxi được rồi!

nhưng họ không phải là nàng. Đến người yêu hiện tại

- Không! Để anh đi cùng em ra bắt taxi!

chạy theo. Cố với tay để nắm lấy tay nàng. Nhưng không được. Hai đứa đi bên nhau. Dọc con đường Phạm Ngũ Lão. Có vài chiếc taxi đi qua khiến tôi thắt lòng. Nàng dợm vẫy nhưng rồi lại bảo: "Taxi có người." Đường phố vắng hay lòng tôi bỗng vắng? Qua một ngã tư. Qua hai ngã tư. Rồi thì cũng phải dừng lại. Chiếc taxi trò tới. Nàng không thể nói taxi có người được nữa. Và tôi thì càng không thể giữ nàng

Nàng đứng dây, bước khá dứt khoát ra cửa. Tôi

giữ lại từng nét khuôn mặt nàng, dáng điệu của nàng, tiếng nói của nàng, hơi thở của nàng... Còn nàng đang vờ nhìn lại bản thảo sau khi đã vẫy tay chào tôi. Xe phóng vụt đi. Tôi nhìn theo và bỗng nhớ hình ảnh thái tử Đảm đứng trước vực sâu thăm thẳm. Tôi không có được cái phấn khích ấy. Trái lại, tôi cảm thấy mất mát. Tôi muốn chạy theo để hỏi nàng một câu: "Mình sẽ gặp lại nhau chứ?" Nhưng chiếc xe đã mất hút rồi! Nếu có cái nhìn thứ hai, tôi biết, mình vẫn sẽ yêu nàng như đã yêu từ cái nhìn đầu tiên! Còn nàng thì sao, Ý An ơi!

lại lâu hơn được. Điện thoại của nàng đã reo vài bận. Điện thoại của tôi cũng đã rung liên hồi. Tôi cố gắng

Tháng 5/2012

Hơi bị yêu anh...

m thề, em sẽ chẳng bao giờ dám nói điều gì cho cái Nam Chi biết nữa. Em thề, em thề thật đấy! Nó làm em ê ẩm mặt mày, nó làm em hơi bi ngương khi nó nói toáng lên với anh là em thích anh. Mà đâu phải chỉ có mình anh ở đó kia chứ? Nguyên cả một "xiên người" cỡ xấp xỉ một tá. Hơi bị đồng, mà toàn những kẻ đang khô héo thời sư, chực chờ một thông tin âm ấm đủ để nhâm nhi giết thời gian trong giờ nghỉ giữa buổi. Ngay từ hôm đầu bước chân vào lớp, em đã đặt anh vào tầm ngắm. Đầu tiên chỉ là ngấm ngầm ngắm anh từ đằng sau, len lén nhìn anh từ một góc khuất. Rồi manh dan hơn, em cố tình đi qua anh để hứng chút giong nói, tiếng cười của anh làm vốn. Cho đến hôm kia, sau hai tháng học chung, em đã dùng chiếc điện thoại của mình, chup trộm anh. Em add ảnh của anh vào số máy bàn nhà em, để thỉnh thoảng, nhớ anh, em lấy máy bàn gọi vào di đông. Khuôn mặt anh sẽ hiện lên, như thể anh đang goi cho em vây. Em giữ bí mật đó được hơn hai tháng thì bị lộ. Hôm đó, em đang ngồi buôn chuvên

với cái Nam Chi, mẹ goi, tất nhiên, bằng máy cố định ở nhà. Và khuôn mặt anh hiện lên. Em rất vô tư, bảo: "Mày ngó xem, ai goi tao vây, Nam Chi?" Và trời a, nó rú lên: "Mặt thì rõ là mặt của đồng chí Tri lớp mình nhưng tên thì... mày đặt đồng chí ấy là gì thế này?" Em nhào ra, vồ lấy chiếc điện thoại. Chắc mặt em và con tôm luộc lúc đó chẳng khác nhau là mấy. Em vẫn để tên cho số máy nhà là "My home". Nam Chi chưa bao giờ là đứa hiền lành và biết điều cả. Nó tra em. Thiếu đường là nó dùng nhục hình để bắt em phải khai nhân. Tai sao Tri lai được gọi là "My home"? Tai sao me em lai dùng máy của Tri để gọi điện cho em? Nó đe doa sẽ không từ một thủ đoạn nào để bắt em phải khai nhận. Và nếu đúng là em và anh đã yêu nhau lén lút trong suốt bốn tháng qua, mỗi ngày trong thời gian đó, nó sẽ phat em một trăm cái nhéo. Vị chi là em sẽ bị cả thảy là mười hai nghìn cái nhéo. Em không còn cách nào khác là phải kể lai toàn bộ câu chuyện. Nghe xong, nó đã xử sự với em như anh thấy đó. Em ngương đến muốn đôn thổ nhưng vẫn kip hả hệ vì không phải che giấu tình cảm của mình nữa. Anh lúc đó cười toe toét, trông hơi bi yêu đấy! Anh nói gì nhỉ? À, anh nói: "Đồng ý, mời cà phê miễn phí đến khi nào hết thích anh thì thôi, chiu không?" Không lẽ lúc đó em lại bảo anh mời em ngay Sau lần đó, em chủ động nhắn tin vào máy anh, kỳ kèo rằng em đang thèm cà phê miễn phí. Anh gọi lại, hẹn. Buổi cà phê đầu tiên ấy, em đã cố căng người ra để giấu đi sự lúng túng và loạn nhịp của trái tim mình khi ngồi đối diện anh. Cuối buổi, em đòi chia tiền. Với lý do: "Cái Nam Chi nói linh tinh thôi, em chỉ muốn làm bạn với anh. Khi nào em thích anh, em sẽ để anh trả tiền cà phê sau." Anh đồng ý, còn bảo: "Muốn đo tình cảm của em với anh thế nào thì chắc cứ rủ em đi uống cà phê là biết thôi nhi?" Cũng hay! Đâu phải cái gì cũng có thể nói huych toẹt ra là được đâu, phải không anh?

Em và anh đã thân nhau hơn nhưng tuyệt nhiên, cả hai đều ái ngại tụi lớp (sau khi cái Nam Chi hét toáng lên: "Anh Tri ơi, cái Khuê nó thích anh lắm!" thì cả lớp bây giờ liên tục trêu chọc em và anh). Em ngồi ngay đẳng sau anh nhưng trong giờ hai đứa cứ nhắn tin cho nhau liên tục. Những câu chuyện sâu dần vào cuộc sống riêng của hai đứa. Cho đến một hôm, anh gọi điện cho em, anh bảo anh chán đời. Em rất lo lắng. Gần một trăm tin nhắn từ mười rưỡi tối đến tận gần ba giờ sáng để em biết rằng anh và bạn gái

Dường như cô ấy đã hết yêu anh. Cô ấy từ chối những tối thứ Bảy đi chơi cùng anh với lý do bận việc nhà, đi làm thêm, đi dạy gia sư... Nhưng anh biết, cô ấy không muốn đi chơi với anh. Đã gần ba tháng nay, giữa anh và cô ấy không có nổi dù một nụ hôn lên má nhau. Em khi đó, tuyệt nhiên, không hề buồn hay ghen hay một thứ cảm xúc nào đó tương tự khi biết

người mình yêu đang yêu một người khác. Em chỉ lo lắng cho anh, em không muốn anh buồn và suy sụp như thế. Một tuần liền sau đó, anh xin nghỉ học. Chỉ có em biết lý do. Em mang bài học ở lớp cùng trăm thứ bà dằn với mong muốn để anh vui lên nhà anh.

đang truc trặc. Cô ấy và anh ngày càng trở nên xa la.

Mỗi ngày, từ mười hai rưỡi sau khi tan học ở trường đến tận bốn giờ chiều. Cứ ngồi trên phòng anh. Lúc thì đọc sách cho anh nghe, khi thì xem phim với anh. Chép lại bài cho anh. Hoặc chỉ là đọc sách trong khi anh nằm ngủ. Tối tối, anh qua đón em đi cà phê cà pháo. Có hôm đi hát. Có hôm thì lên cầu Chương Dương hóng gió. Cứ thế, một tuần trời. Em có cảm giác như chúng mình yêu nhau vậy, em không dám bộc lộ quá nhiều cảm xúc. Em chôn chặt tình cảm đó nơi đáy lòng. Vẫn vờ rất vô tư. Như một cô em gái

ngoan. Em nhập vai đạt đến nỗi em ôm anh mà anh vẫn ngờ rằng cô em gái ruột ôm anh. Đat đến nỗi anh chẳng nề hà bất cứ điều gì, kể cả việc em than lạnh, em chui vào chăn nằm ôm anh, rúc đầu vào ngực anh. Em hồn nhiên vờ mà như thật. Anh khờ lắm! Anh chẳng biết gì cả.

Sau tuần đó, căn bản mà nói thì em hanh phúc nhưng thực sự mà nói thì em bắt đầu linh tính đến một kết cục không có hậu cho mối quan hệ của chúng ta. Em linh cảm rằng anh không hề biết em yêu anh đến chừng nào. Em sơ những nu hôn lên trán em của anh. Em sơ cả những cái cầm tay của anh. Dường như tình cảm đó chân thành như một người anh trai với một cô em gái. Không vẫn gơn. Và em buộc phải khác đi, phải chứng minh tình cảm của chúng ta không phải là anh em mà phải là... Bắt đầu bằng việc em cố tình để anh trả tiền cà phê. Nhưng anh lai không để ý, anh bảo: "Năm nghìn đồng một cốc cà phê anh trả cho em thay cho phí tư vấn đấy nhé!" Không lẽ em phải hét lên với anh rằng: "Không! Mà là anh đang thực hiện lời tuyên bố của anh: trả tiền cà phê cho đến chừng nào em hết thích anh. Vâng! Em đang thích anh đấy!"

Thua keo này ta bày keo khác, em đổi chiến thuật, kể cho anh nghe về gia đình nhỏ mà em mong

như tạc. Vậy mà anh lại kể cho em nghe mơ ước mà anh và cô ấy trong một buổi chiều bên nhau cùng tưởng tương. Em cay sè mắt. Em lai nỗ lực tấn công bằng đủ mọi cách khác. Chỉ là không trực tiếp nói: "Em yêu anh." Nhưng mọi nỗ lực ấy đều chỉ loạy hoay và rơi vào bế tắc. Anh vẫn rất chân thành, ân cần và chu đáo với em, nhưng chỉ như một người anh trai. Đêm nào anh cũng nhắn tin chúc em ngủ ngọn, sáng nào em cũng nhân được lời chào buổi sáng. Nhưng tất cả chỉ như một người anh trai. Em bắt đầu mệt mỏi với những cuộc tấn công thất bai. Nhưng em không ngừng được khát khao muốn trở thành người yêu của anh. Nam Chi không biết. Nó tưởng rằng em và anh say nắng nhau. Nó tế nhị, luôn rút lui khi anh ở bên em. Điều đó càng khiến em cô đơn. Em thực sự cảm thấy cô đơn. Lòng em đặc quánh. Em không biết mình phải làm gì đây nữa. Thế rồi, trong lúc bồng bột nhất, em quyết định xóa hết tin nhắn của anh, xóa số điện thoại và quyết định tránh mặt anh. Em chạy trốn. Nam Chi phát hiện ra điều bất thường ở em. Và

muốn trong tương lai, nơi có người đàn ông giống anh

em òa khóc khi kể những ẩn ức trong lòng suốt những ngày qua. Nó gào lên: "Sao mày không nói thẳng với anh ấy? Tại sao không nói thẳng?" Người ngoài cuộc thì bao giờ chẳng khuyên là nên thẳng thắn. Nhưng khi mà đã biết câu trả lời rồi thì có nói ra cũng vô ích thôi.

Nam Chi luôn là Nam Chi. Nó lên tận nhà anh và làm ầm ĩ. Em sẽ không ra gặp anh đâu, nếu không phải vì chuyện này. Em buộc phải gặp anh.

- Nam Chi hiểu sai tình cảm của anh em mình phải không em?
 - Vâng! Một phần anh ạ!
- Sao lại một phần? Chẳng lẽ anh đã làm sai điều gì? Chẳng lẽ anh đã không làm tròn bổn phận một người anh trai của em? Anh không giấu em bất cứ điều gì, anh luôn nói thẳng, nói thật những gì anh nghĩ. Thật lòng, em còn hon cả em gái ruột của anh.
 - Vâng! Anh không sai, mà là em sai.
- Em sai? Em đã làm điều gì sai? Anh thật sự không biết em sai ở đâu. Em luôn đối xử với anh hơn

- cả một người em ruột thịt. Anh thực sự không có một lời than phiền nào cả.
 - Không! Em không phải là em gái anh.
- Đâu có! Em đã làm rất tốt mà! Anh nói thật, anh luôn cảm thấy may mắn vì có em, cô em gái cho dù không cùng máu mủ mà tình cảm và sự quan tâm còn hơn cả anh em ruôt.

Em òa khóc. Cho đến cả lúc này, em vẫn không thể nói được với anh rằng em rất yêu anh. Chỉ có thể tiếp tục cùng anh chia tiền trả buổi cà phê này.

Hà Nội, tháng 1/2006

Hot girl

ô ấy là một hot girl. Có lẽ phải gọi là một hot girl từ trong trứng nước không chừng. Bởi từ bé xíu, cô ấy đã được nhiều người biết đến như là con gái của một cặp vợ chồng nổi tiếng. Hồi ấy, báo chí còn chưa tọc mạch như bây giờ nên cô ấy chưa bị lot vào tầm ngắm nhiều. Nhưng cũng đôi lần làm người mẫu ảnh bìa cho tờ báo Nhi đồng. Lớn lên chút nữa thì cô ấy được mọi người biết đến như một ca sĩ nhí nổi bật nhất trong số các ca sĩ nhí hay xuất hiện trong các chương trình văn nghệ thiếu nhi. Hồi đó, có nhiều đồn đoán rằng vài năm nữa thôi, cô ấy sẽ ha bệ các ngôi sao ca nhạc lớn như Mỹ Tâm, Hà Hồ. Thâm chí, có báo còn viết về cô như một cô Bống Hồng Nhung thứ hai. Ấy vậy mà lên cấp ba, cô ấy từ bỏ luôn con đường ca sĩ. Dù vẫn xuất hiện đều đều trên các tạp chí dành cho tuổi teen trong vai trò người mẫu ảnh minh hoa. Mấy năm cấp ba của cô ấy cũng nhôn nhịp không kém với vài giải thưởng thuộc hàng kỳ dị. Sở dĩ nói là kỳ dị là bởi từ xua đến nay chưa có họt girl nào đoạt được những

toàn thành phố năm lớp mười. Giải nhì môn Lịch sử năm lớp mười một. Giải nhất môn Vật Lý năm lớp mười hai. Chưa kể vài ba lần đoat những giải thưởng về nấu ăn, pha chế rươu, thiết kế thời trang. Như năm lớp mười một, năm nhôn nhịp nhất của cô ấy, vừa đoat giải nhất truyên ngắn của báo A xong, đã được đi nhân danh hiệu MC trẻ triển vọng của đài B, sau đó lai ẵm ngay suất tham dư liên hoan phim với bô phim duy nhất cô ấy đóng. Đai loai là như thể cô ấy cham vào bộ môn nào là gặt hái thành công ngay lập tức từ bộ môn ấy. Làm cái gì cũng đạt kết quả hoàn hảo nhất. Thâm chí, trong kỳ thi tốt nghiệp cấp ba, cô ấy cũng trở thành một trong số một trăm người được thành phố biểu dương về thành tích học tập. Một cô gái như vây, hỏi ai mà không ngưỡng mô cho được? Vây mà tôi lai chẳng ưa gì cô ấy. Thật sư thì mối quan hệ giữa tôi và cô ấy cũng

giải thưởng kiểu đó. Ví du như giải nhất môn Văn

lỏng lẻo thôi. Dù học cùng trường với nhau từ cấp một đến tận cấp ba. Thế nên tôi là người quan sát cô ấy gần và thường xuyên nhất. Nói ra thì buồn cười và ngớ ngẩn, hình như mọi thứ bắt đầu từ cái hồi chúng tôi cùng tham dự một chương trình văn nghệ hồi lớp ba. Hồi ấy, tôi may mắn được vào đội văn nghệ

trường cùng cô ấy. Trong một buổi tập chung, tôi hát sai nhac vài chỗ, cô ấy nằng nặc yêu cầu thầy giáo hướng dẫn loại tôi ra khỏi đội vì lý do: làm ảnh hưởng đến thành tích của toàn đôi. Tôi bị loại mà ấm ức suốt nhiều ngày. Hồi đó, tôi không nói cho bố me biết việc này, chứ nếu bố mẹ tôi mà biết, chắc hai cu sẽ lên tân trường làm um lên. Tính bố me tôi là vây. Thế là suốt từ hồi lớp ba, tôi đã không ưa cô ấy. Nhưng càng lớn thì cái sư không ưa không chỉ xuất phát từ việc bị cô ấy loại ra khỏi đội văn nghệ trường nữa mà là vì cô ấy khiến tôi cảm thấy bất bình trong cách cô ấy ứng xử với những người xung quanh. Khi còn nhỏ, tôi còn cho rằng cô ấy mắc bệnh ngôi sao, kệnh kiệu và quen được nuông chiều từ nhỏ mà thành ra có tật hay đòi hỏi thái quá. Lớn hơn chút nữa, tôi nhân ra rằng là vì cô ấy quen với việc làm gì cũng thành công nên luôn đòi hỏi mọi thứ phải thật hoàn mỹ. Thế nên mới có chuyện loại tôi ra khỏi đội văn nghệ trường vì lo sợ tôi làm ảnh hưởng đến kết quả chung toàn đôi, trong đó, nổi bật nhất là cô ấy. Cô ấy rất hợp với câu nói: "Arrested in a springtime" mà tôi đã đọc thấy trong một cuốn sách, có nghĩa là: choáng ngợp trong mùa xuân diễm tuyệt. Đó là lý do mà những cái đuôi của cô ấy luôn dài thượt. Riêng trong lớp cấp ba của tôi đã có đến sáu, bảy thẳng chết mê chết mệt cô ấy.

thực thu, có bài đăng báo nhờ cảm xúc trước cô ấy. Trong số đó có Lân, ban thân của tôi. Lân viết thơ về cô ấy và được đăng báo hẳn họi. Tôi cũng chẳng dè biu gì câu ấy, thâm chí còn chúc mừng nữa mặc dù tôi chẳng ưa gì cái gọi là "nguồn cảm hứng bất tân" kia. Năm lớp mười một, tôi có ý nghĩ ác độc là giúp Lân cưa đổ cô ấy. Kế hoach vach ra rất hoàn hảo. Tôi dám chắc rằng Lân sẽ cưa đổ cô ấy chỉ trong vòng một tháng với kế hoạch của tội. Và quả thật, chỉ sau một tháng, cả trường lồng lôn lên với việc Lân trở thành người hay có mặt bên cô ấy nhất. Và cũng kể từ đó, tôi mất Lân. Câu ấy không còn thời gian dành cho tôi nữa. Suốt dao đó, mọi người cứ đồn đoán ầm lên là Lân đá tôi để yêu cô hot girl. Ban đầu tôi cũng chẳng quan tâm vì tôi coi Lân là bạn thân. Nhưng càng về sau, những lời đồn đoán của mọi người như thứ bùa mê thuốc lú pha độc dược khiến tội cảm thấy tức điện lên và nghĩ quần rằng có lẽ mình đã yêu Lân mà không biết. Ý nghĩ hỏng hóc ấy đã khiến tôi lên con ghen. May mà cuối cùng tôi cũng gặp anh chàng Mr. Right của mình nên mới thôi. Lên đai học, mọi người cứ nghĩ cô ấy sẽ vào Ngoại thương, ai dè cô ấy lại thi Nông nghiệp và đỗ

Thâm chí trong số đó, vài thẳng đã thành nhà thơ

thủ khoa. Nhưng kỳ lạ là từ đó, cô ấy biệt tích giang hồ. Không xuất hiện trên báo. Không giành thêm giải thưởng gì nữa. Tất cả mờ nhạt. Đôi lần họp lớp cũ, về trường, trong các câu chuyện trà dư tửu hậu, mọi người cũng nhắc đến cô ấy nhưng cũng chẳng ai biết thêm thông tin gì. Tất cả dường như bị đóng cái sập. Tôi cũng chẳng gặp lại Lân nữa. Bạn bè bảo cậu ấy thì bây giờ không ai liên lạc nổi. Dường như giữa Lân với cô ấy có một mối liên quan gì đó rất mật thiết trong việc cả hai cùng mất tích. Đấy là tôi hiếu kỳ mà suy diễn vậy. Chứ bạn bè rồi cũng nhạt nhòa đi, chẳng ai quan tâm về cô ấy với cậu Lân kia nữa.

Mọi chuyện bằng đi một thời gian thì một hôm, tôi tình cờ gặp Lân trên đường. Cậu ấy vẫn vậy. Vẫn gầy nhẳng và thư sinh như hồi cấp ba. Khác chăng chỉ là già đi một chút, da đen hơn một chút. Tôi cuống cuồng gọi cậu ấy. Xin thề rằng ngay lúc tôi gọi thì hình ảnh cô ấy lại hiện ra rất rõ nét. Dường như là tôi đang cuống cuồng bởi cô ấy chứ không phải vì Lân. Tôi muốn biết thông tin về cô ấy chứ việc gặp Lân chẳng có giá trị gì.

- Cậu khỏe chứ? Còn yêu em Mai không đấy?

Lân nhận ra tôi. Cậu ấy toe toét cười:

- Hân đấy phải không? Chà, càng ngày càng xinh, không nhận ra cậu đấy!

Tôi cười. Quả là càng lúc tay nghề trang điểm của tôi càng cao. Lại thêm khả năng tự làm stylist cho mình của tôi lại rất tuyệt. Vì thế tôi chẳng nghi ngờ lời khen của Lân.

- Mấy năm rồi nhỉ? - Lân kéo tôi vào một quán cà phê ven đường, vồn vã hỏi. - Hân có còn gặp lại ai trong lớp cũ không?

Tôi kể cho cậu nghe rằng vừa năm trước lớp tổ chức kỷ niệm năm năm ngày ra trường. Tôi cũng kể là mọi người nhắc đến cậu ấy với cô bạn gái hot girl của cậu ấy khi xưa. Thật tình, điều tôi muốn nghe nhất bây giờ là tin tức về cô ấy.

- Ù, năm năm rồi! Tớ cũng nhớ các cậu lắm!
 Nhưng tớ thật chẳng còn mặt mũi nào nhìn các cậu nữa.

- Tại sao? Có chuyện gì đáng phải xấu hổ với bạn cũ khiến cậu không muốn gặp?
 Ù, một chuyên xấu hổ.
 - o, mọc chuy çh xuu no

Lân không nói tiếp. Cậu ta trầm ngâm xoay xoay chiếc tách cà phê. Tôi sốt ruột vô cùng nhưng cũng không tiện hỏi dồn. Vì thế tôi cố gắng kiên nhẫn chờ đợi. Chừng hai phút, Lân mới thở dài kể:

- Dạo cậu giúp tớ cưa đổ Mai ấy! Quả thật, sau đó tớ được Mai giữ rịt lấy bên mình dù rằng chưa đồng ý với tớ. Mà cái chiêu của cậu cho tớ hiệu quả thật. Cậu nhớ không? Với những người lúc nào cũng đòi hỏi sự hoàn mỹ như Mai, hãy đừng hoàn mỹ. Phải luôn khiến Mai cảm thấy muốn và tự nguyện coi mình như một sản phẩm của cô ấy. Tớ quả thật chẳng phải kẻ hoàn mỹ. Vì thế rất hợp với lời quân sư của cậu, cô ấy phát cuồng vì tớ. Phát cuồng vì ước muốn sẽ biến tớ thành kẻ hoàn hảo. Một người bạn trai hoàn hảo của cô ấy.
- Quả thế thật. Tôi cũng là phụ nữ. Lại quá hiểu cô ấy. Tôi đã bày ra một kế hoạch hoàn hảo để Lân trở thành một người chưa hoàn hảo. Với cô ấy, Lân đã

trở thành một mục tiêu để cô ấy chinh phục. Chính xác là Lân sẽ thành một thách đố dành cho cô ấy. Đó là lý do cô ấy giữ rịt Lân lại bên mình và chăm chút, xây dựng, đầu tư để Lân trở nên hoàn hảo. Cô ấy chỉ cần yêu Lân một chút, đủ để muốn hóa phép cho Lân thành bạn trai hoàn hảo. Sập bẫy. Cô ấy đã sập bẫy.

- Trong suốt năm học lớp mười hai, Mai phát cuồng với việc biến tớ thành một chàng trai hoàn hảo. Từ việc đi đứng, nói năng đến quần áo, học tập... Thậm chí, tớ còn phải học guitar và sáng tác ca khúc từ chính những bài thơ tớ viết tặng Mai. Mọi thứ đều ok hết ngoại trừ một việc mà Mai và cả tớ đều chưa tính tới: một bạn trai hoàn hảo cần phải có một bạn gái hoàn hảo.
- Mai chính là cô gái hoàn hảo đấy thôi? Tôi ngạc nhiên.
- Với mọi người thì đúng là như vậy nhưng với tớ và Mai thì chưa. Tớ đã chỉ cho Mai thấy những điều chưa hoàn hảo của cô ấy. Và chính Mai cũng nhận ra những điều đó.
 - Thì có sao? Chỉ cần là sự tốt nhất có thể thôi

- mà!
 Không! Với Mai thì không. Mai luôn muốn mọi thứ phải thật hoàn hảo.
 Rồi sau đó?
 Rồi sau đó Mai bị khủng hoảng. Cô ấy phải uống thuốc điều tri tâm lý.
- Trời, lại còn vậy nữa ư? Nhưng tại sao cô ấy thi vào trường Nông nghiệp mà không phải là trường Ngoại thương?
 - Vì tớ!
 - Vì cậu?
- Phải! Vì tớ muốn cô ấy thi vào trường Nông nghiệp.
 - Cô ấy cũng đồng ý?
 - Phải đồng ý thôi.

- Còn cậu?
- Tớ cũng đỗ vào trường Nông nghiệp và là sinh viên trường đó cho đến khi tớ bị bắt.
 - Cậu bị bắt?
- Phải! Tớ trộm tiền. Một khoản tiền đủ để phải ngồi tù ba năm.
 - Cậu đã ngồi tù ba năm?
- Phải! Tớ bị kết án ba năm nhưng do có nhân thân tốt, trong tù lại chấp hành tốt nên tớ được ra trước thời han một năm.
 - Tại sao cậu lại trộm tiền?
- Vì cần tiền cho một kế hoạch hoàn hảo của Mai.
 - Kế hoạch hoàn hảo nào nữa đây?
 - Một ngôi nhà bên hồ. Những đứa con kháu

- khỉnh. Một chiếc xe mui trần hai chỗ.
 - Câu điện rồi! Và cả Mai nữa...
- Ù, đó cũng là lý do khiến Mai chấp nhận vào trường Nông nghiệp cho gần ngôi nhà đó.
 - Câu đã mua?
- Chưa! Chỉ là chúng tớ tìm thấy một ngôi nhà như thế ở gần trường Nông nghiệp. Sau đó, Mai và tớ lên kế hoạch thi vào trường đó cho gần ngôi nhà ấy.
 - Các cậu điên thật rồi!
- Ù, dạo đó, ngày ngày chúng tớ vẫn đèo nhau tới trước cửa ngôi nhà ấy và mê mải ngắm nó. Rồi chúng tớ lên kế hoạch trộm tiền.
 - Cả Mai cũng tham gia?
- Mai cũng tham gia nhưng tớ nhận hết là tớ. Và thực sự chỉ có mình tớ hành động.

- Rồi sau đó? Mai có vào thăm nom cậu trong tù không?
 - Có! Vì Mai khi ấy đã mang bầu.
 - Mai mang bầu?
- Kế hoạch hoàn hảo. Tớ lo nhà cửa, xe cộ. Mai lo những đứa con.
 - Các cậu đúng là điên rồi!
- Khi chúng tớ cầm trong tay gần hai mươi tỷ đồng và Mai thì đã đi siêu âm con trai, cậu biết không, chúng tớ gần như phát điên vì hạnh phúc. Chúng tớ đã vẽ ra một tương lai cực kỳ tuyệt vời, à không, rất hoàn hảo. Cho đến khi tớ bị bắt.
 - Rồi sau đó? Khi cậu ra tù, Mai sinh con và...
 - Mai không sinh được. Bị hỏng.
 - Hỏng? Trời ạ! Bây giờ thì...?

- Ra tù, tớ đã học lại và thi đỗ. Bây giờ đang là sinh viên trường Nông nghiệp. Còn Mai thì đã bị bố mẹ cô ấy bắt về và đưa đi điều trị ở nước ngoài. Tớ không có thông tin gì về Mai nữa.
 - Các cậu đúng là đồ điên!
- Ù, tớ vẫn đang đi học và đi làm thêm. Tớ vẫn ngày ngày cố gắng tìm kiếm thông tin về Mai. Tớ vẫn muốn gặp lai cố ấy.

Chúng tôi ngồi thêm được chừng một tiếng. Nói nhiều với nhau về vài người bạn khác. Rồi Lân xin phép về. Nhìn cái dáng cao gầy, thư sinh của Lân mà tôi chỉ biết thở dài. Nghĩ về Mai, tôi còn cảm thấy buồn hơn. Dường như mọi sự khó ưa Mai suốt mười hai năm phổ thông bỗng chốc chẳng còn sót lại trong tôi nữa. Giờ đây chỉ là cảm giác thương cô ấy. Một hot girl đã quá thời.

Tháng 11/2010

Trái tim vô lý

hút đá bù giờ trong trân chung kết bóng đá nam SEA Games 22, khi Phan Văn Tài Em đánh đầu chuyền bóng cho Văn Quyến, Quyến nghiêng người và sút. "Vào... ào... ào!!!" Cả quán cà phê như vỡ tung vì niềm vui san bằng tỷ số. Nhung bật khóc. Cô ôm choàng lấy Điền. Một nu hộn trao nhau chan hòa nước mắt vì sung sướng. Những câu thanh niên xung quanh cô đập bàn, đập ghế, phấn khích vô cùng. Cái cảm giác như thể điên loạn ngay được. Một cô gái đứng gần Nhung gào vào chiếc máy điện thoại: "Thắng rồi! Thắng rồi!..." lac cả giong. Nhung cũng vậy, cô ôm chặt lấy Điền: "Anh ơi!..." Chỉ vây thôi. Điền cười. Đôi mắt anh cũng ngân ngấn nước. Cờ được phất loạn ngâu. Nhung cũng hua hua chiếc băng rôn và hát theo những người trong quán: "Alibaba vào nhà người ta dắt xe đạp ra, Alibabà..." Kẻ gỗ bàn, người gỗ thìa... Một mớ âm thanh hỗn độn nhưng không làm cho bất cứ ai khó chiu. Khi mọi thứ bắt đầu ha dần nhiệt độ, Nhung ngồi xuống. Cô nhìn quanh, thấy cái ghế nhưa

của mình biến đâu mất. Cô ngoái trước ngoái sau. Một anh chàng ngồi gần cô, với tay kéo một chiếc ghế gần đấy, đẩy về phía cô. Cô gất đầu cảm ơn. Anh chàng mim cười. Bất giác, Nhung cảm thấy tại khẽ ù đi. Cô cũng không hiểu tại sao nữa. Nu cười của anh chàng như có ma thuật vậy. Điền thức tỉnh cô bằng một cái ống nhưa rỗng chứa đầy không khí bên trong dùng để đập cho phát ra tiếng kêu. "Em lấy cái này đập xuống bàn này." Cô làm như một cái máy. Một cảm giác rất la đang trào dâng trong cô. Cô thấy lúng túng với không chỉ anh chàng ngồi canh mà còn cả với Điền nữa. Cô có cảm giác như thể có lỗi với Điền vây. Cái cảm giác ngang ngang kỳ la. Cô thấy nôn nao vô cùng. Chẳng biết thế nào nữa, cô đưa ngay cái ống nhưa cho anh chàng ngồi bên canh. Giong cô run run, không còn là giong thật nữa: "Anh lấy cái này mà cổ vũ này!" Anh chàng lai mim cười, gất đầu cảm ơn cô. Anh đón lấy chiếc ống nhưa, những ngón tay của hai người cham phải nhau khiến Nhung run bắn. Và kể từ phút đó, cô không còn tập trung vào màn hình được nữa. Cô cứ miên man đi. Không cụ thể là nghĩ về điều gì. Cảm giác đặc hay rỗng cũng không rõ ràng. Cho đến khi cầu thủ Thái Lan ghi bàn thắng

vàng quyết định giành chiếc huy chương vàng môn bóng đá nam. Khi tất cả quán lăng đi. Khi những giọt

nước mắt vỡ òa trên những khuôn mặt cổ động viên Việt Nam trong quán. Anh chàng ngồi bên canh Nhung ôm một cô gái đang khóc, Nhung đoán đấy là người yêu của anh. Một cảm giác khác lại trào lên trong cô. Nghèn nghẹn. Cô hít một hơi thát sâu rồi nắm lấy tay Điền. Anh đang thất thần nhìn lên màn hình như thể vẫn không tin vào mắt mình. Mọi người lục tục rời khỏi quán. Cái anh chàng ngồi canh cũng đi ra, khoác vai cô ban gái. Nhung và Điền đi ngay sau anh. Mùi của anh... Nhung cảm nhân rất rõ mùi của anh. Cô lai xốn xang. Siết chặt tay Điền, Nhung cố gồng mình. Điền vẫn lầm bẩm chửi rủa ông trong tài người Mã Lai bắt không công bằng. Nhung chỉ nghe tiếng được tiếng mất. Mùi của anh cứ váng vất quanh cô. Cô phải cố gắng để bàn chân mình bám đất. Chân cô muốn khuyu xuống. Giong của anh rất nhỏ, anh đang nói với cô ban gái: "Thôi, cũng an ủi rằng đôi bóng đá nữ Việt Nam đoat huy chương vàng rồi." Bất giác, Nhung cũng nói lai nguyên câu ấy với Điền. Giong Điền câu được câu mất "... Bóng đá nữ thì ăn thua gì... Bao nhiêu năm chưa có vàng nào..." Nhung không nghe rõ. Bên tại Nhung vẫn văng vẳng giong anh. Người trông xe dắt xe của Điền tới, Điền phải goi mấy câu, Nhung mới giật mình và leo lên xe.

Giong Điền đầy vẻ quan tâm: "Thôi, em cũng đừng

mắn..." Nhung vòng tay ôm chặt lấy eo Điền. Cô thở dài, cố xua đuổi những cảm giác kỳ cục. Nhất định! Nhất định cô phải tinh lại! Suốt cả đoạn đường về, Nhung chỉ chăm chăm xua đi cái cảm giác kỳ lạ này. Nhưng cô cứ đuổi bên này thì nó lại chạy sang bên kia. Đến dưới chân cầu thang nhà mình, Nhung đã mệt lử. Điền ôm cô vào lòng. "Thôi, nghỉ sớm em nhé! Mai là thứ Bảy rồi, có thể dậy muộn. Khi nào về anh gọi điện cho, nhé!" Nhung lử đử, khẽ gật đầu rồi lên gác. Điền rồ máy phóng đi.

buồn làm gì. Kết thúc rồi! Chúng ta đã không may

Nhung ngã vật xuống giường. Suốt ba hôm nay, cô không làm sao thoát khỏi hình ảnh nu cười của anh chàng la mặt đó. Ba hôm liền. Ba hôm Nhung sống trong cảm giác rất la. Hôm kia, Nhung chay xe lòng vòng quanh phố xá một mình mà trong lòng cứ cồn cào cảm giác mong được gặp lại anh. Cô thấy mình thật điện. Nhưng cô không làm sao xua được những suy nghĩ đó. Cái ý nghĩ như một chú khỉ con vây. Lanh chanh, loi choi nhảy nhót trong đầu óc cô. Hôm qua cũng vây. Lúc đi qua quán cà phê hôm xem bóng đá, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, cô lai tat vào. Goi một cốc nâu đá, giống anh, uống và lai như cảm thấy mùi của anh váng vất quanh đây.

đồng trong quán, uống hết hai cốc nâu đá. Rồi về! Mấy hôm nay, Điền cũng bận bịu với dự án mới nên chỉ gọi điện cho Nhung. Những câu chuyên đang dần dần chết. Cô thấy mình thát tê với Điền. Nhung nghĩ vây rồi với chiếc máy điện thoại, bấm số của Điền. Đầu dây bên kia một giọng nữ vang lên: "A lô, Nhung hả?" Nhung giật mình: "O... o... Cho mình hỏi Điền... Ai đấy a?!" Giong bên kia: "Con quỷ! Đùa tao à? Mày goi vào máy tao cơ mà, xem lai số đi! Quỳnh đây!" Nhung lúng túng. Cô bấm nhầm số. Cô thở gấp: "Tao nhầm! Mày đang ở đâu đấy? Qua cứu tao..." Quỳnh nói, giong thông cảm: "Cũng chỉ là say nắng thôi mà! Quên đi!" Nhung thở hắt ra. "Tao cũng

Cái cảm giác cồn cào khủng khiếp. Nó làm cổ họng cô ứ nghẹn. Suốt buổi chiều Chủ nhật ấy, cô ngồi

nắng thôi mà! Quên đi!" Nhung thở hắt ra. "Tao cũng chỉ mong là vậy!" Quả thật, Nhung bắt đầu sợ cái cảm giác này. Nó đang tấn công Nhung. Nhung đang phải vật lộn với nó. Nhung thua. Quỳnh mách nước: "Hay mày rủ Điền đi chơi xa một chuyến thủ coi." Nhung âm ừ. Chắc phải vậy thôi. Hai đứa đi lòng vòng phố xá. Đến đoạn đầu Hòa Mã, chỗ tiếp giáp với Lò Đúc, Nhung chọt giật bắn mình. Cái mùi kỳ lạ kia bất giác như xộc vào khoang mũi của cô. Cô cồn cào đến xây xẩm mặt mày. Quay sang, anh bằng xương bằng thit

đang đi từ từ phía trước. Cách cô và Quỳnh chỉ đúng một cái với tay. Nhung kìm lại mình để không nhoài người ra. Quỳnh rẽ vào Lò Đúc. Anh đi thẳng. Nhung nhoài người ra sau. Quỳnh tròng trành tay lái. Nhung đập đập vai Quỳnh: "Anh ấy kìa!..." Lắp bắp và nói không ra hơi. "Quay lai! Quay lai đi!" Quỳnh cũng bị luống cuống theo. Quỳnh dừng xe lại. Nhìn đường, định rẽ rồi nhân ra đây là đường một chiều, Quỳnh bảo: "Đường một chiều!" Nhung gào lên, lạc cả giong: "Tao không thể để mất anh ấy được!" Rồi cô nhảy xuống xe. Chay ngược lại. Quỳnh gào lên: "Nhung!" Mọi người đều quay lai nhìn Quỳnh và Nhung. Quỳnh đỏ mặt. Cô đành xuống xe, dắt bô chay theo. Nhung chay đến đầu đường Tăng Bat Hổ thì không thấy bóng anh đâu nữa. Lúc này Quỳnh mới đến nơi. "Mày làm sao vây? Lên xe đi!" Nhung lên xe, gục đầu vào lưng Quỳnh, bật khóc ngọn lành. Ouỳnh thở dài. Nhấn ga, Quỳnh phóng đi. Đi hết đường Tăng Bat Hồ, Quỳnh chẳng biết đi theo hướng nào. Quỳnh giảm ga, đi từ từ. Nhung vẫn gục đầu vào lưng Quỳnh.

"Mình chia tay nhé!"

Mắt Điền thảng thốt. "Tại sao?"

Nhung cúi đầu. "Em xin lỗi."

Điền: "Anh ta là ai?"

thốt như thế. Nhung cúi đầu. Cô chẳng biết nói gì cả. Đến cái tên của anh, Nhung cũng đâu biết. Tất cả trở nên hỗn đôn. Hôm nay là tròn một tháng kể từ ngày Nhung bị rơi vào trạng thái cảm xúc này. Một tháng qua, cô như người mất hồn. Nếu là ngày xưa, cô sẽ chẳng tin nổi, huống chi mọi người. Quỳnh nói đúng. Cô không thể tiếp tục với Điền một khi trong trái tim của cô không còn chỗ cho anh. Nếu tình yêu đã hết, tình thương tồn tại cũng chẳng có nghĩa lý gì cả. Có khi nó còn là sư xúc pham với người kia. Nói thế nào để Điền hiểu đây? Chẳng biết nói thế nào nữa. Giong Điền vẫn bập bốm vang lên: "Anh không biết anh đã làm sai điều gì khiến tình yêu của chúng ta phải chấm dứt. Anh chỉ xin em cho anh biết sư thật." Nhung thở dài. "Em cũng chẳng biết, nhưng nếu cứ tiếp tục, em thành kẻ lừa đối anh. Em không biết, em không hiểu nổi em nữa. Nhưng có một điều chắc chắn, chia tay là giải pháp tốt nhất cho cả hai." Giong Điền ngột ngạt: "Có phải vì anh đã không tốt với em?" "Không! Anh

Nhung sẽ không sao quên được đôi mắt của Điền

lúc ấy. Hai năm yêu nhau, Điền chưa bao giờ thảng

rất tốt! Chính vì thế mà em mới phải quyết định kết thúc. Tình yêu của chúng ta tồn tại bao nhiêu ngày là bấy nhiêu ngày làm em đau đớn vì cảm giác đang dối gạt anh." Nhung không biết mình đã nói những gì nữa. Chỉ biết rằng cô đã nói rất nhiều với Điền về một tình yêu ra đi, về một trái tim không đủ sức chứa hai con người cùng lúc, về một tình yêu ngớ ngắn nhất mà cô từng có, về cảm giác của cô trong suốt một tháng qua. Điền gục đầu xuống hai bàn tay. "Anh hiểu! Anh hiểu!..." Nhung đứng dậy, rời đi. Chiều ấy, Hà Nội đang đi cho hết mùa đông.

Quỳnh ngỏ ý muốn giúp Nhung viết vài tờ nhưng cô không chiu. Nhung bảo: "Để tạo! Tình yêu của tạo phải để tạo tư kiếm tìm." Nhung viết đến tờ thứ một trăm hai mươi tám rồi. Những tin nhắn với cùng một nội dung: "Gửi người con trai mặc áo len nâu trong quán cà phê Lâm tối hôm diễn ra trân chung kết bóng đá Việt Nam - Thái Lan. Nếu anh còn nhớ người đã đưa cho anh chiếc ống nhưa rỗng hôm đó, một cô gái ngớ ngắn nhất trần đời, là em, thì hãy liên lac với em qua số máy 091XXX." Cô sẽ dán vài tờ ở quán cà phê Lâm, một vài tờ ở ngã tư Lò Đúc -Hòa Mã. Cô sẽ tìm. Tìm cho bằng được anh. Nhất định. Quỳnh nhìn cô vẻ ái ngại: "Mày không thấy đây là một việc làm không thực tế sao?" Nhung mím chặt môi: "Dù chỉ có một chút hy vọng tao cũng làm..." Cô cương quyết. Quỳnh giúp cô dán những chiếc phong bì màu xanh. Màu xanh của hy vọng. Mùa xuân đang đến rất gần, mùa xuân khiến Quỳnh tin Nhung sẽ tìm được người con trai ấy! Bỗng nhiên cô cũng tò mò về anh chàng kỳ lạ đó...

Hà Nội, tháng 12/2004

Mắt ngoan, đừng khóc

Những ngày này, mưa như trút nước. Em ngồi bó gối trong căn phòng của mình nhìn ra ngoài trời mưa và nhớ anh da diết. Là mưa hắt lên mắt em thôi, nào đâu phải em khóc. Bởi em nhớ chứ! Nhớ lắm! Chẳng quên được đâu. Anh nói: "Mắt ngoan, đừng khóc." Thế nên em sẽ chẳng khóc đâu. Không khóc đâu. Chỉ là nỗi nhớ anh quặn thắt khiến mắt em ướt nhèm. Càng có nhiều ký ức thì càng dễ bị tổn thương. Càng có nhiều kỷ niệm thì càng hẫng hụt. Anh ạ, em hứa đấy, mắt ngoan là không khóc. Không khóc mới là mắt ngoan, anh nhỉ?

Tôi đứng tựa vào bức tường kính, nhìn Ý An nằm thiếp đi bên cuốn nhật ký, mái tóc buông xõa xuống mặt bàn, nước mắt còn lem nhem trên mặt khiến tôi không khỏi thắt lòng. Giá như tôi có thể chạy đến bên nàng. Tôi thèm được ôm chặt lấy nàng như ngày xưa. Phải, ngày xưa, khi chúng tôi còn bên nhau. Giờ thì hết, hết thật rồi. Tôi chỉ có thể đứng từ xa nhìn nàng. Đôi lần, nỗi nhớ quặn thắt khiến tôi

càng thắt lòng. Nỗi nhớ như vực xoáy hút sach cõi lòng tôi, cảm xúc của tôi. Để rồi sau đó, tôi rỗng không, chơi vơi và chới với. Phải, mắt ngoạn ơi, đừng khóc! Là tôi đã nói với nàng như vậy. Bởi nàng khóc, lòng tôi cũng đớn đau. Bởi nước mắt của nàng như axit làm cháy thit da tôi, cháy lòng tôi. Vài lần, nàng chot tỉnh giấc, thảng thốt nhìn quanh và gọi tên tôi. Những lúc như vậy, tôi trốn vào một góc sâu hút, cứ thế khóc. Tôi trốn nàng hay tôi trốn chính mình? Anh ơi! Có nhiều đêm em mơ thấy anh. Em mơ thấy anh như ngày xưa, vẫn mỉm cười mỗi khi mình gặp nhau. Nu cười của anh như có vi cam thảo. Em chưa gặp được ai có nư cười như vậy. Có lẽ cả đời này cũng thế, sẽ không có ai cho em nư cười kiểu đó. Anh nhớ không? Có hôm, em bất ngờ kiễng chân lên để hôn anh. Đó là vì em muốn nếm nu cười của anh đấy. Đến tân bây giờ nhắc lại, em vẫn thấy vị cam

thảo nơi đầu lưỡi anh ạ! Anh nhớ không? Em đã từng nói với anh, anh là món quà mà ông trời đã tặng em sau bao nhiêu năm em khẩn cầu. Tiếc rằng, món quà này có thời gian sử dụng quá ngắn. Cho đến tân

không thể kiềm chế nổi, tôi đã lẻn vào sát bên nàng, lúc nàng đang ngủ, tất nhiên, chỉ để vuốt tóc nàng. Một cái vuốt tóc nhe hơn gió. Nhưng rồi sau đấy, tôi bây giờ, em vẫn giận mình vì đã có những ngày bỏ lỡ anh trong suốt hai năm của chúng mình. Cho dù trong suốt hai năm ấy, chúng mình đã ở bên nhau mỗi ngày. Em ngốc nhỉ? Nhưng mà thật lòng đấy, em vẫn giận mình và tiếc nuối nhiều lắm.

Hai năm yêu nhau, gần như chúng tôi đã ở bên nhau tron ven. Đi đâu cũng có nhau. Làm gì cũng cùng nhau. Vây mà cũng như nàng, lúc này tôi vẫn nuối tiếc thát nhiều. Vẫn thấy còn biết bao điều cả hai chưa kip làm. Chẳng han như nàng rất thích được đi bơi cùng tôi nhưng tôi lại không đủ can đảm để học bơi. Lần nào đi bơi về nàng cũng phụng phịu kể về những đôi yêu nhau ôm nhau dưới bể bơi khiến nàng ghen ty. Tôi vẫn hứa với nàng rồi tôi sẽ học bơi và xuống bể bơi cùng nàng. Vây mà sau rốt, tôi vẫn không làm được điều đó. Nhiều khi cuộc đời là như thế, chúng ta cứ lần lữa những dự định để rồi sau này lai tiếc vì chưa thực hiện được nó. Nếu có thể quay lai hai năm trước, chắc chắn tôi sẽ đi học bợi hoặc kể cả không học được thì tôi cũng sẽ liều lĩnh mà xuống bể bơi với nàng. Giờ đây, tôi đã không còn cơ hội ấy nữa. Hôm nay, ở bể bơi Sao Mai, nàng mặc một bô bikini rưc rỡ. Tôi đứng tít từ xa nhìn nàng, thắt lòng khi nhớ vẻ mặt phụng phiu ngày xưa của nàng. Tôi

thấy nàng nhìn những đôi yêu nhau ôm nhau dưới bể bằng đôi mắt buồn thăm thẳm. Tôi biết khi đó nàng đang nhớ đến tôi.

Hôm nay đi bơi ở bể bơi Sao Mai em tình cờ gặp Khang. Anh còn nhớ Nam Khang không? Khang không biết chuyên anh đã rời khỏi em hơn một năm nau rồi. Câu ta choáng lắm khi em cho cậu ta biết điều đó. Chúng em đã đi uống nước với nhau. Suốt cuộc nói chuyên chỉ toàn nói về anh thôi. Thật la là em nói về anh không còn khó khăn như những ngày trước nữa. Những ngày trước đó, mỗi khi có ai đó nhắc đến anh hay em nói về anh, em luôn không kìm được nước mắt. Vây mà hôm nay, khi nói chuyên với Khang, em cảm thấy rất thoải mái. Em cũng chẳng biết là do Khang hay do em đã quen với việc anh rời bỏ em nữa. Một buổi chiều thật dễ chiu anh a! Em và Khang cùng thống nhất với nhau sẽ thu xếp thời gian qua nhà anh trong tuần tới đấy! Anh liều liệu mà ở nhà đón em với Khang nhé! Anh không về, em sẽ giân anh đấy!

Tôi lạ gì Khang. Có một chuyện tôi đã giấu nàng hồi xưa. Hồi tôi và Khang còn hay cùng lên sàn khiêu vũ cổ điển. Chính Khang chứ không phải tôi,

chết đứ đừ nàng ngay từ những ngày đầu tiên ấy. Nhưng nàng lại yêu tôi. Nói chính xác là tôi đã hớt tay trên của Khang. Tôi nhớ chứ, hồi đó, tôi nhảy giỏi hơn Khang nên tôi luôn là người nhảy đôi cùng nàng. Tôi cũng qua mặt Khang khi rủ nàng đi chơi. Tôi nghiệp Khang, câu ấy vẫn nghĩ rằng tôi là quân sư của câu ấy. Khang làm đủ mọi chiêu trò tán tỉnh. Từ chuyện mua hoa hồng gửi tặng nàng ròng rã ba tháng trời mà không ghi tên người gửi đến chuyện mỗi ngày cứ đúng giờ trước khi lên sàn nhảy cổ điển, Khang lai gọi đặng ký một ca khúc gửi đến điện thoại của nàng. Cho đến khi tôi và nàng chính thức yêu nhau thì Khang choáng. Khang lánh mặt tôi. Khi đó, tôi cũng mặc kệ câu ấy. Bởi tôi đã có nàng. Sau đó, tôi với nàng cũng bặt tin Khang. Giờ thì nàng đã gặp lại Khang rồi. Tình cờ hay định mệnh? Khang là một người tốt. Nếu đó là mênh trời thì tôi cũng chúc phúc cho nàng với Khang sẽ thành một cặp. Nghĩ đến điều đó, tim tôi lai thắt lai. Âu đó cũng là sư ích kỷ nhất thời. Khang kể cho em nghe chuyên ngày xưa, hồi

ra làm quen với nàng trước. Và cũng là Khang đã

chúng mình quen nhau trên sàn khiêu vũ cổ điển ấy. Em thật không ngờ hồi đó anh ma lanh đến thế! Hóa ra những bó hoa hồng được gửi đều đặn đến nhà em suốt ba tháng trời đều là của anh. Vậy mà anh chẳng kể cho em nghe, khiến hồi đó em cử tưởng là Khang gửi. Lại còn chương trình gửi ca khúc qua điện thoại nữa chứ! Anh có biết là hồi ấy em đã bị nghiện cảm giác chờ đợi ấy không? Những câu chuyện về anh khi em nói với Khang luôn cho em cảm giác ấm áp đến lạ kỳ. Giá như anh còn ở bên em, thế nào em cũng cắn cho anh một nhát. Anh ơi, em nhớ anh quá đi!

Hôm Khang và nàng tới nhà tôi thì tôi đang ở trên chùa nghe kinh. Lúc tôi trở về nhà thì Khang và nàng đã đi rồi. Tôi định đi theo nàng rồi lại thôi. Hãy để cho họ có những phút giây riêng tư, tôi nghĩ thế. Có những cảm giác rất phức tạp trong tôi. Vẫn biết giờ nàng là người tự do, không còn thuộc về mình nữa, vậy mà lòng cứ cồn cào. Như thể ghen. Cảm giác rất buồn và chống chénh. Nhất là khi tôi thấy nàng ngồi sau xe của Khang. Tôi biết tôi sắp mất nàng. Tôi cảm nhận được tình cảm vi diệu trong nàng. Đôi mắt của nàng, ánh nhìn của nàng, những câu chuyện và cả những buổi đi bơi nhiều hơn. Nàng đã yêu Khang mà nàng chưa biết hoặc nàng đang cố gạt đi.

Em yêu Khang thật rồi. Yêu thật rồi anh ạ! Những ngày này, em luôn muốn gặp Khang. Anh có giận em không?

Tôi đứng lặng đi khi thấy Khang ôm nàng. Liệu cảm giác của tôi lúc này có giống như Khang hồi xưa, khi bắt gặp tôi ôm nàng? Đó là một cảm giác rất khẩn trương, chới với và hẫng hụt. Dù tôi đã chuẩn bị trước tinh thần, vậy mà lúc này đây nhìn thấy họ, lòng tôi vẫn đớn đau, quay cuồng. Nàng đã xếp lại những món đồ kỷ niệm của chúng tôi khi xưa, cất chúng vào tủ. Tôi không biết diễn tả tâm trạng của tôi lúc này ra sao nữa. Như thể trái tim tôi vỡ ra thành ngàn mảnh. Lại như thể ai đó đang rút sạch trái tim mình.

Em có một lời mời làm việc tại Đà Nẵng anh ạ! Em nhận lời vì Khang và vì những ngày phía trước của em. Ngày Mười bảy này em đi. Sẽ là một cuộc sống mới, ở một thành phố khác. Nếu còn anh thì em vẫn còn Hà Nội. Em yêu Hà Nội như em đã yêu anh. Nhưng giờ thì em phải đi dù nói thật lòng rằng em chưa bao giờ hết yêu anh. Sẽ là một cuộc sống mới ở một thành phố khác. Khang sẽ đi cùng em và anh cũng sẽ phù hộ cho em nhé! Hằng năm, ngày giỗ anh, em sẽ cố gắng để về. Em hứa đấy! Chiều nay,

Khang sẽ đưa em đi thăm mộ anh và sẽ tạt qua nhà anh để chào mẹ anh. Ở trên cao đấy, anh sẽ hạnh phúc anh nhé!

Tôi đi theo nàng và Khang đến tận chân cầu thang máy bay. Rồi cứ đứng đó nhìn theo chiếc máy bay lăn bánh, cất cánh và mất hút trong làn mây. Nàng đi thật rồi. Hà Nội chỉ còn mình tôi. Hôm qua, sau hai năm ngày tôi mất, gia đình cũng đã đem tro cốt của tôi đi chôn. Tôi cũng sẽ không còn ai để đi theo nữa. Tạm biệt nàng - tạm biệt tình yêu cuối cùng của tôi. Mắt ngoạn ơi, em đừng khóc nhé!

Hà Nội, tháng 5/2012

Một mối tình cũn cỡn

Ai đó bảo chín mươi phần trăm phụ nữ chưa thực lòng yêu người đàn ông đã tỏ tình với mình nhưng vẫn gật đầu đồng ý. Tôi cũng nằm trong chín mươi phần trăm ấy. Gật đầu đồng ý lời yêu của một anh chàng khi tôi mới chỉ thích anh ta.

12h00 - Bữa trưa hoàn hảo với một anh chàng hoàn hảo

Ban đầu tôi không định đi ăn trưa với Hiếu. Tôi đã hẹn Trang đi mua sắm trên Parkson. Nhưng rồi tin nhắn của Hiếu đến đột ngột lúc 11h55, trước giờ hẹn với Trang đúng năm phút. Hiếu nhắn: "Có một anh chàng đẹp trai muốn mời một cô nàng xinh gái đi ăn trưa. "Nhắn Y để đồng ý. Nhắn

MHFCDRUPJSQKDUONG2735192736@*&%\$@? để từ chối. Sai ký tự nào trong chuỗi ký tự trên, tin nhắn bị coi là ký tự Y: Đồng ý. Thời gian cho phép: 2 phút kể cả thời gian đọc tin. Bắt đầu tính giờ: 120s,

119s, 118s..." Tôi bật cười. Nhắn lại: "Cô gái xinh đẹp chấp nhân lời mời của chàng trai với điều kiên cô gái đi từ tầng 7 bằng thang máy xuống tầng 1 sẽ phải gặp chàng trai. Nếu ra đến cổng vẫn chưa thấy, cô gái sẽ đi cùng người khác. Bắt đầu tính giờ: Coong!" Nhắn xong, tôi thu gon đồ đạc trên bàn làm việc để xuống dưới. Thang máy buổi trưa trong tòa nhà công sở luôn đông nghẹt người. Tôi phải chờ một lúc. Đến khi thang máy mở ở tầng 7 thì tôi lai xua tay không xuống vì trong thang máy đông người, công với việc có một câu đồng nghiệp ngày xưa thinh thích nhau đang đứng trong đó khiến tôi không muốn đi cùng. Vây là phải chờ thêm chừng mươi phút nữa. Vừa đủ kịp để nhắn cho Trang cáo bận. Biết là Trang sẽ dần vặt tôi hết tuần vì cái tôi mê trai, thấy trai là quên bạn. Mặc chứ! Từ công ty của anh đến công ty của tôi, đi nhanh hết tốc lực thì cũng mất mười lặm phút

Dền dứ, dề dà xuống đến tầng 1 cũng chỉ mới 12h. Còn đang loay hoay định đánh rơi túi để nhặt lại đồ cho hợp tình hợp lý thì chàng hoàn hảo đã đứng lù lù trước cổng. Chàng điệu nghệ làm ra vẻ mở cửa xe, cúi gập người đón nàng. Khiến nàng cười ngất ngư như ông từ được oản. Hôm nay chàng hoàn hảo đã

chứ ít gì?

anh từ hồi sản xuất chưa rửa lại lần nào í nhi?" Chàng hoàn hảo chìa một chiếc mũ bảo hiểm màu cốm trông rất dễ thương: "Tặng em!" rồi cũng đội một chiếc mũ bảo hiểm xanh cốm nhìn thương chẳng dễ. Đàn ông mà đội mũ bảo hiểm màu này thì rõ ràng là bị hâm bẩm sinh hoặc do yêu quá hóa hâm. Trong trường hợp này, chàng hoàn hảo nằm ở mục số hai. Tôi lại cười ngất như nhà đất vào mùa. Bảo:

- Này, mũ đôi là ý gì đây anh?

rửa xe sach sẽ do lần trước tôi có nhăn mặt bảo: "Xe

Hiếu cười cười:

- Anh yểm bùa ngây ngây lây tây phây vào chiếc mũ đó và vào chính chiếc mũ của anh rồi đấy! Hai chiếc mũ này sẽ yêu nhau chết thôi. Tình yêu của chúng sẽ lan tỏa và ảnh hưởng đến não bộ người đội mũ.

Tôi cười phá lên:

- Nếu thế thì em nên đội rồi! Chốc ăn trưa về anh cho em mượn lại cái mũ của anh để em lừa anh sếp đẹp trai của em đội nhé! Nếu linh nghiệm như anh nói, cuối năm nay em sẽ mời anh làm chủ hôn cho đám cưới của em và anh sếp.

Mặt chàng hoàn hảo thuỗn ra khiến nàng cười tít mắt như hàng sắt bắt được Vespa. Bữa trưa hoàn hảo là một bữa trưa trên ban công một ngôi biệt thự kiểu Pháp, bên ngoài mưa lây rây như bụi bám. Tiết trời xuân khiến nhìn đâu cũng thấy ngọt lịm. Chàng hoàn hảo gọi cá hồi hun khói, patê gan với tim thơm lừng, một chút bơ Pháp, phô mai mềm và hai ly rượu vang nhẹ. Nhìn chàng hoàn hảo rất thích mắt. Nhất là trong một cảnh tượng lãng mạn như thế này. Chàng hoàn hảo khiến nàng cười đến sái cả quai hàm.

- Đàn ông mà làm cho phụ nữ cười liên tục thì rất có khả năng sẽ trở thành... anh trai kết nghĩa của người phụ nữ đó. - Tôi đã cảnh báo Hiếu như vậy sau khi xoa lại hàm mình.

Hiếu lại thộn mặt ra. Hỏi:

- Vậy phụ nữ sẽ yêu người đàn ông khiến cô ta khóc ư?

Tôi đáp:

- Còn tùy! Nếu anh ta oánh cô ta thì đó là bạo hành. Còn rắc hạt tiêu khiến cô ta cay sè mắt thì gọi là bạo động. Và nếu kể một câu chuyện buồn khiến cô ta khóc thì gọi là bạo... miệng. Chỉ có thể khiến cô ta khóc vì bạo... liệt hoặc ít ra là bạo dạn, bạo gan thì mới có cơ may cô ta yêu.

Hiếu thở dài:

- Vậy là anh hết cơ may được em yêu rồi, phải không?

Tôi chỉ miếng cá hồi hun khói còn sót lại trên đĩa:

 Nếu anh không cướp miếng cá hồi kia thì nó sẽ bị mang đi hoặc em sẽ ăn nó đấy nhé!

Hiếu vội vã gắp ngay miếng cá hồi, cho vào miệng nhưng đũa tron, miếng cá rơi tọt xuống đất.

13h01 - Lời tỏ tình hoàn hảo với

cái cầm tay hoàn hảo

Chàng hoàn hảo tiếc miếng cá hồi hun khói bị rơi ngay khi đã kề sát miệng nên có lời cần nhằn kéo dài gần bốn kilômét đường chim bay. Từ nhà hàng Pháp đến quán cà phê Ý khoảng bốn cây. Quán cà phê Ý này là quán cà phê Ý xin. Chủ quán người Ý. Cà phê Ý. Khách ngồi quán đa phần là dân làm trong đai sứ quán Ý. Quán có cái tên cũng rất Ý: Tiamo Tanto. Thiếu bài hát Italia 90 nữa thì đủ thành nước Ý giữa lòng Hà Nôi. Chàng hoàn hảo chon một cái bàn rõ khéo, cũng lai là ban công trổ đầy hoa giấy. Cái ban công chỉ đủ để cái bàn trước mặt và hai cái ghế song song sát sat nhau. Phải kéo một cái ghế ra để một người vào trước rồi người sau sẽ vào và kéo ghế. Khép chặt lại. Tuồng như nếu bị tỏ tình mà không đồng ý thì sẽ chỉ còn nước nhảy từ ban công xuống chứ không thể chay đi đâu được nữa vây. Tôi bảo Hiếu vây. Hiếu cười nheo nheo mắt:

- Là ý anh vậy!

Tôi bĩu môi:

- Quán này là quán Ý chứ không phải là quán Ý

Anh nhé!

Hiếu cười cười. Tôi bắt đầu cảm thấy một điều gì đó rất hệ trọng sắp xảy ra. Có lẽ Hiếu sẽ tỏ tình với tôi hôm nay, ngay lúc này.

Tôi quen Hiếu qua một người bạn thân từ hồi nhỏ. Cô ban đó "bán" Hiếu ác liệt. Ngay khi biết tôi và câu đồng nghiệp chẳng ra đâu vào đâu thì cô ấy du tôi gặp Hiếu. Cô ấy quảng cáo về Hiếu hay đến nỗi nếu tôi là nhà sản xuất một sản phẩm nào đó, hẳn tôi sẽ mời cô ấy về làm giám đốc kinh doanh ngay lập tức. Đẹp trai - đúng gu tôi thích. Có tài: hẳn nhiên rồi! Giám đốc một công ty chuyên về dịch vu hệ thống mang kia mà! Dù công ty của Hiếu, công ty 3CM (hay bi tôi trêu là nơi hội tu những anh chàng chỉ có ba centimét) có chưa đến mười nhân viên. Hiếu còn là người lãng man nữa. Rất đúng ý tôi. Gì nữa nhi? À, trách nhiệm và nghiệm túc trong chuyên tình cảm. Tôi đã thấy điều đó khi nhờ anh sửa giùm chiếc laptop bị trục trặc. Tôi đã thấy điều đó ở anh trong công việc và quan hệ ban bè. Anh có một nhóm ban chơi rất thân. Ai cũng giỏi và rất yêu quý anh. Bằng chứng là khi chúng tôi đi dự đám cưới một anh ban thân của anh, những người ban đó đều rất

yêu mến tôi. Ho bảo với tôi rằng ho yêu Hiếu vô điều kiện. Chỉ cần Hiếu thích ai, ho cũng sẽ thích người đấy. Thế nên dù mới chỉ quen Hiếu được chưa đầy một tháng, tôi đã cảm thấy gắn kết với anh. Tôi thú thật rằng tôi thích anh. Chưa đến nỗi thích mê nhưng phải lòng và say say anh thì có. Đó cũng là lý do khiến tôi cho câu đồng nghiệp nửa nac nửa mỡ kia vào sọt rác. Dù trước đó, tôi đã phát điên lên vì câu ta. Yêu và ghen. Cảm giác bị xúc pham vì câu ta yêu tôi nhưng không dám công khai trước công ty. Tôi quên bằng câu ta khi bắt đầu quen Hiếu. Và nếu hôm nay Hiếu ngỏ lời, tôi sẽ gất đầu. Dù rằng tôi chưa hề cảm nhân được tình yêu với Hiếu nhưng có hề gì, chín mươi phần trăm phụ nữ chưa thực lòng yêu người đàn ông đã ngỏ lời yêu mình nhưng vẫn gật đầu đồng ý đấy thôi? - Em có thể cho anh mượn tay em một chút được

không?

Tôi giật mình khi Hiểu hỏi và chẳng chờ tôi đồng ý, Hiếu đã cầm tay tôi, đặt lên ngực anh.

- Em thấy không? Nó luôn luôn như thế mỗi khi bên em.

Ngực trái của Hiếu, nơi trái tim đang đập dồn dập. Tôi cũng rộn lên. Tai nóng bừng. Và tôi chỉ biết giấu bàn tay còn lại dưới gầm bàn sau khi nó đã vo viên đến nát một chiếc bánh quy. Tôi gật đầu. Và chờ đợi một nụ hôn của Hiếu. Nhưng anh đã không hôn tôi. Anh chỉ cầm tay tôi như vậy. Đến hết buổi chiều.

17h30 - Nụ hôn hoàn hảo, không có nụ hôn nào hết

Câu chuyện miếng cá hồi hun khói bị rót vẫn quay lại trong buổi chiều ở quán cà phê Ý. Hiếu bảo: "Không phải là anh tiếc miếng cá hồi đó, mà là anh tiếc những cơ hội qua đi chỉ vì ta lơ đếnh." Tôi đồng ý với ý nghĩ đó của anh. Nhưng suốt buổi chiều, tôi chỉ nghĩ đến nụ hôn hoàn hảo chưa xảy ra giữa tôi với anh. Quả thật tôi rất tò mò về điều đó. Nhưng Hiếu vẫn say sưa kể chuyện những ngày đầu anh thành lập công ty 3CM thế nào. Những ngày gian khó của anh. Rồi câu chuyện tiếp đó là về cô người yêu cũ của anh: Bảo Châu. Anh không tiếc lời ca ngợi cô gái đó. Rằng cô ấy thật tuyệt vời. Tôi có hỏi anh:

- Sao cô ấy tuyệt vời như vậy mà anh lại không giữ cô ấy ở lại?
- Em ghen à? Ôi, anh xin lỗi! Anh không cố tình kể đâu! Anh xin thề rằng anh và Bảo Châu đã kết thúc lâu rồi. Anh không có ý gì cả.
- Không! Anh ngốc ạ, em không ghen mà! Chỉ là tò mò muốn hỏi anh thôi! Em thề đấy!

Quả thật tối không ghen. Tôi hoàn toàn không ghen với Bảo Châu. Phần vì Bảo Châu đã là quá khứ. Phần nữa là bởi tôi hoàn toàn không có ác cảm hay bất cứ thứ cảm giác nào gọi là ghen cả. Hoàn toàn không. Cho dù tôi - nữ cung Bọ Cạp, siêu ghen và là ghen ngấm ngầm. Đằng này tôi lại không ghen. Hoàn toàn không. Hiếu nhìn tôi vẻ ngờ vực một hồi. Hỏi đi hỏi lại: "Không ghen? Không ghen đúng không? Có thật là không ghen thì anh mới nói nhé!" Đại loại là vậy. Tôi đành phải thề thốt rằng không ghen thì Hiếu mới bảo:

- Sau gần một năm anh và Bảo Châu yêu nhau thì Bảo Châu đòi chia tay vì suốt thời gian đó, cô ấy vẫn không thể nào cảm nhận được tình yêu của cô ấy dành cho anh.

Tôi gật gù:

- Em cũng nghĩ vậy! Phụ nữ thật sự yêu một người đàn ông là khi họ bắt đầu cảm thấy muốn kiểm soát người đàn ông đó một cách rất tự nhiên.
- Anh chẳng biết nữa, anh đã làm tất cả những gì có thể. Đưa đón cô ấy đi học, đi chơi. Tặng quà cho cô ấy mỗi dịp lễ tết. Quan tâm, săn sóc cô ấy mỗi khi cô ấy ốm đau. Thậm chí chuyện ăn uống của cô ấy, anh cũng nhắc nhở thường xuyên. Vậy mà...
- Những điều đó là cần thiết cho những người yêu nhau rồi thôi anh ạ! Còn nếu chưa yêu thì những điều đó mới chỉ mang tính hình thức.
- Thế á? Vậy thì phải làm sao? Khi yêu một ai đó, anh chỉ biết rằng mình sẽ chỉ nghĩ về họ, làm mọi điều cho họ vui. Vậy vẫn chưa đủ ư?
- Chẳng có gì là đủ cả nếu chúng ta chỉ nghĩ là mình làm cho đủ. Tình yêu là thứ rất khó để chiết

17h30. Hiếu đưa tôi về công ty để tôi lấy xe. Hai đứa đi hai xe về đến gần nhà tôi thì Hiếu bảo:

- Từ đây về đến nhà em chỉ một đoạn ngắn, chắc em sẽ không bi lạc đâu nhỉ? Anh phải về công ty để

xem tui nhân viên làm đến đâu rồi.

giải thành những gạch đầu dòng anh ạ! Nó phải từ trái tim và chỉ có trái tim mới cắt nghĩa được nó.

Tôi hơi ngỡ ngàng vì nghĩ rằng về đến nhà tôi, khi chia tay, chắc anh sẽ không quên hôn một nụ hôn tạm biệt. Ai dè... Và tất nhiên, sẽ chẳng ai dựng xe giữa đường để hôn tạm biệt nhau cả. Thế nên tôi gật đầu:

- Vâng! Anh về công ty trước đi. Từ đây về nhà

Anh vẫy tay chào tôi rồi quành xe, phóng đi. Tôi một mình về. Hai cái vặn tay ga gì mà xa lắc xa lơ. Xa như anh trong tôi vậy. Tôi bật cười khi nghĩ về miếng cá hồi hun khói bị rớt khi đã rất sát miệng anh. Và lại nghĩ, người đàn ông nào khiến cho phụ nữ cười nhiều thì rất xứng đáng trở thành anh trai kết nghĩa

em chỉ còn hai cái văn tay ga nữa thôi mà.

của người phụ nữ đó. Chỉ nghĩ vậy thôi mà tôi đã mủm mỉm cười rồi!

Hà Nội, tháng 12/2010

Mong manh & rực rỡ

ôi đang mặc chiếc quần sịp đỏ, cởi trần và cười như kẻ vừa bị một cái ấm rơi trúng đầu. Nàng thì tay bụm miệng, tay kéo lê một chiếc túi lớn. Toàn mùi bia. Nàng vừa uống bia. Nàng đang rất say. Nàng phi thẳng vào phòng tôi, nằm vật ra. Tôi lớ ngớ nhìn nàng rồi định bụng đi tìm chiếc quần dài mặc vào thì nàng kéo tay tôi lại:

- Nằm xuống đây cùng em đi!

Tôi bị nàng kéo ngã lăn xuống giường. Nàng lại bảo:

- Ôm em đi! Ôm em chặt vào!

Tôi lại ôm nàng. Ôm thật chặt. Mùi da thịt của nàng khiến tôi ngây ngất. Dù khi nàng nói, mùi bia nồng nặc. Nàng bắt đầu khóc.

- Nói cho em biết đi, em có xinh không?

Tôi gât đầu. Nàng xinh. Thực sư là nàng rất xinh. Nhất là hôm nay, lúc này đây. Nàng vấn tóc cao để lô cái gáy trắng muốt. Nàng mặc một chiếc áo sơ mi trắng và một chiếc quần hoa. Nhìn nàng đẹp một cách đài các và kiệu sa. Mà chẳng cần phải ăn vân như thế, trong mắt tôi, nàng vẫn là xinh nhất. Bởi tôi đã yêu nàng ngay từ lần đầu tiên gặp nhau. Yêu như ngô độc vậy. Nôn nao và quăn cả ruột. Cồn cào ruột gan khi thấy nàng lần đầu tiên. Tưởng chừng như một cơn cảm lanh vậy. Biếng biếng đến chết đi được. Mọi người đều biết tôi yêu nàng. Kể cả nàng. Chỉ có điều nàng thuộc về người khác rồi. Lúc đó, nàng đã thuộc về người khác.

- Nói cho em biết đi, nếu anh là Khang, anh có ở lại bên em không?

Nàng nói, áp mặt vào ngực tôi. Và môi nàng đang chạm vào ngực tôi theo nhịp giọng nàng.

- Nếu anh là Khang, anh sẽ bỏ em để khi anh trở lại là Phan, anh sẽ yêu em!

Nàng cắn nhẹ vào ngực tôi một cái:

- Phan! Em hỏi thật mà!

Tôi cảm nhận rõ một luồng máu nóng căng tràn, chảy khắp người tôi. Nó khiến tôi cảm thấy thật bất tiện khi đang áp sát người nàng như thế này. Tôi cố gắng suy nghĩ để dìm cảm xúc không đúng lúc xuống. Nếu tôi là Khang, chà, nếu tôi là Khang...

- Cơ mà Khang là ai? Anh tưởng bạn trai em tên là Đăng chứ?

Nàng ợ một cái. Mùi bia phả vào mặt tôi. Nàng đáp:

- Quay sang bên anh làm em chóng mặt quá!

Rồi nàng quay lưng lại với tôi. Vai nàng đang rung lên. Nàng khóc. Nàng khóc rồi. Nước mắt của nàng khiến tôi lúng túng. Thực sự, tôi chẳng cần biết ai là Khang nữa đâu. Tôi ôm nàng. Ôm rất chặt. Từ đằng sau. Và thầm thì: "Mắt ngoan, đừng khóc!"

 - Này Phan, anh có sẵn sàng làm người yêu sơ cua của em không? - Nàng nói với tôi khi hai đứa

- đang ngồi trong một quán bar nhỏ.
 - Người yêu sơ cua?
- Vâng! Tức là dự bị, dự phòng ấy! Để lỡ một ngày em hết yêu Đăng, em có thể có ngay anh để yêu.
 - Nếu ngày đó không bao giờ xảy ra?
- Thì như một trò đánh bạc thôi! Anh cũng phải thử một lần chứ?
- Được! Làm người yêu sơ cua, người yêu dự bị, người yêu dự phòng của em vậy! Nhưng anh có quyền hạn và trách nhiệm thế nào?
- Bình thường thì không có đầu nhưng nể anh vì đã yêu em thật lòng nên em sẽ cho anh những quyền lợi sau. Một là, anh có thể mời em đi chơi khi em buồn. Hai là, anh có thể cầm tay em, ôm em khi em muốn. Ba là, anh được nghe em tâm sự, kể lễ. Bốn là, anh chỉ phải ghen duy nhất với Đăng.

- Ha ha, sao toàn những thứ khôn thế?
- Ý anh là sao? Là em chơi xấu á? Thôi thì để em đi tìm người khác vậy!
 - Thôi nào, lại giận rồi! Anh đồng ý!

Tôi đồng ý làm người yêu sơ cua của nàng. Hôm ấy cũng là một ngày vui của tội. Được làm người vêu sơ cua của nàng cũng là quá tốt rồi, tôi nghĩ vây. Tôi biết mình thua Đăng toàn diện và tôi cũng biết rằng nàng yêu Đăng rất nhiều. Chẳng phải sao khi mà nàng sẵn sàng hì hui nấu nướng rồi mang đến tân nhà Đăng một bữa trưa tuyệt hảo? Chẳng phải thế sao khi mà nàng luôn dành cho Đăng những bất ngờ tuyệt vời nhất? Chẳng phải thế sao khi tôi trở thành nơi để nàng kể cho nghe biết bao câu chuyên hanh phúc của nàng. Tôi đã từng ghen đến thắt ruột khi nàng kể cho tôi nghe những điều nàng đã làm cho Đăng. Là ghen hay đố ky, ghen ghét với những gì Đăng đang được nhân? Đã bao lần tôi khát đến cháy cổ, muốn được thế chỗ của Đăng. Những buổi chiều hai đứa trốn trong quán nhỏ, nàng nằm gối đầu lên đùi tôi, nghêu ngao hát những bản tình ca và rồi câu chuyên nào cũng quay về với "Đăng nhà em". Tôi như một con

biết nếu tôi là Đăng, tôi sẽ vô cùng hanh phúc. Chỉ tiếc rằng tôi chẳng thế chỗ được Đăng. Dù có đôi lần, nàng và ban trai cãi nhau một trận kịch liệt. Tội đã khấp khởi biết bao nhiêu (thật là ích kỷ nhưng đó là sư thật). Nhưng rồi cuối cùng, nàng lai tha thứ, bỏ qua và trở lai với Đăng. Tôi như một kẻ thất tình sau mỗi lần như vậy. Thất tình nhiều bân với cùng một người. Hy vong có không? Vẫn có! Nhưng ngày càng eo hẹp và ít ỏi. Khi mà nàng và Đăng quả đúng như một cặp trời sinh. Làm người thứ ba đã khổ, nhưng trong trường hợp của tôi, khổ còn chồng chất khi mà tôi chỉ là kẻ thứ hai rưỡi. Tức là một nửa của tôi đã thuộc về nàng và đã được nàng chấp nhân: người yêu sơ cua. Còn một nửa vẫn chỉ là kẻ ngoài cuộc. Nàng đã cho tôi bước một chân vào cuộc đời nàng, trái tim nàng. Chỉ còn một chân nữa thôi. Mà có thể sẽ là vĩnh viễn chân ấy nằm ngoài. Em yêu Khang như thế nào nhỉ? Chắc cũng như

thú rình mồi chờ đơi ngày Đăng với nàng tan võ. Tôi

Em yếu Kháng như thế nào nhí? Chắc cũng như anh, yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Khang kém tuổi em. Chúng em gặp nhau trong một cuộc hội trại của trường em. Khang đến và cuốn em đi. Khiến em không thể ngưng lại được. Khiến em không thể nói cho Khang biết rằng em đang có Đăng. Anh cảm

nhận được điều đó không, Phan? Em nói rất thật lòng đấy! Cái cảm giác đó gọi là gì nhỉ? Là say nắng à? Đúng! Có thể là đúng đấy! Nó khiến em nôn nao. Nó khiến em nghẹt thở. Nó khiến em chuếnh choáng. Nó khiến em không còn đứng vững trên đôi chân của mình được nữa. Khang xuất hiện và cuốn em đi. Cuốn phăng em đi. Không còn ai xung quanh nữa dù hôm ấy, buổi hội trai có đến cả ngàn người. Không còn Đăng nữa dù lúc đó em biết Đăng đang ở đâu đó trong đám ngàn người kia. Vây mà em cũng quên hết. Khang nắm tay em, kéo em đi. Hai đứa bỏ buổi hội trai. Em cứ như một kẻ mộng du vậy. Đi theo Khang. Hôn Khang. Anh tin không, Phan? Nu hôn đó tuyệt vời nhất nhất nhất luôn ấy. Nu hôn ấy hút sach tâm trí em. Nu hôn ấy kéo tuột em vào một không gian khác, một thời gian khác. Em lạc vào đó. Trong cái quầng sáng đến kỳ ảo ấy. Em như lột xác thành một ai đó khác. Manh mẽ hơn. Nữ tính hơn. Ouvến rũ hơn. Em tìm thấy em của thời chưa yêu Đăng. Một cô nàng tuyệt vời chứ không phải là em khi ở bên Đăng đâu. Anh định hỏi em là em bên Đăng có hanh phúc không, đúng không? Có! Có chứ! Nhưng cái hanh phúc ấy không giống cái hanh phúc này. Nói thế nào nhỉ? Ôi, em chẳng biết đâu. Đai loại là em viên mãn với Khang, trong khi với Đăng đó chỉ

mà không mất đi giá trị vây. Anh đừng buồn khi em ví von như thế nhé! Em chưa thực sư là người yêu của anh nên em ví von như vây là hơi lệch lạc! Nhưng nói vây để anh thấy rằng đó cũng là lý do mà em muốn anh là người yêu sơ cua của em. Còn với Khang thì khác. Rất khác. Đó là thứ viên mãn đúng nghĩa. Anh đã bao giờ có được cảm giác ấy chưa? Nó tuyệt lắm! Em nghĩ là phu nữ bon em rất nên được trải nghiệm cảm giác ấy. Chỉ e là khi họ trải nghiệm rồi, ho sẽ như em, lac mất. Phải, em đã lac mất rồi. Em lac mất rồi Phan ơi! Lạc vào xứ sở của những điều diệu kỳ có thật anh a! Khang là điều kỳ diệu nhất. Chúng em đã có một buổi tối đẹp đến sững sờ và run rẩy. Tối hôm ấy, Khang kéo em đi. Rời khỏi hôi trai. Khang bảo: "Nếu người ta không kéo Len đi, có lẽ đến tân cuối đời, người ta sẽ hối tiếc mất." Anh nghĩ xem, một câu như vây, thử hỏi ai không mềm lòng cho được? Đừng bảo em là cô gái Song Ngư mơ mông nhé! Anh có thể hỏi bất cứ cô gái nào xem, nếu có một chàng trai cuốn cô ấy đi được như vậy thì câu nói nào của anh ta mà chẳng trở nên ngọt ngào? Sự kỳ diệu càng diệu kỳ hơn khi tối ấy trời mưa anh a! Mưa rất to. Mưa khiến em nép sát vào Khang. Chưa bao giờ em

là thứ hạnh phúc vừa vừa và tầm tầm. Thứ hạnh phúc mà, nói thất, em có thể thay thế Đăng bằng anh

được bao bọc đến thể. Chưa bao giờ em cảm thấy đủ đầy đến thế, an yên đến thế. Bờ ngưc ấy, vòng tay ấy, khiến em như muốn tan ra vậy. Nụ hôn vì thế cũng thăng hoa, cũng say khướt. Như thể loại vang đỏ Tây Ban Nha mà hồi bé em được nhấp thử một lần. Em biết kể thế nào nhỉ? Chúng em nói với nhau nhiều lắm. Nói nhiều hơn cả ba năm yêu Đăng gộp lại vây. Khang như luôn đọc được ý nghĩ của em. Lúc nào em muốn hôn Khang là y như rằng em đã chạm được ngay vào môi câu ấy. Em cũng vây. Tưa như có thần giao cách cảm vây. Em biết Khang muốn gì. Em đọc thấy điều đó bằng trái tim mình. Có đúng không anh? Một khi ta yêu ai đó bằng tất cả trái tim mình, ta sẽ đoc được suy nghĩ của ho. Em thấy đúng. Rất đúng ấy! Cái cách Khang nắm chặt tay em khi hai đứa băng qua đường cũng khiến em vững tin một cách kỳ la. Khang đưa em đi. Hai đứa cứ đi, đi mãi, đi mãi đến tận khi trời sáng. Có những lúc dừng lại chỉ để ngốn ngấu nhau bằng những nu hôn. Cho đến tân bây giờ, khi đang kể lai với anh, em vẫn cảm nhân được nu hôn ấy. Là sư thật đấy anh a, một khi anh hôn một ai đó, anh sẽ biết chắc họ có yêu anh không và ho yêu anh nhiều đến mức nào. Em hôn Khang và em biết Khang yêu em thế nào. Khang chắc cũng vây. Nên Khang ôm em cũng rất kỳ la. Vừa văn và

chặt khít. Như thể đóng mộng gỗ lại vậy anh ạ! Cả hai hòa làm một. Khít khìn khịt.

Nàng nằm quay lưng lại với tôi. Căn phòng nhỏ xíu của tôi bỗng trở nên ấm áp đến lạ thường. Như thể rất nhiều nắng đã ùa vào căn phòng này vậy. Dù lúc này đã là ba giờ sáng. Câu chuyện của nàng khiến căn phòng bừng sáng. Phải, là tình yêu của nàng đã tỏa ra sự ấm áp khắp nơi. Nó khiến tôi đứng dậy, tìm ngay ca khúc *Love* của John Lennon để bật lên. Nó được viết cho nàng, cho tình yêu của nàng.

Love is feeling, feeling love, Love is wanting to be loved.

Love is real, real is love,

Love is touch, touch is love, Love is reaching, reaching love, Love is asking to be loved.

Love is you, you and me, Love is knowing we can be. Love is free, free is love, Love is living, living love, Love is needing to be loved.

Tôi khẽ hát theo cho nàng nghe. Bởi tình yêu của nàng thực xứng đáng để có bài hát này. Không mảy may ghen ty. Không mảy may muộn phiền cho dẫu tôi một lần nữa vuột mất nàng. Tôi bảo:

- Chúc mừng em, Len ạ!

Nàng kéo tay tôi ôm nàng chặt hơn:

- Nhưng Khang đã đi rồi anh ạ! Khang đã bỏ em mà đi rồi!

Khang đến bất ngờ và ra đi cũng bất ngờ. Không một lý do. Chẳng một dấu hiệu báo trước. Lúc nàng đang chuẩn bị chia tay Đăng để có thể trọn vẹn yêu Khang thì cậu ấy biến mất. Không một dấu vết. Căn phòng Khang ở mà nàng từng lên đã trả lại cho chủ. Khang đã dọn đi. Số điện thoại cũng bị cắt. Tất cả như thể chưa từng có ai tên Khang trên cõi đời này vậy. Nàng đã vật vã suốt sáu tháng qua để tìm kiếm nhưng rồi không tìm ra.

- Tại sao hả anh? Tại sao Khang bỏ em đi?

Nàng hỏi bằng giọng tức tưởi. Tôi biết trả lời nàng thế nào đây? Khang đã biến mất. Liệu điều đó là để câu chuyện thần tiên kỳ diệu này mãi mãi trở nên kỳ diệu hay không? Tôi không biết nữa. Nàng cũng không biết nữa. Sẽ chẳng ai biết. Ngay cả với Khang, tôi nghĩ cậu ấy cũng sẽ không thể lý giải nổi việc mình biến mất đâu. Bởi nàng tuyệt vời đến như vậy kia mà. Bởi tình yêu vốn dĩ quá mong manh nên đôi khi người ta sợ hãi để rồi phải bỏ trốn. Nhất là khi người ta còn rất trẻ. Như tôi, như nàng, như Đăng, như Khang. Chỉ có thể lý giải được vây thôi...

Hà Nội - Sài Gòn, tháng 5/2012

Một cơn bão vừa đi qua phố

Mang theo niềm giận dữ Nắng giờ này mới chịu bò ra Thành phố trầy da Hàng cây trọc lốc Mai lòng ta sẽ đậu vào đâu?

Bão ngúng nguầy bỏ đi

Giấc mơ tan học qua cầu Còn ngơ ngác chưa biết điều chi cả Ngày thở dài trút vào phím lá Ngân vẹn tròn một tiểu khúc không tên

Bão đã đi qua, phố chẳng dám quên Mái nhà cổ ôm chầm thân rêu màu nước biển Có ai đó trách thầm chú kiến Đã gọi về một cơn bão không quen

Thành phố sau cơn bão

Thành phố với những gương mặt thất thần. Không một nu cười. Không khí tang tóc bao trùm khắp nơi. Một cơn đau tập thể phủ khắp thành phố. Nơi những mảnh tường tro troi, nơi những gốc cây bật rễ, nước mắt còn nhiều hơn cả nước đong. Những xác người được xếp thành chuỗi dài. Khăn tang trắng bay rop đường. Con bão vừa qua được coi là con bão lớn kỷ lục nhất trong ba mươi lăm năm trở lại đây. Bốn mươi tám người chết và hàng trăm người bi thương, hàng nghìn người mất nhà cửa. Gần như cả thành phố đều xuống đường don dep. Thành phố tang thương. Những đôi mắt đỏ họe. Những khuôn mặt phò phac và xơ xác. Con đau tưởng chừng đang phủ khắp. Đau cả trong từng hơi thở. Nghen cả trong từng mắt nhìn. Tưởng như cả thành phố đang cơn hấp hối. Nơi góc đường, chỗ bức tường đổ sập, những chiếc đép, giày roi vãi. Cả cái xích đu ngày thường màu mè sặc số giờ cũng rúm ró cong queo. Một cô gái đang đứng trơ khấc ở đó. Là Tường Lam, Cô đang đứng chết lăng. Ban trai cô nằm ở kia. Ban trai cô là một trong bốn mươi tám nạn nhân. Không ai biết rằng anh đã vì cô mà chết. Đêm qua, sau trân cãi vã, anh đã mặc bão mưa phi xe đến nhà cô giảng hòa. Nhưng giữa đường, anh không thể đi tiếp khi một trong hàng trăm cây bi đổ đêm qua đã đè nghiến

người anh. Tường Lam lúc này đã như người mất hồn. Cô không còn khóc nổi nữa. Nước mắt như đông đặc lại. Đôi mắt của cô giờ chỉ còn màu xám ngoét. Tựa như tất cả nước mắt đã đông đặc lại trong khóe mắt của cô. Làm sao cô có thể tha thứ cho mình? Lỗi tại cô. Lỗi tại cô. Di ảnh của anh, nụ cười ấm áp ấy càng khiến cô muốn chết. Thực sự là muốn chết. Tại cô! Tại cô! Mẹ anh đang khóc ngất bên xác con.

Cơn bão đã cuốn phẳng khu nhà tro, cả khu nhà thành một đống đổ nát. Trong bốn mươi tám người chết, có bốn người là sinh viên đang tro tai khu nhà này. Ho không chay kip khi một cây cổ thu lớn đổ thẳng xuống phòng của ho. Cả bốn đều tử nan. Hai mươi bảy sinh viên khác bị thương do tường đổ hoặc giẫm đap lên nhau. Khu nhà tro có tổng công năm mươi chín sinh viên và đều rất nghèo. Vì rất nghèo nên họ mới thuê khu nhà tam bợ và xuống cấp này. Hai mươi tám sinh viên còn lai trong số năm mươi chín sinh viên ấy đang đào bới để nhặt nhanh đồ đạc và sách vở của mình. Những cuốn giáo trình rách nát. Những bộ quần áo rách nát. Những chiếc giường đổ sup. Nồi niêu, xoong chảo móp méo. Gần như chẳng còn gì nguyên ven cả. Chẳng còn gì hết. Minh Triết không phải là một trong hai mươi tám sinh viên

đó. Câu có nhà riêng ở đầu ngõ và câu tới để giúp mọi người ở đây. Tên câu là Minh Triết song trớ trêu thay, câu là người thiểu năng trí tuệ từ nhỏ. Thế nên giờ tuy đã hai mươi lăm tuổi, trí tuê của câu vẫn chỉ như một đứa trẻ. Bố mẹ không cho câu ra đây mà là câu lẻn ra. Bởi trong số hai mươi tám sinh sinh viên kia, có một cộ gái rất hay cho câu keo mỗi khi cộ ấy nhìn thấy câu. Minh Triết ra đây giúp cô gái ấy. Dù câu chẳng biết phải làm sao. Câu cứ nhặt nhanh từng cuốn sách rồi đưa lai cho cô sinh viên ấy. Câu loay hoay, lúng túng chay quanh cô sinh viên. Thâm chí đôi lúc, câu vấp phải cô và bị cô gắt lên, đuổi ra. Câu như con mèo cup đuôi. Có rất nhiều cảm xúc trong câu đang muốn bật ra, đang muốn thể hiện. Nhưng đều bất lực. Bởi câu là một người thiểu năng trí tuê. Thành phố mang gương mặt thất thần hay cư

dân của cả thành phố đều đang mang chung một tâm trạng thất thần? Cơn bão đến bất ngờ và nhanh hơn dự đoán. Đến giữa đêm và không ai kịp trở tay.

Trong số bốn mươi tám người chết thì quá nửa là những công nhân vệ sinh. Họ là những người mắc kẹt trên đường khi cơn bão tới. Thương tâm nhất là cái chết của bảy người phụ nữ trong đội vệ sinh khu phía tây thành phố. Họ đều bị nước cuốn mất xác. Rất

thợ lặn đi mò xác. My Lan đứng trong đám ấy, cô cắn chặt môi để ngăn tiếng khóc. Mà thực ra, nước mắt đang trào ngược vào tim cô. Nó khiến trái tim cô mặn chát, xót đau và thắt lại. Phải khi mất mát rồi cô mới nhận ra mình cần mẹ đến thế nào. Giờ đây, cô chỉ mong được thấy xác mẹ. Trong suốt những năm qua, cô luôn tìm mọi cách để che giấu bạn bè việc mẹ cô là công nhân vệ sinh. Nhưng lúc này đây, cô muốn cả thế giới biết rằng cô đã tệ đến thế nào khi xấu hổ về nghề nghiệp của mẹ. Cô đang nguyền rủa chính bản thân mình. Cô thấy mình là đứa con bất hiếu.

nhiều người thân của họ đã có mặt bên hồ để chờ đội

Phía tây thành phố, nơi có nhiều người chết nhất, một con chó luẩn quẩn ở đấy. Nó tha từng cành cây lại, đấp lên xác một cậu bé mười hai tuổi. Nó sẵn sàng lao vào cắn bất cứ ai động đến xác cậu bé. Chỉ đến khi một người đàn ông xuất hiện, con chó mới chịu để người ta mang xác cậu bé đi. Người đàn ông mắt đỏ hoe ôm con chó vào lòng. Đó là cha của cậu bé đã chết. Đêm qua, cậu bé cãi nhau với cha mình và dắt chú chó bỏ đi. Giữa cơn bão lớn. Tất cả cũng chỉ vì ông đã yêu một người phụ nữ, cậu bé thì không chấp nhận điều đó. Với cậu, cha vĩnh viễn phải thuộc về mẹ cậu. Dù mẹ đã mất vì ung thư đến năm năm

nay rồi. Nhưng dù thế nào đi nữa, cậu cũng không chấp nhận nổi việc cha sẽ cưới người khác. Thế nên cậu dắt theo con chó, bỏ đi. Cơn bão không chừa cậu. Nó đã giết chết cậu.

Thành phố quyết định ba hôm nữa, sau khi đã dọn dẹp xong xuôi sẽ tổ chức một lễ tưởng niệm chung cho bốn mươi tám người tử nạn tại quảng trường thành phố. Rất nhiều sinh viên tình nguyện tham gia chuẩn bị. Bởi thành phố cảm thấy cần hơn bao giờ hết những cái siết tay, những cái ôm để sưởi ấm và hồi sinh thành phố.

Lễ tưởng niệm

Sau ba ngày, thành phố về cơ bản đã được dọn dẹp dù vẫn còn vô số những khu vực đổ nát. Sau bão, bầu trời vẫn âm u, xám xịt, nặng nề. Bốn mươi tám gia đình cùng gần như toàn bộ cư dân của thành phố đều tập trung tại quảng trường. Họ cùng thắp nến cầu nguyện cho những người đã chết. Bác chủ tịch thành phố nước mắt chảy dài đọc tên từng nạn nhân. Tường Lam đeo khăn trắng đứng ở một góc. Cô bắt đầu lên kế hoạch cho cuộc ra đi của mình. Minh Triết vẫn kè

kè đứng sát cô sinh viên hay cho cậu kẹo. Người đàn ông có con bị chết cũng đứng cạnh My Lan, bên cạnh là con chó ốm nhách. Ba ngày rồi, nó bỏ cơm.

Người đàn ông nói với My Lan. Đôi mắt trũng

- Chú là Hải, bạn của mẹ cháu!

sâu. My Lan bât khóc. Mới hai hôm trước, trong bữa com, me cô có nhắc đến người đàn ông này. Bà bảo: "Đó là một người đàn ông tốt, đang gà trống nuôi con. Con trai chú ấy mười hai tuổi rồi. Mẹ cảm đông với gia cảnh của họ nên thỉnh thoảng vẫn ghé qua phu nấu nướng giùm. Bây giờ chú ấy muốn hợp pháp hóa, muốn me con mình về ở chung. Con đừng vôi phản đối, con cứ đi cùng mẹ gặp chú ấy một lần rồi con quyết định thế nào, me nghe theo thế đấy!" Hôm ấy My Lan đã nói gì nhỉ? Cô nhớ rằng hôm ấy cô đã nhún vai như thể đó là chuyên ngớ ngắn nhất. Thâm chí cô còn nghĩ rằng mẹ và cô sẽ tách ra kể từ đây. Cô sẽ don vào ký túc xá sống cho đỡ xấu hổ vì nghề nghiệp của me. Nghĩ lai mà cô thấy ruột mình như đứt ra thành từng khúc. Kể từ ngày bố cô bỏ rơi hai me con chỉ vì me cô sinh con gái chứ không sinh được con trai thì hai me con đã lủi thủi sống với nhau rồi. Ngày bé, me vẫn hay dắt cô theo trên các nẻo

đường quét rác. Sau lớn rồi, ý thức việc mình là con của bà quét rác, cô bắt đầu giận mẹ, tránh tiếp xúc với mẹ. Đã nhiều lần cô muốn rời khỏi nhà để vào ký túc xá sống. Song cô không đi được vì toàn bộ tiền học, tiền ăn của cô phụ thuộc vào mẹ. Cô đã từng nghĩ đến việc sau này sẽ cưới một đại gia để thoát kiếp nghèo này.

- Vâng! Cháu đã nghe mẹ cháu kể về chú!

My Lan đáp, giàn giụa nước mắt. Rồi cô chợt nhận ra, người đàn ông này cũng đeo một dải khăn tang. Cô giật mình:

- Chú...!

Người đàn ông buồn bã:

- Con trai chú đã xuống đó trước cùng mẹ cháu rồi!

My Lan thấy cổ họng đắng nghét. Cô chẳng biết nói gì, chỉ biết siết chặt bàn tay người đàn ông đó. Đôi bàn tay thô ráp, gầy guộc mà ấm áp, mà tin cậy Bên kia, Minh Triết đang ngây ngô nghe cô sinh

quá! Ho cứ đứng lặng đi như thế. Rất lâu.

viên nói:
- Nhà Triết giàu thế, Triết lấy cho Tâm ít tiền đi.

- Nha Triet giau the, Triet lay cho Tam it tien di. Xin bố mẹ đi! Tâm mất hết cả rồi. Triết xin tiền bố mẹ Triết rồi cho Tâm để Tâm có tiền Tâm mua kẹo cho Triết.

Minh Triết ngơ ngắn gật đầu rồi toe toét cười. Cô sinh viên chỉ biết giậm tay giậm chân vì nói mãi mà Triết không hiểu.

Lễ tưởng niệm kết thúc bằng bốn mươi tám chiếc đèn trời được thả lên với ước mong họ sẽ được siêu thoát. Tường Lam nhìn theo và lẫm nhẩm: "Mình sẽ là chiếc đèn trời thứ bốn mươi chín! Anh, chờ em nhé!"

Những ngày hồi sinh

Minh Triết có mặt ở lều tạm của cô sinh viên. Giong câu khó nhọc nhưng đầy phần khích: - Tâm! Tâm! Triết có tiền này! Triết cho Tâm hết này!

Mắt cô sinh viên sáng rỡ.

- Đâu? Triết đưa đây...

Minh Triết rút từ cạp quần ra một xấp lá cây.

- Đây này! Nhiều đủ chưa?

Cô sinh viên tẽn tò đâm bực mình:

- Đây có phải là tiền đâu! Tiền phải là tờ giấy thế này này! Về lấy đi!

Cô gí gí mấy tờ tiền nhàu nhĩ cho Triết xem rồi xua cậu về. Triết ngơ ngác. Nước mắt cậu chực ậc ra. Cô sinh viên gắt gỏng:

- Khóc gì mà khóc! Biến đi cho tôi nhờ! Rõ là thẳng hâm!

Triết nghe thế, bỗng òa khóc. Cậu lủi thủi bỏ về.

Lòng câu như cả một tòa tháp ly thủy tinh đổ up xuống vây. Đây không phải lần đầu tiên câu nghe người ta mắng cậu là thẳng hâm. Nhưng đây là lần mà câu đau đớn nhất. Bởi người mắng câu chính là người mà câu yêu thương vô vàn. Câu cũng không biết cách để đặt ra cho mình những câu hỏi đại loại: Tại sao Tâm giân câu? Tai sao Tâm mắng câu? Tai sao Tâm cần tiền giấy nhàu nhĩ kia? Về căn bản, câu không tư đặt ra câu hỏi được. Nên câu chỉ biết khóc. Vừa đi câu vừa quet nước mắt. Đến đoan gần hồ nước lớn nhất của thành phố thì câu thấy Tường Lam đang đứng. Cô sắp nhảy xuống. Minh Triết chay tới giữ tay cô lai: - Ngã! Ngã đấy!

Tường Lam muốn vùng ra nhưng rồi cô khưng lại. Đôi mắt của Triết. Trong một khoảnh khắc, Tường Lam như thấy ban trai mình trong đôi mắt ấy. Trong một khoảnh khắc rất nhanh nhưng lai có tác động rất manh. Nó như một tia nắng chiếu thẳng vào vùng u tối trong cô. Chỉ một nháy mắt thôi cũng đủ kéo Tường Lam trở lai, khiến Tường Lam khao khát sống hơn bao giờ hết. Dù ngay sau đó, đôi mắt của Triết lai trở về với vẻ ngây dai vốn có. Giong câu khó

.,

- Triết... không... muốn bạn... ngã... đâu!

Tường Lam ngồi sụp xuống. Lúc này nước mắt của cô mới chảy ra. Cô khóc. Đến lúc này cô mới khóc. Tưởng chừng như tia nắng kia đã phá vỡ tuyến lệ của Lam. Cô bắt đầu khóc như một đứa trẻ. Khóc. Để thấy lòng mình nhẹ bớt. Khóc. Để thấy lòng mình khát khao sống hơn nữa. Trong khi đó, Triết lúng túng. Cậu cứ lấy tay áo lau nước mắt cho Tường Lam.

- Đừng khóc! Khóc là xấu!

khăn:

Tường Lam kéo Triết ngồi xuống. Cô ngả đầu vào vai Triết. Tự nhiên cô cảm thấy đó là việc cần làm lúc này. Như thể Triết là người được bạn trai cô phái đến để vỗ về cô vậy.

- Ngồi xuống đây! Ngồi xuống đây! - Tường Lam dịu dàng nói với Triết.

Họ cứ ngồi yên lặng, bình an như vậy bên hồ. Để thấy những tia nắng hắt lên từ mặt hồ. Để thấy những u ám của ngày qua trôi dần về phía chân trời rồi mất hút. Tường Lam thì thầm như nói với chính mình: "Bão qua rồi, bão qua rồi!"

Ở một nơi khác trong thành phố, My Lan đang don dep lai đồ đạc trong căn phòng tuềnh toàng của mình. Cô gấp lai từng bộ quần áo của me. Cố hít căng lồng ngưc mùi của mẹ. Đã bao lâu rồi, cô chưa được ôm me? Cái mùi khăn khẳn của mồ hôi, của rác ám lai trên bộ quần áo của mẹ khiến My Lan cồn cào nhớ. Ngày xưa cô ghét cái mùi này không phải vì mùi đó mà là vì cảm giác tự ti khi có me làm nghề quét rác. Giờ thì cô đang chắt chiu từng chút mùi đó vì cô đã không còn me nữa. Cô nhớ me. Cô nhớ me quá! Chot cô bắt gặp trong đám đồ đạc của mẹ là bức ảnh me với chú Hải. Ho cười ngương nghiu bên nhau. Bức ảnh có lẽ đã được chụp cách đây khá lâu. Trong ảnh, My Lan đoán hồi đó mẹ khoảng hai mươi tư tuổi thôi. Khi chưa sinh cô. Vây là hai người đã từng có một đoan tình sử trước khi me gặp bố. My Lan bỗng thấy vui vui. Như thể cô tìm thấy một niềm hanh phúc nhỏ xíu nằm lẫn giữa những ngồn ngang của đổ võ. Bố đẻ của cô bỏ đi khi cô vừa được sinh ra. Mẹ đã bao năm từ bỏ mọi lời chào mời, dụ dỗ chỉ để có thể tân tâm, tân lực lo cho cô. Và chú Hải là người đàn

ông duy nhất khiến mẹ cô muốn nương tựa lúc tuổi già. Khi mà My Lan đã đủ lớn. Trong khi cô đang say sưa với kỷ vật của mẹ thì có tiếng gõ cửa. Là chú Hải. Tự nhiên My Lan thấy lòng mình chộn rộn, phấn khích. Cô mau mắn mở cửa. Chú Hải mang theo vài bịch nylon. Nào cá, nào rau, nào thịt. Chú bảo:

 Chú xin lỗi vì đã đường đột đến thế này! Trước hôm mẹ cháu đi, mẹ cháu đã đi chợ và gửi đồ trong tủ lạnh nhà chú. Giờ chú mang tới cho cháu!

My Lan đỡ những bịch nylon.

 Cháu muốn tự tay nấu một bữa cơm mời chú ăn cùng, được không a?

Chú Hải lúng túng nhưng đôi mắt lộ rõ vẻ vui mừng lắm.

- Chú... chú... Vậy phiền cháu!

My Lan mim cười.

- Nếu mẹ cháu còn thì hôm nay đúng là ngày mà

chú cháu mình sẽ gặp nhau đấy ạ!

Chú Hải khẽ ho một tiếng, mắt ươn ướt, khẽ gật đầu. My Lan đi vào bếp. Cô bắt đầu một bữa nấu nướng. Vừa làm cô vừa nói:

- Cháu mới tìm thấy tấm ảnh ngày xưa của chú với mẹ cháu!

Chú Hải cầm bức ảnh lên, mắt nhòe đi.

- Hồi ấy, chú và mẹ cháu tình trong như đã mặt ngoài còn e. Chú nhút nhát quá, không dám tỏ tình với mẹ cháu. Để rồi mẹ cháu cứ nghĩ chú chẳng hề yêu bà ấy. Biết đâu rằng chú đã yêu bà ấy đến thế nào... Rồi bà ấy đi lấy chồng, sinh ra cháu. Bố cháu bỏ đi. Chú đã nhiều lần đề nghị được dọn về sống cùng mẹ cháu nhưng bà ấy từ chối. Mẹ cháu muốn lo cho cháu trọn vẹn. Chú cũng lấy vợ, sinh con. Rồi vợ chú bị ung thư mất cách đây năm năm. Lúc đó, cảnh gà trống nuôi con, mẹ cháu không giúp đỡ thì chú cũng không biết xoay xở thế nào nữa...

My Lan ngừng tay, thở dài:

- Giá như chú và mẹ cháu...

Bữa cơm được dọn lên. My Lan rụt rè:

- Chú Hải ạ, cháu không biết đề nghị này của cháu có quá vội vàng không nhưng cháu vẫn phải nói. Chú có thể dọn về ở cùng cháu để cháu thay mẹ chăm sóc chú lúc tuổi già không ạ?

Chú Hải sững người. Đôi đũa như sắp rơi khỏi đôi tay đang run lên. Nụ cười lẫn trong làn nước mắt chảy dài trên khuôn mặt người đàn ông đã ngoại tứ tuần. Có rất nhiều thứ gọi là hạnh phúc. Và lúc này đây, với chú Hải, đó là một niềm hạnh phúc trọn vẹn. Một niềm hạnh phúc lấp lánh. Và My Lan cũng vậy. Cô nắm bàn tay chú Hải. Cảm giác đó giống như cô trở về sau một chuyến đi xa đầy vất vả. Như một cuộc trở về. Ngoài kia, thành phố bắt đầu hưng nắng. Cơn bão đã đi qua thật rồi. Thành phố sẽ hồi sinh. Hồi sinh từ những tình yêu được bắt đầu như thế!

Một mấu tình cỏn con

Nàng yêu tôi, tôi yêu nàng nhưng chúng tôi không thuộc về nhau

Tôi đang mặc trên người một bộ vest tri giá hai nghìn rưởi Euro, đi đôi giày trị giá một nghìn hai Euro và mang cái ví da cá sấu với hơn mười hai triệu đồng trong đó. Đấy là chưa kể một thẻ visa han mức hai trăm triệu có thể tiêu thoải mái. Người yêu của tôi là một cô nàng Paris Hilton đúng nghĩa dù tóc nàng chưa đến mức vàng họe. Ai cũng bảo tôi quá sung sướng khi yêu được một cô nàng như vậy. Cô nàng sinh ra đã là một đại gia bởi gia đình cô ấv đang sở hữu cả nghìn tỷ. Năm mười tám tuổi, cô ấy được đứng tên khối tài sản trị giá hơn hai nghìn tỷ đồng với ba công ty đều đang rất nổi trên thị trường chứng khoán. Thực chất thì bố và anh trai cô ấy điều hành còn cô ấy chỉ đứng tên. Nhưng nói gì thì nói, cô ấy vẫn có những giá trị nhất định bởi báo chí săn đuổi

vì cô ấy quá xinh, cô ấy luôn trở thành tâm điểm của mọi ánh mắt. Hơn cả thế, người ta luôn tìm thấy ở cô ấy những câu chuyên thú vi để có thể bán được báo. Khi thì là một party trị giá hai trăm triệu đồng cho riêng con chó của cô ấy. Lúc thì cô ấy mua đứt lai một cửa hàng chỉ vì chủ cửa hàng đáng thương quá. Đằng sau những vụ chơi nổi của cô ấy là một trái tim nhân hâu. Như party cho chú cún cưng thực chất là để tuyên truyền bảo vệ động vật và mua đứt lại một cửa hàng là để chủ cửa hàng ấy có tiền thực hiện ca phẫu thuật chuyển đổi giới tính. Cô ấy toàn bích như vây cho nên dù đã nhiều lần tôi sắp sẵn câu chia tay mà cuối cùng cũng chẳng thể nói ra. Tôi chưa bao giờ

không ít. Không chỉ vì khối tài sản nghìn tỷ mà còn là

yêu cô ấy. Căn cơ của mối tình này đều là do nàng người mà tôi thực sư yêu - đã gán ghép chúng tôi với nhau. Nàng là chi kết nghĩa của cô người yêu bất đắc dĩ này. Nàng nói gì, cô người yêu của tôi cũng tin và làm theo. Thế nên khi nàng bảo: "Thằng Hoàng thực sư là một người yêu tuyệt vời với Lyn đấy" thì cô ấy gật đầu ngay. Buổi hen đầu tiên, nàng là tác giả kịch bản kiệm nhà tổ chức. Tôi cũng bị nàng thuyết phục. Rằng: "Cái Lyn tuy sinh ra trong một gia đình quá giàu có song nó là một cô gái rất tuyệt vời, chi nghĩ Hoàng nên yêu Lyn. Đừng vì mác tiểu thư nhà giàu

vang đội với kết quả là tôi với Lyn chính thức trở thành một cặp. Nhưng hôm đó, nàng kể, nàng đã khóc. Tại sao nàng khóc? Là bởi nàng cũng yêu tôi. Nàng kể cho tôi nghe chuyện đó trong một buổi chiều mà tôi gọi là: BUỔI CHIỀU KHÔNG CÓ ĐƯỜNG CHÂN TRỜI.

của nó mà đánh giá thấp nó." Buổi hen đó thành công

Với tuổi trẻ, bảy năm đã là một cuộc đời

Từ năm tôi mười lăm tuổi, nàng hai mươi hai, tôi đã yêu nàng. Khi đó nàng chưa hề yêu tôi. Nàng chỉ coi tôi là một cậu em trai. Những mối tình nàng đã trải qua, tôi đều là người được nghe nàng tâm sự. Chẳng có tình yêu nào ra hồn. Những kẻ nàng yêu, chẳng kẻ nào xứng đáng hết. Và cả Vương - gã người yêu hiện tại của nàng - xét cho cùng cũng chỉ là thứ đàn ông giẻ rách. Chẳng phải vì tôi yêu nàng nên mới nghĩ như vậy. Chính nàng cũng biết là như thế. Chỉ là nàng luôn đổ tại số mệnh. Số mệnh của nàng là vây. Nàng

luôn yêu phải những gã đàn ông không ra gì. Năm tôi mười tám tuổi, nàng hai mươi lăm, nàng suýt trở

Nàng hơn tôi bảy tuổi. Tôi vẫn gọi nàng là chi.

thành cô dâu. Đám cưới đã sắp xếp đâu vào đấy thì nàng phát hiện ra chồng sắp cưới của nàng vẫn còn đang sống chung như vợ chồng với một cô nàng gội đầu thư giãn. Đám cưới bị hủy, nàng đã khóc ướt ngực áo tôi. Hôm ấy nàng bảo: "Tai sao chi không thể tìm thấy người đàn ông nào như Hoàng nhỉ? Chỉ cần gã như một phần của Hoàng thôi, chị đã hạnh phúc lắm rồi." Còn tôi, trái tim vẫn luôn khát khao được trở thành ban trai của nàng. Khoảng cách tuổi tác là một vấn đề nhưng vấn đề lớn hơn nữa đó là vì anh trai tôi vốn là người yêu đầu đời của nàng. Hai người đã yêu nhau đến bốn năm trời, cả nhà tôi đều yêu quý nàng, muốn nàng trở thành vợ anh ấy. Thậm chí coi nàng là nàng dâu trong gia đình. Chỉ là anh trai của tôi vừa tháng trước, nhờ khoản tiền mua lai cửa hàng từ Lyn, đã sang Thái Lan phẫu thuật chuyển giới. Phải, anh trai tôi giờ đã thành chi gái tôi. Lyn đã vì nàng và vì cả tôi mà bỏ tiền ra mua lai cửa hàng của anh tôi để anh có tiền đi phẫu thuật. Còn nàng, nàng coi tôi như em trai dẫu nàng và anh trai tôi đã chia tay. Tôi luôn ở bên nàng từ năm tôi mười lăm tuổi và đến bây giờ khi tôi sắp ra trường, sắp hai mươi hai tuổi. Tôi đã yêu nàng bảy năm trời đằng đẳng. Bảy năm so với cuộc đời thì là ngắn, song so với tuổi trẻ thì đó là một cuộc đời. Bảy năm, từ năm mười lăm

nàng đủ mọi cung bậc cảm xúc. Có những ngày đầy nước mắt của những đổ vỡ. Có những ngày đầy tiếng cười của sự vô lo. Tôi sẽ không bao giờ quên những vòng xe vòng vèo phố xá, có nàng ngồi sau ôm eo tôi chặt cứng, hai đứa đi khắp thành phố. Tưởng chừng như hai kẻ đang yêu. Gần như mọi chuyến đi công tác của nàng, tôi đều tháp tùng. Có những chuyến đi hanh phúc và có cả những chuyến đi đau khổ. Hạnh phúc khi chỉ có hai đứa giữa những thành phố xa la. Và đau khổ khi nàng có ban trai đi cùng. Tôi đã nhiều lần lang thang khắp nơi để chờ nàng hàn huyên, tâm sư với ban trai. Đau đớn chứ, khi thấy người mình yêu đang ở trong vòng tay kẻ khác. Nhưng tôi chấp nhận những điều đó như thể nó là những điều tự nhiên đến hiển nhiên phải xảy ra trong cuộc đời mình. Đã có những người ban gái lần lượt ghé ngang đời tôi trong suốt bảy năm qua nhưng ai cũng chỉ đến rồi tư đi bởi trái tim tôi đã thuộc về nàng. Thâm chí có nhiều cô còn nghĩ rằng tôi giống anh mình - có vấn đề về giới tính. Không ai biết nàng mới chính là người đã nắm giữ trái tim tôi, mọi nguồn cảm xúc của tôi. Trong suốt bảy năm ấy, gần như hằng ngày tôi đều ở bên nàng. Như một đứa em tân tuy. Nàng, trong suốt bảy năm ấy, luôn nghĩ tôi là em

tuổi đến năm hai mươi hai tuổi, tôi đã trải qua với

trai nàng, thân hơn cả ruột thịt.

Nàng cũng đã yêu tôi, nhưng...

Nàng, trong suốt bảy năm ấy, luôn nghĩ tôi là em trai nàng, thân hơn cả ruột thịt.

- Không! Cũng không hẳn. Có nhiều lần nửa đêm tỉnh giấc chị nghĩ về em ở một vị trí khác, không phải như một đứa em trai. - Nàng đã thú nhận điều đó khi tôi nắm siết tay nàng và nói ra tình cảm của mình.

Hôm ấy là một buổi chiều âm u, nàng và tôi ngồi trong một quán nhỏ, nàng thông báo cho tôi rằng Vương đã đề nghị cưới nàng. Tôi đau thắt lòng và nắm siết tay nàng mà hỏi:

- Không lẽ bảy năm qua, lúc nào trong đầu chị cũng chỉ nghĩ về em như một đứa em trai, thân hơn ruột thịt?
- Không! Cũng không hẳn. Có nhiều lần nửa đêm tỉnh giác chị nghĩ về em ở một vị trí khác, không phải như một đứa em trai.

- Vậy tại sao chị lại ngừng nghĩ về điều đó?
- Vì chúng ta không thể, Hoàng
ạ, chị không thể...
 - Vì anh trai em? Vì tuổi tác? Hay vì lý do gì?
 - Chị không biết! Có lẽ vì chị không đủ can đảm...

Can đảm. Điều gì tạo nên sự can đảm? Ở đâu có bán thuốc can đảm để tôi mua tặng nàng? Trời ơi, trái tim tôi lúc này thực sự tan nát. Nàng đặt bàn tay mềm mại của nàng lên ngực tôi, nơi trái tim đang vụn vỡ của tôi. Thật nhẹ. Rồi nàng thở dài:

 Chị nghĩ rằng chúng ta cứ như thế này lại hay và bền vững. Chứ em yêu cái mụ già này rồi chỉ vài năm nữa là chán thôi.

Tôi lắc đầu. Muốn nói với chị nhiều lắm nhưng cổ họng nghẹn đắng. Nàng nhìn ra ngoài trời, mim cười, nụ cười thê lương:

- Chị không biết cuộc sống hôn nhân sau này của

chị sẽ thế nào nhưng dù có thế nào cũng là do chị chọn lấy mà!

Buổi chiều không có đường chân trời

Đó là một buổi chiều bình thường như hàng triệu buổi chiều khác. Nó chỉ bắt đầu khác khi điện thoại của tôi réo lên. Nàng gọi. Khi đó, tôi đang đi cùng Lyn. Tôi bảo Lyn về trước và chạy tới nhà nàng. Đập vào mắt tôi là bộ váy cưới bị cắt tan nát. Nàng đang khóc. Tôi ôm chặt lấy nàng. Và cứ thế, nàng gục vào ngực tôi khóc. Trong làn nước mắt, nàng nói:

- Vương bỏ chị rồi Hoàng ơi!

Tôi xoa lưng nàng, thì thầm:

- Còn em mà!

Nàng lắc đầu:

- Em là của Lyn!

- Không ai có thể lấy em ra khỏi chị được! Em

Tôi siết chặt môi nàng bằng môi tôi:

yêu chi! Em thuộc về chi!

- Nàng xô tôi ra rồi lại vồ vập lấy tôi. Những nụ hôn mướt mải. Nàng nói trong hơi thở gấp:
- Cho chị đi! Cho chị đi! Cho chị một buổi chiều không Vương, không Lyn. Buổi chiều chỉ có em và chị. Không khoảng cách tuổi tác, không mối quan hệ phức tạp. Chỉ là Thy và Hoàng...
 - Chỉ có Thy và Hoàng. Tôi lặp lại.

Buổi chiều hôm ấy, tơ trời mượt như suối tóc. Gió cũng nồng nàn hơi thở. Và những ngón tay khít khịt khi đan vào nhau. Nàng tận hiến từng ánh mắt nồng nàn cho tôi. Và tôi mở banh trái tim mình ra cho nàng. Buổi chiều hôm ấy, ánh sáng dường như cũng khác đi. Bầu trời dường như nghiêng đi. Và mặt đất, rõ ràng là không còn mặt đất nữa khi chân của tôi cơ hồ như lơ lửng giữa không trung. Cà phê vị môi và thanh âm trong vắt, du dương. Hai đứa hát đến hơn hai mươi bài từ nhạc vàng đến nhạc đỏ, từ nhạc

tiếng Anh đến nhạc tiếng Trung. Khản cổ. Buổi chiều hạnh phúc đến rọn ngợp trái tim. Tôi hạnh phúc đến thắt lòng. Nàng thì sao?

- Giá như mai là tận thế, Hoàng nhỉ?
- Tại sao?
- trọn vẹn.

- Để Thy giữ lai được buổi chiều nay một cách

- Thy! Thy có thể nối dài buổi chiều nay ra được kia mà?
 - Không! Còn Lyn và còn Vương nữa!
- Không! Hoàng có thể gọi điện cho Lyn chia tay ngay lúc này. Còn Vương đã bỏ Thy đi rồi mà.
- Bỏ Lyn xinh tươi, trẻ trung để lấy một mụ già quắt queo này ư?
 - Thì sao nào? Trái tim đâu có mắt.

- Nhưng Lyn hẳn sẽ rất giận Thy.
- Không sao! Hoàng không nghĩ rằng không có
 Lyn tình yêu này sẽ xảy ra vấn đề gì hết. Ai phản đối,
 Hoàng sẽ không thèm nhìn họ.
 - Kể cả bố mẹ Hoàng?
- Bố mẹ yêu Thy mà! Không làm con dâu trưởng thì làm con dâu thứ, có sao nào?
- Hoàng sẽ không bỏ Thy ngay cả khi Thy già và xấu chứ?
 - Không bỏ! Hoàng sẵn sàng thề độc.
 - Không cần đâu, Thy tin Hoàng!

Hãy thử tưởng tượng bạn yêu ai đó ròng rã bảy năm và đến hôm nay mới được đáp lại xem, hẳn bạn sẽ hiểu tôi hạnh phúc nhường nào. Đó là lý do khiến tôi đặt tên cho buổi chiều này là: BUỔI CHIỀU KHÔNG CÓ ĐƯỜNG CHÂN TRỜI.

- Khi ghép đôi cho Hoàng và Lyn, Thy đã khóc đấy!
 - Tại sao?
 - Tại vì khi đó Thy đã yêu Hoàng.
 - Vậy tại sao còn ghép đôi?
- Bởi Thy không đành lòng hạnh phúc khi Hoàng vẫn một mình!
 - Sao không bỏ luôn Vương đi ngay lúc đó?
 - Bởi lúc đó, Vương chẳng có lỗi gì để bỏ cả.
- Giá mà lúc đó Thy vượt qua được có phải là chúng ta không làm cho Lyn tổn thương không?
 - Thôi nào, giờ thì Thy thuộc về Hoàng đây!
 - Ùa! Hoàng hạnh phúc quá Thy ơi!

Hết hôm nay là đến hôm qua

Buổi sáng hôm sau và nhiều hôm sau nữa, tôi không còn liên lạc được với nàng. Vương quay về. Đám cưới vẫn được tổ chức. Nàng xưng "chị" trở lại khi nói chuyện với tôi. Nàng rạng rỡ hạnh phúc trong ngày cưới. Ánh mắt hạnh phúc đó tôi đã được thấy trong buổi chiều kỳ lạ trước. Đúng ánh mắt ấy. Khi tôi bước tới, chạm khẽ vào tay nàng thì tôi lại thêm một lần nữa cảm giác như rớt xuống vực thẳm. Nàng rụt tay lại. Trái tim tôi chùng xuống. Nàng khẽ thì thầm:

- Cất vào tim và khóa lại nhé!

Tôi cất vào tim nhưng không tài nào khóa lại được. Không tài nào. Bởi cất vào tim và không khóa lại được nên trái tim tôi từ đó có một vết sẹo lồi mang tên nàng...

Như là mơ thôi

ôm ấy, thời tiết Hà Nôi như dở hơi í! Em lai là cái đứa hay bị trầm cảm theo thời tiết cho nên có thể nói rằng hôm ấy, em trông chẳng khác gì một mớ giẻ rách. Lại thêm cái tin nhắn đở chứng của Hoàng là em cứ gọi là lòng mề tim ruột lôn tùng phèo hết cả. Hoàng kém em bốn tuổi. Hoàng là ngôi sao sáng chói trong trường dù câu ấy vừa mới vào trường chưa đầy nửa năm. Hoàng khiến cho em ngưỡng mô và có thể ngắm câu ấy cả ngày không biết chán. Đẹp trai theo kiểu tài tử baby Leonardo DiCapiro hồi mới đóng *Titanic*. Chơi nhạc hay quên sầu. Sáng tác cũng định của định. Bất cứ ca khúc nào câu ấy viết ra cũng đều trở thành hit của không chỉ lũ sinh viên trong trường. Chỉ có giong hát của câu ấy thì í e. Thế nên em trở thành lựa chọn số 1 cho những sáng tác của câu ấy. Những buổi tối mùa đông ở hội quán Xanh Xưa trên đường Cầu Giấy, cả trăm sinh viên chen chúc ngồi nghe em hát những ca khúc của Hoàng. Từ hân hoan như *Môi gần* đến ướt át như Phải lòng mặt, có khi cả hội quán khóc như

đều cham đến tân đáy tim người nghe không chỉ bằng ca từ chau chuốt, đẹp long lanh, đầy màu sắc và không gian mà còn bằng giai điệu sắc ngọt đến thấu tâm can. Hoàng còn rất nhiều điều đặc biệt khác nữa mà không chỉ em, hàng chục cô gái khác đều say mê Hoàng như một vị thần. Em dám chắc chỉ cần Hoàng lên tiếng, các cô sẽ sẵn lòng ở lai với Hoàng hằng đêm và tận hiến tất cả những gì Hoàng muốn ở họ. Em cũng không ngoại lệ. Tiếc rằng lúc nào Hoàng cũng cung kính, lễ phép và răm rắp tuân phục em như một thằng em trai ngoạn ngoãn. Em đã từng tìm đủ mọi cách để Hoàng có thể hạ thấp em xuống, đừng coi em như một bà chi nữa nhưng cuối cùng vẫn phải bó tay. Cho đến hôm nay, Hoàng nhắn em một cái tin, nguyên văn là: "Tam thời em không muốn gặp chi nữa. Có gì chi cứ nhắn tin hoặc gửi mail cho em thôi." Tin nhắn vừa gửi lúc sáng nay, Hai mươi mốt tháng Ba. Khỏi phải nói, con bé lên cơn điên thật. Dù gì thì em cũng thuộc cung Bach Dương - cung của nữ quyền kia mà. Em lôn ruột lên gọi cho Hoàng hơn hai mươi cuộc mà câu ta không thèm bắt máy. Thời tiết Hà Nội thì ẩm ương, em càng trầm cảm hơn nữa. Em

có tự ái của em. Dù gì thì em cũng có cả tá đuôi theo đuổi kia mà. Càng nghĩ càng lôn ruôt. Suốt từ sáng,

mưa với *Lac lối thiên đường*. Mỗi ca khúc của Hoàng

em như một mớ giẻ lau xoắn xít, ẩm ướt, lợn cợn đủ moi ý nghĩ. Em chay khắp thành phố lo vài việc riêng mà trong đầu thì chỉ toàn lửa cháy bừng bừng lẫn mưa gió âm u. Lúc thì chỉ muốn tới tân nhà Hoàng để bóp cổ câu ta cho đến chết, khi thì lai thấy mình không khác gì con mèo ướt nhẹp run lấy bẩy cầu xin Hoàng đừng tránh mặt em. Không! Không phải em yêu Hoàng đâu. Chỉ là ngưỡng mô câu ấy, thích câu ấy. Bởi cái đầu em chay trước trái tim em. Cái đầu của em phân tích đủ mọi điều, mổ xẻ đủ mọi lý do cho mối quan hệ giữa em với Hoàng. Cái đầu của em cho ra kết quả là em cần phải trở thành ban gái của Hoàng thì em mới thực sự đủ tiêu chuẩn trở thành người phu nữ quyền lực và hấp dẫn nhất trường. Hoàng như một chiếc vương miên và quyền trương vây. Không có Hoàng, dù em có xinh đẹp nhất, hát hay nhất, thông minh nhất, giỏi giang nhất, có sức ảnh hưởng nhất thì cũng chỉ giống một vi vua tư phong không có ngai vàng. Cái đầu tỉnh táo của em lên đủ mọi lý do chính đáng để phải chinh phục Hoàng trước khi trái tim em biết nôn nao nhớ Hoàng, biết thắt lai khi nghe một cô bé năm nhất nói: "Em chẳng cần được anh Hoàng yêu, chỉ cần được anh ấy chấp nhân cho em yêu anh ấy thôi là đủ. Làm phục dịch cho anh ấy, osin cho anh ấy cũng đã hanh

phúc hơn tỷ lần được một đại gia đi siêu xe Ferrari California theo đuổi rồi." Mặc dù lúc ấy em nghĩ rằng nếu em được ngồi lên một trong ba con xe Ferrari California có mặt ở Việt Nam thì em chẳng cần Hoàng nữa. Nhưng tim vẫn thắt lại. Như thể vì ghen. Là vây đấy, cho nên em mới lôn ruột và cảm thấy không thể chấp nhân được việc Hoàng nhắn cho em cái tin ấy. Giá kể lúc này đây, một anh chàng đi xe Ferrari California đỏ chót chạy đến đón em thì em sẽ nguôi ngoại hơn. Đằng này em đang phải cà chiếc thẻ sinh viên vào mắt thần trên tru kiểm soát vé ở ga Hòa Mã và gã bảo vệ nhìn chằm chằm vào cổ áo trễ của em. Đi tàu điện trên không chỉ đỡ hơn đi xe buýt một chút chứ so làm sao được với chiếc mui trần trong bốn giây đã đạt tốc đô một trăm km/h như con Ferrari California đỏ chót trong mơ. Tàu điện trên không đi từ ga Hòa Mã đến ga

Tàu điện trên không đi từ ga Hòa Mã đến ga Nguyễn Phong Sắc kéo dài và dừng lại ở Viện Huyết học Trung ương hết ba mươi phút. Trên chiếc ti vi treo là chương trình dự báo thời tiết. Giọng cô nàng MC thời tiết ra rả: "Thời tiết chiều và tối hôm nay, Hai mươi mốt tháng Ba, Hà Nội dứt khỏi chuỗi ngày rét kéo dài..." Em mở ba lô, lôi ra cuốn sách, dự tính sẽ ngồi ngốn ngấu cuốn *Hẹn yêu* vừa phát hành sáng nay, để đầu óc tạm thời quên đi Hoàng, quên đi nỗi bực dọc từ tin nhắn của Hoàng. Cuốn sách in đẹp đến mức em không muốn mở ra để đọc. Từ hôm mùng Chín tháng Ba, khi người ta công bố bìa sách, em đã thích rồi. Mãi đến hôm nay, Hai mươi mốt tháng Ba, sách mới chính thức được phát hành. Đang mân mê bìa cuốn sách thì một giọng nói cất lên:

- Xin lỗi em, anh có thể xem qua cuốn sách của em một chút được không? Nó đẹp quá! Lần đầu tiên anh nhìn thấy cuốn sách đẹp đến thế!

Em đã muốn chun mũi, co chân doa đạp kẻ cứ

nghĩ mình là ai mà dám đòi mượn cuốn sách này của em. Em ngước mắt nhìn và gần như ngay lập tức, trái tim em đông cứng lại, đầu óc em chạy loạn xì ngầu. Em run. Thực sự là run rẩy. Như thể có dòng điện hàng triệu vôn đang tung tóc chạy qua từng mạch máu nhỏ li ti của em vậy. Chủ nhân của giọng nói ấm áp ấy, dễ thương ấy là một chàng trai cao ít nhất 1m8. Em như bị thôi miên và đưa sách cho chàng. Em xin thè, nếu chàng bảo chàng muốn mượn môi em để thử một kiểu hôn mới, chắc chắn em sẽ tận hiến ngay lập tức. Chàng muốn hôn em một triệu lần hay một tỷ lần cũng được. Tàu chay trên những hàng cây xanh

mặt chàng trở nên huyền thoại. Em có cảm giác như chàng là một thiên thần vậy. Và em đang được bay theo chàng trên những tán cây xanh mướt của Hà Nội lúc chạm cửa mùa hạ vậy. Giả sử em có thể chìa những ngón tay thuôn dài và trắng muốt của em ra để chàng nắm chặt lấy, chàng sẽ kéo em bước ra hành lang. Hai đứa sẽ đứng như Jack và Rose trên mũi tàu Titanic, chàng sẽ phà hơi thở thất ấm áp vào gáy em. Từ đằng sau, một vòng tay siết nhe. Ngay lúc đó, em hẳn sẽ hát ca khúc *My Heart Will Go On* bằng tất cả trái tim em. Chàng sẽ hôn em chứ? Em thích được chàng hôn em một nu hôn kiểu Pháp. Thật sâu và thật ướt át. Như thể hút can hơi thở của nhau vậy. Lúc này đây, em dám chắc rằng em sẽ giống như em gái năm nhất kia, sẵn sàng từ bỏ giấc mơ Ferrari California vì chàng. - Cuốn sách đẹp thật đấy! Em có thể tăng lai anh không? Anh sẵn sàng mời em đi uống nước trong mười năm và có thể lâu hơn thế tùy em muốn!

mướt, ánh nắng chiếu qua ô cửa kính khiến khuôn

Chàng đang nói cái quái quỷ gì vậy? Đổi mười cuốn sách để lấy một buổi đi uống nước với chàng em cũng đổi, huống chi... Có lẽ thái độ sững sờ của em khiến chàng trở nên lúng túng. Chàng vội vã thanh minh:

- Anh xin lỗi! Thực ra là... là... vì em xinh quá! Anh muốn làm quen với em thôi! Anh không có ý gì cả. Chỉ là muốn được kết bạn với em thôi. Thật đấy! Cuốn sách chỉ là cái cớ...

Em bật cười. Chàng lúng túng mới dễ thương làm sao. Vừa lúc tàu dừng lại ở bên cạnh Viện Huyết học. Em đáp:

- Em sẽ xuống ga này. Nếu anh muốn uống nước thì nên xuống cùng em. Tòa nhà mười hai tầng trước mặt chúng ta có một quán bar rất dễ thương trên tầng mười hai. Ta có thể ngồi đó trong hai tiếng đồng hồ, sau đó em phải về.

Chàng như một đứa trẻ được cho đồ chơi, nhảy cẫng lên, va cả đầu vào chiếc giá để đồ trên nóc tàu. Em thề là em sẽ khắc ghi hình ảnh này đến khi bạc đầu. Em sẽ kể cho cháu chắt của chàng nghe về hình ảnh cụ cố nội của chúng lần đầu tiên gặp bà cố nội đã ngớ ngắn đến nhường nào. Và em sẽ nhớ mãi ngày hôm nay, Hai mươi mốt tháng Ba năm 2012, ngày

đầu tiên chúng mình gặp nhau. Nhất định đấy, chàng ạ!

Quán bar trên tầng mười hai ấy nổi tiếng khắp Hà Nội là bởi nó là nơi tập trung những họt girl hàng đầu của thành phố. Tất cả các ngôi sao lớn nhất khi ra Hà Nội đều ghé qua quán bar này để chup ảnh, gặp gỡ, giao lưu. Đơn giản bởi quán bar này thuộc quyền sở hữu của tập đoàn truyền thông lớn nhất, quyền lực nhất trong giới trẻ. Ban đầu, lúc cùng chàng bấm thang máy lên, em đã rất giân mình. Ai lai đưa chàng đến cái nơi mà nhan sắc của em có thể bị vùi dập bất cứ lúc nào như thế? Nơi tập trung toàn những cô gái xinh nhất, năng đông nhất, thông minh nhất. Em có thể là ngôi sao ở trường, ngôi sao trong toa tàu điện trên không ban nãy, song ở quán bar này thì em có thể thua một nửa số cô gái có mặt ở đó. Em luôn biết mình là ai và đứng ở đâu trong bảng xếp hang 100 cô nàng được mong muốn nhất Hà Nôi chứ! Vị trí của em trong khoảng từ 40 đến 60. Và nó sẽ bét tĩ nếu như hôm nay trên quán bar có một chương trình đặc biệt nào đó. Em giân mình vì đã không tính toán trước. Và càng bẽ bàng hơn là điều em lo sơ đã xảy ra. Trên quán bar lúc ấy có hơn hai mươi cô gái và đều xếp hang trên em hết. Lúc này đây, em chẳng

khác gì một con bé quê mùa. Ước muốn được hát tặng anh một bài để khoe giọng cũng chẳng được nữa rồi khi có đến bảy ngôi sao ca nhạc đang hát ở đây. Em những muốn chuyển địa điểm nhưng rồi em thấy chàng. Trong suốt cả đoạn đường từ thang máy lên đến quán bar, chàng không rời em nửa bước. Mắt của chàng như dính chặt vào mắt em, mặt em, môi em. Chàng như bị em thôi miên vậy.

- Anh! Em tên là Phương Nghi, năm nay học

Chàng giật mình. Chàng đang cố gắng trấn tĩnh lại:

năm cuối trường Ngoại thương. Còn anh?

- Anh, à anh, chào em! Anh tên là Khang, Nam Khang. Anh hiện đang công tác ở một cơ quan trực thuộc bộ Ngoại giao. Đừng nghĩ là anh giỏi ngoại giao nhé! Thực lòng thì trước em, anh không biết mình nên làm sao nữa. Em khiến anh rối bời ấy!
 - Anh nói cứ như là em át vía anh vây.
- Át vía thì không hẳn song anh thấy mình vụng về vô cùng. Em cuốn hút lắm, em biết không?

- Cuốn hút gì mà đến tận bây giờ hai mươi hai tuổi mà em đã có bạn trai đâu.
- Là bọn con trai giống như anh thôi, đều ngưỡng vọng em từ xa, không dám mơ được gần đấy thôi!
- Có nghĩa là em nhìn rất hung dữ phải không anh?
- Ây chết, ý anh không phải vậy! Đừng hiểu sai. Ý anh chỉ là vì em tuyệt vời quá nên không ai dám mơ tưởng thôi!
- Em đùa đấy! Thực sự thì cũng có nhiều người thích em nhưng em chưa rung rinh ai được anh ạ! (Anh là người đầu tiên đấy, em thầm nghĩ vậy.)
- Ù, phải là một người đàn ông chững chạc,
 trưởng thành và cực kỳ tuyệt vời mới xứng với em!
- Em chẳng đặt ra tiêu chuẩn đâu anh! Chỉ cần một ai đó thương mình thật lòng, thế là đủ!

- Cô gái nào cũng nói vậy song sự thật thì định nghĩa cho cái gọi là thương mình thật lòng của họ đều rộng đến tận bố mẹ anh ta làm gì, nhà anh ta có to không hay anh ta có đủ vững chắc để mình tin cậy không?
 - Anh lại bóc mẽ tụi em rồi!
- Anh xin lỗi nhưng anh thấy điều đó ở rất nhiều người rồi! Ý anh không phải nói em đâu nhé, Phương Nghi!
- Vâng, nhưng đúng là em cũng cho là vậy. Tình yêu vô điều kiện nhưng không miễn phí mà anh!
- Anh thích cái câu đó đấy: Tình yêu vô điều kiện nhưng không miễn phí!
- Em còn nhiều câu hay ho lắm! Anh sẽ còn phải khen em dài dài.
- Thế ư? Nhất định! Nhất định! Sau buổi làm quen này, anh rất muốn được thêm nhiều cơ hội để chứng minh rằng anh thật lòng vừa đủ theo yêu cầu

của em đấy!

- Em đồng ý! Bởi nói thật với anh nhé, em cũng

- Em đông ý! Bởi nói thật với anh nhé, em cũng đã rất rất rất thích anh rồi đấy!

Hoàng kiên quyết tránh mặt em. Câu ta bắt đầu thể hiện đúng bản chất trẻ con của mình bằng cách đưa những ca khúc mới nhất của câu ta cho Tường Lan và Ý An - hai cô nàng nổi tiếng là ghét nhau. Có vẻ như Hoàng đang muốn chứng tỏ khả năng điều tri các cô gái của câu ta. Bởi ngay lập tức Tường Lan và Ý An tâng bốc nhau một cách thờ lợ ngay trên sân khấu của hội quán Xanh Xưa. Em ngồi bên dưới, cười nhếch mép vẻ coi thường. Tường Lan không giỏi xử lý các đoan cao trào còn Ý An thì thua xa em trong việc luyến chữ. Lần đầu tiên ca khúc của Hoàng viết bi sinh viên bên dưới lắc đầu. Thực ra không phải vì ca khúc này dở mà là do Tường Lan và Ý An xử lý hỏng bét. Em định lên chỉnh sửa lại cho hai cô nàng này nhưng rồi lai thôi. Một ý nghĩ ác độc chay qua đầu em: Hoàng sẽ tư hủy hoai tên tuổi của câu ta khi sử dụng hai cô nàng này. Và điều đó sẽ khiến cậu ta nhân ra rằng chỉ có em mới là người mà câu ta muốn. Rồi câu ta sẽ phải tìm đến em để xin em quay lai. Chắc chắn. Và lúc đó, em sẽ có cơ hội ha thấp niềm

kiêu hãnh của cậu ta. Nghĩ vậy, em bước lên sân khấu. Hôm nay em sẽ hát ca khúc của người khác. Và em sẽ hát cho người của em đang ngồi bên dưới kia: Chàng! Nam Khang của em!

- Xin chào mừng các bạn có mặt trong hội quán Xanh Xua! Đặc biệt là trong tối hôm nay, Phương Nghi rất hạnh phúc khi chia sẻ với các bạn về một người bạn mới của hội quán, anh Nam Khang!

Bên dưới, chàng đứng dậy. Em ở trên này nhìn xuống và hãnh diện vô cùng khi thấy quá nửa hội quán đều xuýt xoa, vỗ tay khi nhìn thấy chàng. Em biết, chàng hấp dẫn rất nhiều cô gái đang ngồi ở đây. Nhất là với phong thái đĩnh đạc của chàng, nhất là với chiếc xe Ferrari California thứ tư có mặt ở Việt Nam vào sáng hôm nay của chàng. Và chiếc xe đó đang đỗ ngoài cửa. Và hội quán Xanh Xưa này đã chính thức thuộc về chàng bằng bản hợp đồng chuyển nhượng trị giá một tỷ đồng.

- Vì sao Phương Nghi giới thiệu anh Nam Khang? Là bởi vì bắt đầu từ hôm nay, anh Nam Khang chính thức trở thành chủ hội quán này. Và nhân ngày đặc biệt hôm nay, Phương Nghi thay mặt anh Nam Khang tuyên bố: Miễn phí hoàn toàn tiền nước uống, trái cây cho tất cả các bạn ở đây!

Tiếng vỗ tay rần rần. Em nghe mà hạnh phúc. Chàng đã làm tất cả mọi điều chỉ cần em nói ra. Chàng thực hiện mọi ước mơ của em. Từ chiếc xe Ferrari California hai cửa mui trần đến việc cứu hội quán Xanh Xưa khỏi dự án biến đổi thành nhà hàng do kinh doanh cà phê ca nhạc cho sinh viên quá bèo bọt. Chàng không tiếc em bất cứ điều gì. Chàng sẵn sàng làm mọi thứ để em vui.

- Và vì thế, Phương Nghi xin phép cả nhà được hát tặng anh Khang ca khúc Kiss Me của Sixpence None The Richer nhé!

Cả khán phòng vỗ tay rần rần. Em bắt đầu hát. Bằng trái tim. Bằng niềm hạnh phúc đang như lửa trong em. Bằng đôi mắt chàng đang say đắm nhìn em. Và bằng cả tình yêu em đang có.

... Kiss me beneath the milky twilight Lead me out on the moonlit fl oor Lift your open hand Strike up the band, and make the fi refl ies dance Silver moon's sparkling. So kiss me.

Kiss me down by the broken tree house Swing me upon its hanging tire Bring, bring, bring your flowered hat We'll take the trail marked on your father's map...

Em hát. Chưa khi nào em hát bằng sư đam mê đến thế. Tưởng như từng con chữ nồng nàn trong khoang miêng. Như rươu thơm. Như máu chảy trong ngưc. Như hương hoa sữa nồng nàn của Hà Nội cuối thu. Em hát cho chàng. Cho riêng chàng. Và khi những câu chữ cuối cùng được trút bỏ, em nhận ra nơi góc hội quán, chỗ xa nhất, tối nhất, Hoàng đang tưa lưng vào tường nhìn em. Em không thấy được ánh mắt của Hoàng nhưng em cảm nhân được cái nhìn đó. Vừa da diết. Vừa ngưỡng phục. Vừa yêu thương. Lại vừa đau đón. Hoàng đã nhận ra tình yêu của cậu ấy dành cho em rồi sao? Muôn rồi! Muôn rồi Hoàng ơi! Em đã tìm thấy tình yêu của mình. Không

phải là Hoàng đâu. Không phải là Hoàng đâu Hoàng ơi! Mà là Khang. Nam Khang. Em yêu Nam Khang rồi.

Em những tưởng khi em phát hiện ra Hoàng đã yêu em thì em phải hả hệ mới đúng. Vây mà không! Em chẳng hả hệ chút nào. Em chỉ thấy hẫng hụt. Chỉ thấy ngưc mình như có một khoảng trống. Tai sao thế? Em có yêu Hoàng đâu kia chứ? Em chỉ coi Hoàng như một phần bổ trợ cho ngại vàng của em kia mà? Là đầu em chay nhanh hơn tim em khi nghĩ về mối quan hệ với Hoàng kia mà. Vây tai sao em lai cảm thấy trống trải đến thế này khi em biết Hoàng yêu em? Không! Không thể như thế được! Nam Khang mới là người khiến em rung đông. Là người khiến em xây xẩm mặt mày khi lần đầu quen nhau. Nu hôn với Nam Khang luôn rút can trái tim em. Nam Khang mới là người mà em muốn đi cùng tới khắp mọi nơi. Nam Khang mới là người em mơ thấy khi cả hai đã bac mái đầu. Chứ không phải là Hoàng. Vây mà tai sao em lai cảm thấy đắng đót đến thế, cảm thấy chông chênh đến thế, cảm thấy rộc rac cả trái tim mình đến thế khi gặp cái nhìn đó từ Hoàng? Em chot vin vào câu thơ:

Khi người không yêu ta Buồn đã đành một nhẽ, Khi ta không yêu người Sao cũng buồn đến thế?

Vin vào câu thơ để khỏa lấp và biện giải cho tâm trạng của em lúc này. Nhưng dường như chỉ nhiều đó vẫn chưa đủ. Vẫn còn một điều gì đó mà em chưa biết gọi tên. Một cảm xúc rất kỳ lạ. Nam Khang vẫn đang huyên thuyên kể về cảm xúc của chàng khi nghe em hát *Kiss Me* của Sixpence None The Richer trên sân khấu tối nay. Em chẳng nghe thấy gì hết. Chỉ có gió lồng lộng thổi. Em bảo Nam Khang kéo mui xe lên. Ngay cả khi chiếc mui xe đã được kéo lên rồi, lòng em vẫn hun hút gió. Hun hút như ánh nhìn của Hoàng dành cho em, nơi góc tối nhất của hội quán.

Những ngày này, em dối Khang là em đang bận làm luận văn tốt nghiệp nên không thể đi cùng Khang. Ban đầu Khang buồn lắm nhưng vì em nên Khang phải chấp nhận. Khang nhận đi công tác tại Mỹ cho dự án đào tạo du học sinh liên thông Việt - Mỹ. Cốt là để khỏi đứng ngồi không yên vì không có em. Tối nào Khang cũng gọi điện nhắc nhỏ em ăn

kìm lòng để không chay ngay tới nhà Hoàng. Bởi thực sư, những ngày này, em cứ như kẻ mông du vây. Mọi con đường đều có thể dẫn đến trước cửa nhà Hoàng. Em đã đứng rất lâu dưới cửa và nhìn lên căn phòng của Hoàng. Em đã cố kìm lòng để đừng gọi Hoàng. Bởi em biết chắc một điều rằng, nếu gặp Hoàng lúc này, em sẽ ôm Hoàng, sẽ hôn Hoàng. Rất rõ ràng cái cảm giác ấy, cái ham muốn điên rồ ấy. Hay như lúc này đây, em đang đọc lại tin nhắn của Hoàng: "Tam thời em không muốn gặp chi nữa. Có gì chi cứ nhắn tin hoặc gửi mail cho em thôi." Cái tin nhắn đã từng khiến em phát điên. Chuyến tàu điện trên không chay từ ga Hòa Mã đến ga Nguyễn Phong Sắc kéo dài đã bắt đầu chuyển bánh. Em lôi cuốn sách Hen yêu ra định đọc để giết thời gian trong ba mươi phút trên tàu. Thì chơt nghe một giong nói: - Xin lỗi em, anh có thể xem qua cuốn sách của em một chút được không? Nó đẹp quá! Lần đầu tiên anh nhìn thấy cuốn sách đẹp đến thế!

uống và giữ gìn sức khỏe. Em thì lai cũng đang cố

Em giật mình. Nam Khang. Đúng là Nam Khang. Vẫn bộ quần áo như lần đầu em gặp. Điều gì đã xảy ra vậy? Tất cả những gì vừa xảy ra chỉ là một giấc mơ hay Nam Khang muốn tạo sự bất ngờ cho em bằng cách diễn lại đúng cảnh tượng ngày đầu tiên hai đứa gặp nhau??? Em choáng váng. Nam Khang đang cầm cuốn sách, ngó qua ngó lại. Đúng như lần trước. Không sai dù chỉ một mảy may. Không! Sao có thể diễn lại chuẩn xác như vậy kia chứ? Không! Không! Em lắp bắp:

- Anh... Khang...

Nam Khang nhìn em ngơ ngác:

- Vâng! Em biết tên anh à? Anh... anh đã gặp em ở đâu rồi phải không? Bởi... bởi... nói ra thì rất kỳ lạ... anh nhìn em rất quen ấy!

Em bắt đầu hoảng sợ. Vừa lúc có tin nhắn tới. Em cuống quýt rút máy điện thoại ra. Tin nhắn của Hoàng: "Chị ơi, em không muốn gặp chị vì em nhận ra rằng em đã yêu chị mất rồi! Em biết rằng nói ra điều này có thể khiến chị tránh mặt em, chị sẽ từ chối tình cảm của em và coi em như đứa con nít. Nhưng quả thật, em đã yêu chị mất rồi!" Điều quái quỷ gì đang xảy ra ở đây? Tin nhắn của Hoàng gửi là ngày Hai mươi mốt tháng Ba, đúng ngày cuốn sách *Hẹn*

yêu này phát hành và cũng đúng ngày mà em gặp Nam Khang. Em lắp bắp:

- Anh... hôm nay là ngày bao nhiêu?

Nam Khang chỉ lên màn hình ti vi treo trên tàu. Trên đó đang là chương trình dự báo thời tiết chiều và tối ngày Hai mươi mốt tháng Ba. Em có thể đọc vanh vách theo cô nàng MC thời tiết. Nam Khang kinh hãi nhìn em như thể em là một siêu nhân vậy. Em cũng ngắn cả người:

- Có phải anh định mượn có xem sách rồi mời em đi uống nước và làm quen với em, đúng không?

Nam Khang càng kinh hãi. Chàng gật gật đầu. Em chẳng biết mình sẽ làm gì lúc này nữa. Sẽ lên quán bar trên tầng mười hai như "giấc mơ rất thật" kia hay chạy tới nhà Hoàng để nói cho Hoàng nghe cảm giác của em đã từng tệ thế nào khi em gặp cái nhìn của Hoàng từ góc tối nhất của hội quán Xanh Xưa khi em hát một ca khúc của người khác chứ không phải của Hoàng. Em không biết nữa... Không biết nữa...

Phía khác

uối cùng thì mọi thứ cũng đã hoàn tất. Quán Spring giờ đã trở thành một hoàng cung vừa đủ nguy nga. Tôi đã phải nhờ Như Cầm, một wedding planner hàng đầu tới giúp. Chưa kể hai đứa, tôi và Cầm, phải lục tung thư viên để chắc chắn rằng việc trang trí nơi này đúng chất vương triều nhà Hồ. Âm thanh, ánh sáng đều được sắp đặt đâu vào đấy. Tối nay, Ý An sẽ xuất hiện trong tạo hình cung chủ Mỹ Ngư Cung - Phan Ngữ Yên, Tối nav, lễ ra mắt cuốn tiểu thuyết lịch sử của Ý An sẽ trở thành một sư kiện thu hút báo giới ghê gớm. Cho đến tân ban nãy, vẫn còn đến hơn hai mươi nhà báo gọi điện cho tôi xin giấy mời tham dư buổi ra mắt sách. Một tác giả mới toanh, lần đầu tiên xuất hiện trên văn đàn làm sao có sức hút ghê gớm như vậy được nếu như đằng sau nàng không phải là tôi? Tôi vừa là người biên tập vừa là người lo truyền thông cho cuốn tiểu thuyết này. Đơn giản, bởi vì tác giả của nó, Ý An, là ban gái của tôi. Chính xác thì đã từng là bạn gái của tôi.

Một tháng trước

Nàng xuất hiện trước cửa phòng tôi trong bô dang phờ phac. Như thể mọi sức sống của nàng đã bay mất tiêu. Đôi môi nàng run rẩy. Khuôn mặt nàng tái xanh. Đôi mắt của nàng đỏ học. Nàng đổ vào người tôi, đôi vai rung lên. Nàng khóc. Tôi bi bất ngờ nên nhất thời chỉ biết ôm lấy nàng. Vuốt nhe lưng nàng. Hôn nhẹ lên mái tóc lòa xòa trước trán nàng. Tôi để yên cho nàng khóc. Chưa bao giờ tôi gặp tình huống này kể từ khi chúng tôi bắt đầu yêu nhau. Thế nên, giữa những thắc mắc, tò mò, lo lắng cho nàng, một cảm giác như thể một vệt dao lam cứa ngang tim tôi. Làm tim tôi nhói lên rất nhe. Mơ hồ một dư cảm không hay lắm. Một lúc, nàng lôi bản thảo ra. Tập bản thảo tiểu thuyết lịch sử của nàng.

- Có lẽ em sẽ không in nó nữa!
- Tại sao? Chúng ta đã hoàn tất nó rồi kia mà em?
 - Bởi em đã gặp thái tử Đảm của mình...

Đất dưới chân tôi như sụp xuống. Dự cảm của tôi đã đúng. Một dự cảm bắt đầu từ khi đọc tác phẩm của nàng và thấy nhân vật Phan Ngữ Yên giống hệt nàng trong khi thái tử Đảm lại chẳng hề có liên hệ gì với tôi. Okie, đó là sáng tác văn học, đâu nhất thiết là thật. Tôi đã từng nghĩ vậy. Nhưng lời bào chữa ấy chẳng ăn thua khi tôi cảm nhận được tình yêu của nàng dành cho nhân vật thái tử Đảm rất thật. Thật đến mức tôi đã nhiều lần thắt tim khi gặp chàng trai nào có nét giông giống nhân vật kia. Thật đến độ tôi tin rằng thái tử Đảm có thật ngoài đời.

- "Em đã gặp" là sao?

Tôi cố gắng giữ vẻ bình thản, hỏi nàng khi cả hai ngồi xuống bộ sofa cũ kĩ trong văn phòng của tôi. Cố giữ vẻ bình tĩnh, điềm nhiên dù lòng đang ồn ào giận dữ, ghen tuông, tôi pha cho nàng một ly cocktail quen thuộc. Nàng ngồi đấy, chống hai tay dưới ghế, tóc rủ che nửa khuôn mặt, làn da xanh tái và đôi mắt vẫn nhoèn lê:

- Vừa ban nãy, trong quán Spring, khi em hoàn thành xong trang cuối cùng của bản thảo. Như thể anh ấy xuất hiện khi em đã hoàn tất câu chuyện về

- Vừa ban nãy?
- Vâng! Giống hệt những gì em đã viết. Cũng là khuôn mặt bầu...
- Anh đã đọc. Tôi cắt ngang khi đưa nàng ly cocktail.

Nàng đón lấy, nhấp một ngụm nhỏ, ngước mắt nhìn tôi:

- Anh có giận em không?
- Tai sao?

ký ức của mình vây.

- Vì em đã hôn anh ấy!
- Chỉ là một cơn say nắng thôi mà! Nếu anh gặp cô gái nào đó giống như trong các tác phẩm anh viết, anh cũng sẽ như em thôi.
 - Đừng đối em! Ít nhất là các nhân vật nữ của

anh, em đã đọc hết, đều lấy nguyên mẫu từ em hoặc chị Lan Dung. Làm sao anh gặp được người phụ nữ nào khác kia chứ!

- Thì có thể đó sẽ là một típ nhân vật nữ mới.
- Dù sao thì em cũng xin lỗi anh! Và em chắc rằng mình không hề say nắng.
- Làm sao em biết chắc được đó không phải là một cơn say nắng kia chứ?
- Bởi em đâu dễ say nắng? Đây là lần đầu tiên em như thế này và em biết, em hiểu rõ về anh ấy.
- Phải! Như thể quen nhau từ kiếp trước phải không?

Tôi bắt đầu mất bình tĩnh. Lòng dạ nóng bừng. Hơi nóng bốc lên tận mắt. Thật tệ hại, thứ cảm xúc đầy tiêu cực này. Nàng như không để ý đến tâm trạng của tôi. Và nàng bắt đầu kể. Câu chuyện về cuộc gặp ấy. Yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên. Lời hẹn từ kiếp trước.

Hiện tại

Tôi vẫn quyết định biên tập và lên kế hoạch xuất bản cuốn tiểu thuyết của nàng. Một tháng ròng rã với việc biên tập, xin giấy phép, in ấn, chỉnh sửa và lên kế hoach truyền thông. Tôi cũng không biết vì sao mình vẫn quyết định như vậy. Vì sĩ diên của một thằng đàn ông hay vì câu chuyên nàng kể khiến tôi nghĩ vây. Quả thực, câu chuyên kia khiến tôi từ ghen tuông, có cảm giác mất mát thành ra ghen ty và ao ước. Tôi ao ước nàng yêu mình như vậy. Trong suốt hai năm yêu nhau, dù nàng luôn làm những điều vô cùng bất ngờ, dễ thương và dành cho tôi cảm xúc ấm áp, ngot ngào thì tôi vẫn luôn có cảm giác đó chưa hẳn là tron ven trái tim nàng. Tôi cảm nhân được nàng cũng vêu tôi, song tình yêu đó dường như chỉ là một phần rất nhỏ trong trái tim nàng. Tội biên minh rằng nàng là người nhiều đam mê trong việc viết lách, song điều đó càng khiến tôi thấy tủi thân vì nhân vật nam trong các câu chuyên của nàng đều được nàng dành tình cảm nhiều hơn là tôi. Và câu chuyên mới đây, tôi thực sự bị thuyết phục bởi nó quá đẹp. Tựa như nàng và anh ta sinh ra để dành cho nhau vây. Đó là lý do mà tôi đã quyết định dẹp hết mọi ghen tuông để thực hiện cuốn tiểu thuyết này,

cũng như buổi ra mắt sách cho nàng. Tôi muốn làm điều đó cho tình yêu của nàng bởi đến tận cùng trái tim mình, tôi biết, tôi đã yêu nàng xiết bao.

- Em tin rằng anh ấy sẽ xuất hiện!

Nàng nói bằng đôi mắt tin cậy, bằng cái giọng vô cùng chắc chắn. Tôi buột miệng:

- Nếu anh ta không đến?

Và kìm lại một câu vô cùng tệ nữa: "Em có ở lại với anh không?" Nàng nhìn tôi, ánh nhìn tha thiết, trả lời như đã đọc thấy câu hỏi mà tôi chưa nói ra:

- Em sẽ ở lại với anh, vĩnh viễn không bao giờ nghĩ đến anh ta nữa!

Tôi thấy vui hay thấy đáng thương cho mình? Tôi cũng không biết nữa. Tôi với tay bật công tắc đèn. Cả không gian quán rực rỡ với những chiếc đèn lồng, lụa đỏ, những sợi kim tuyến vàng. Vương triều nhà Hồ đã sống lại, thái tử Đảm ơi, anh có đến hay không? Tôi có mong anh đến không?

Họp báo

Nàng đang trả lời câu hỏi của các phóng viên và bạn đọc. Tôi đứng sau cánh gà nhìn nàng. Tôi không biết mình đang nghĩ gì nữa. Đầu óc tôi lúc này rỗng tuếch.

- Nàng thật đẹp!

Một giọng đàn ông khe khẽ. Một giọng rất quen. Tôi quay lại. Thái tử Đảm. Ngay khi nhìn anh ta, tôi đã nhận ra ngay. Anh ta quả giống hệt như Ý An đã mô tả trong tiểu thuyết của mình. Trái tim tôi như chùng xuống. Vậy là anh ta đã tới.

- Anh là thái tử Đảm?
- Không! À mà có lẽ vậy, nàng đã từng nói vậy với tôi!
 - Đúng là anh rồi!
 - Tôi...

 Để tôi vào báo với cô ấy! Cô ấy đã rất mong được gặp anh đấy!

Tôi nói mà cảm giác giọng mình đang vỡ vụn. Điện hạ thịt mỡ của nàng đã tới. Có nghĩa là tình yêu hơn hai năm qua của tôi với nàng cũng đã chính thức chấm dứt. Cảm giác này thật khó diễn tả. Nó vừa xót xa lại vừa như là phấn khích. Anh ta đưa tay ngăn tôi lai.

- Đừng! Bởi tôi không biết mình có nên gặp lại nàng hay không.
 - Tại sao?
- Bởi tôi vẫn chưa tin vào tất cả những chuyện này.
 - Chuyện nào?
 - Một mối tình từ kiếp trước.
- Nó không quá khó tin! Nếu anh chưa thể tin thì anh có thể tin tôi. Bởi tôi là người hiểu rõ cô ấy

nhất. Cô ấy yêu anh thực sự!

- Chỉ một lần gặp và chỉ là giống như anh chàng trong trí tưởng tượng của nàng ư?
- Không! Là giống như trong chờ đợi của cô ấy! Một sự chờ đợi từ rất nhiều năm.
- Rồi sao? Điều đó chỉ khiến tôi cảm thấy áp lực hơn. Giả sử tôi không thể khiến nàng hạnh phúc?
 - Điều đó... điều đó...
- Nếu anh yêu một ai đó, anh có nghĩ rằng anh phải đảm bảo người đó sẽ hạnh phúc khi ở bên mình không?

Tôi không biết trả lời anh ta thế nào nữa. Ngoài kia, nàng đang trả lời phóng viên. Không có dấu hiệu nào cho thấy nàng đang chờ đợi. Là nàng đã cố giấu đi sự chờ đợi hay vì nàng tin chắc điện hạ thịt mỡ của nàng sẽ tới? Tôi không biết nữa. Giờ này, tôi chỉ biết rằng mình đã hoàn thành công việc của mình. Tôi đã hết việc ở đây. Và tôi buông tiếng thở dài:

- Chào anh! Tôi là Khang, người biên tập cuốn tiểu thuyết của Ý An. Tôi đã từng là bạn trai của cô ấy. Và bây giờ, tôi đã là cựu bạn trai của cô ấy. Tôi chúc anh và cô ấy hạnh phúc. Hãy nhớ...

Tôi sắp sẵn những câu nói đó để nói với anh ta. Song tôi đã im lặng. Tôi chọn cách ra đi im lặng. Có lẽ điều tôi cần làm bây giờ là tự viết cho chính bản thân mình một câu chuyện khác. Một câu chuyện mới hoàn toàn.

Thang máy tình yêu

dòa nhà có bảy tầng, em làm việc ở tầng năm. Mỗi ngày hai bân lên và xuống bằng thang máy đều gặp anh. Em chưa bao giờ hỏi anh làm cho công ty nào. Chỉ biết rằng anh làm trên tầng bảy nhờ vào việc anh bấm nút số 7 trong bảng điều khiển thang máy. Cứ tám giờ sáng mỗi ngày, chúng mình lai gặp nhau và điểm tâm sáng bằng một nu cười thật nhẹ cùng cái gật đầu. Anh luôn bấm nút trên bảng điều khiển, 5 cho em và 7 cho anh. Và im lặng cho đến khi có tiếng "ting..." báo hiệu, em bước ra và anh lên tiếp. Năm giờ chiều, em lai gặp anh. Và xuống tầng một rồi mỗi đứa một đường. Nhiều hôm rồi, từ ngày em bắt đầu vào thực tập ở công ty Sao Việt trên tầng năm tòa nhà này. Chỉ vây thôi mà sao khiến em khác đi nhiều quá.

"Em tên là My, Hà My, hai mươi tuổi, chuẩn bị tốt nghiệp, hiện đang thực tập ở công ty Sao Việt ạ!" Tự giới thiệu mình một cách ngắn gọn như vậy là cách mà em đã nói hàng chục, thậm chí hàng trăm được khi đứng trước anh là sao? Sao anh không nói trước? Ở, mà khi anh nói trước, anh sẽ nói gì nhi? Và em sẽ trả lời sao nhi? Em cũng chẳng biết, chẳng tưởng tượng nổi tình huống đó sẽ như thế nào nữa. Em thích tên anh là Hoàng hoặc Long. Em cũng thích tên Quân nữa, à không, con trai tên Quân thường độn lắm! Hay tên Linh nhi? Em có thẳng bạn thân tên Linh cũng hay ho lắm! Hay tên Hưng?

lần trước gương ấy, vậy mà em không nói thành lời

tập ở công ty Sao Việt trên tầng năm, em đã gặp anh. Hôm đó, anh mặc chiếc áo sơ mi bò. Em bị ấn tượng ngay lúc đó, em không biết tại sao nữa. Em thích cái cách anh mim cười và khẽ gật đầu. Nó khiến em tự tin hơn rất nhiều. À quên, em chưa kể rằng em không ổn lắm khi đi thang máy. Buồng thang máy chật hẹp với bốn phía là gương khiến em hay mất tự tin và luôn phải gồng mình bởi cảm giác không lối thoát nếu bị tấn công. Buồn cười nhi? Nhưng bây giờ thì hết rồi, bởi có anh. Em cũng hay tưởng tượng rằng nếu không có anh thì sao? Nếu muốn, em cũng có thể đến muộn hơn một chút hoặc về sớm hơn một chút là sẽ tận

hưởng được cảm giác không có anh ngay, nhưng thú thất là em không đủ can đảm để thử cũng như cái can đảm để tự giới thiệu với anh: "Em tên là My, Hà My, hai mươi tuổi, chuẩn bị tốt nghiệp, hiện đang thực tập ở công ty Sao Việt."

Nam đón em mỗi chiều sau khi tạn sở. Em leo

lên sau xe Nam và không bao giờ dám ngoái lai nhìn anh. Có lần em thử quay đầu lai để rồi sau đó suốt cả đoan đường về, Nam phải hỏi em: "Em sao vậy hả My?" Em sơ lắm! Em và Nam yêu nhau đã được hai năm rồi. Nam rất tốt với em. Ở bên Nam, em luôn có được cảm giác bình yên. Suốt hai năm học cao đẳng của em, Nam ở bên như một buổi chiều Chủ nhật vậy. Vắng lặng, bình yên như một khuôn viên trong bệnh viện, như cánh đồng quê. Với Nam, em không bị bất cứ đòi hỏi nào, chỉ cần em vòng tay ôm eo Nam, tất cả mọi điều đều lùi ra xa hết, chỉ còn em và Nam. Chỉ có vây! Đôi lúc, em cũng sơ mình sẽ thỏa hiệp với mọi điều vì cảm giác bình yên có được từ Nam. Em sơ mình sẽ theo cách yêu của me. Tức là yêu như đang thở vây. Quan trong nhưng lai mờ nhat. Me yêu bố như thế! Và đến lượt em yêu Nam cũng vậy. Nam lặng lẽ ở bên em, không nổi giận, cũng không cuống quýt. Lặng lẽ đúng nghĩa. Còn anh? Khi anh yêu thì sao? Em nhìn lén môi anh, em tin lắm nhé, em tin là nếu anh yêu, sẽ nồng nàn lắm, khi yêu, anh sẽ núi lửa

mặt lên đây này!

lắm! Có đúng vây không? Trời a! Em lai nóng ran cả

Em kể với Đức về anh nhé! Đức là đứa ban thân của em đấy! Thực sự em rất muốn kể với ai đó về mối quan hệ của anh và em - rất kỳ la phải không anh? Cũng chẳng biết Đức sẽ phản ứng thế nào khi biết chuyên em yêu anh - người chưa từng nói chuyên với em. Phải nói là yêu thật rồi chứ không còn là thích nữa. Em đã cố gắng gat ra khỏi đầu cái ý nghĩ rằng em đã yêu anh. Thát không bình thường chút nào! Không bình thường chút nào cả! Những điều em biết về anh vỏn ven chỉ là số 7; 1m69, cặp môi, nu cười, cái gật đầu rất nhe... quá ít và tất cả chỉ là hình ảnh, không hơn. Nhiều nhất chỉ là mùi của anh. Phải, anh có một mùi rất đặc trưng. Em quen, quá quen với mùi đó. Lúc nào cũng muốn được hít căng lồng ngực. Nhiều khi, em muốn cham nhe, dù chỉ một ngón tay vào người anh. Nhiều khi, thát đấy! Em muốn lắm! Ước muốn gào lên thắt cả ruột. Nhưng anh đứng gần mà như xa quá!

Đức bảo: "Tớ biết My có sự thay đổi rất lớn từ khi My đi thực tập ở Sao Việt. Ban đầu tớ tưởng Nam thay đổi, bởi nếu Nam đứng bình lặng như thế, chắc chắn My sẽ khác. Và tớ đã đúng vế đầu." Em bảo rồi mà, Đức rất hiểu em mà! Em kể về anh với Đức, anh biết Đức bảo gì không? Đức bảo: "My say nắng thôi My ơi, đó không phải là tình yêu đầu." Say nắng u? Say nắng! Say - nắng!!!

Còn một tuần nữa là em kết thúc đợt thực tập ở

công ty Sao Việt! Vậy là ba tuần em đã quen anh, yêu anh - à không, là say nắng như Đức định nghĩa. Nhưng em nghĩ không phải là em say nắng đâu. Chắc chắn là một từ gì đó hơn cả say nắng cơ vì em đã quyết định phải có anh rồi. Đức bảo: "Còn Nam thì sao?" Em đáp: "Đức muốn My cứ mãi mặc một cái áo đã chật với một cơ thể đang lớn ư? Dù cái áo đó đẹp, ấm nhưng nó chật chội với My quá rồi." Đức nói: "Chắc gì cái áo mới đã tốt hơn?" Em im lặng! Liệu anh có yêu em? Liệu anh có khiến em hạnh phúc? Em hoang mang quá! Em bảo: "My cũng không biết nữa."

Em thực sự không biết nữa. Hôm ấy, thang máy bị hỏng. Em và anh mắc kẹt trong đó. Anh đã nắm tay em và hỏi: "Em có sợ không?" Trong bóng tối, em vẫn nhận ra anh, nhận ra mùi hương trên người anh. Em nhũn cả người. Hình như em đã ôm và hôn

máy hoat đông trở lai, em và anh lúng túng rời nhau. Khi thang máy dừng lai ở tầng một, em vôi vã chay. Em leo lên sau xe của Nam và hôm đó là lần cuối cùng chúng mình gặp nhau. Hôm sau, hôm sau nữa em đi cầu thang bộ. Nam buồn lắm khi em nói là em muốn dừng lai chuyên tình cảm của em và Nam. Còn anh? Anh có đi tìm em không? Em hoàn thành xong đơt thực tập ở công ty Sao Việt rồi. Bây giờ em sẽ không trở lai tòa nhà bảy tầng đó nữa đâu. Mỗi lúc đi qua đó, em lai thấy thắt ruột. Trên tầng bảy kia, không biết có còn anh không? Mà thôi, tất cả chỉ như một con say nắng thôi, anh nhi? Em và anh gặp nhau ở đâu đó rồi mỗi đứa sẽ một đường, nếu mai này gặp lai, biết đâu đấy! Mai này tính sau đi, em chỉ biết em đã từng có một mối tình thật la như thế! Vây thôi, phải không anh? Giả sử anh có đọc được những dòng viết này, anh cũng sẽ đồng ý với em chứ? Chỉ là say

nắng, phải rồi, một cơn say nắng, anh nhỉ?!

anh. Em không biết nữa, chỉ biết khi đèn sáng, thang

Tình cũ

gày ấy mình chia tay vì lý do gì nhỉ? Chẳng nhớ nữa, chỉ biết là anh và em tự nhiên không gặp nhau nữa. Không điện thoại, không đến những nơi hai đứa vẫn hay đến cùng nhau. Không nhắc đến tên nhau cũng như không nói với bất cứ ai về mối tình ấy. Mặc dù, nhiều lúc kỷ niệm dội về lại hành hạ cô. Như thế vướng vào mạng nhện vậy, lùng bùng, dính dấp. Câu hỏi lớn vớn với hàng trăm câu trả lời mà chẳng có cái nào nào hợp lý: Tại sao chúng mình chia tay?

- Anh dạo này thế nào?

Cô hỏi mà mắt vẫn không rời chiếc bút kẹp nơi túi áo anh. Chiếc bút rất quen. Hình như đó chính là chiếc bút cô mua tặng anh nhân ngày sinh nhật lần thứ mười tám của cô.

 Cũng tốt! Vừa chính thức được ký hợp đồng dài hạn với tòa soạn. - Ù, tốt thật! Làm nhà báo, đúng mơ ước của anh nhé!

Cô đưa mắt nhìn ra cửa. Hình ảnh tòa soạn mà anh nhắc tới lại hiện về trong cô. Ngày xưa, cô vẫn thường lên đó với anh. Cô thấy mình ngồi nép bên cái bàn đầy thư, bài bạn đọc, còn anh đang ngồi lắng nghe anh thư ký tòa soạn nhận xét bài viết mới của mình. Dạo ấy anh viết rất nhiều nhưng chẳng mấy khi được đăng. Cô là độc giả duy nhất của anh.

- Anh vẫn giữ cái bút đó à?
- Cái bút, à... ừ... không, nó là cái bút khác, nó giống nhau thôi.
 - À, ừ, em tưởng...
 - Vì hiệu bút này dùng tốt.

Anh rút chiếc bút ra, đặt nó lên bàn:

- Em vẫn nhớ à?

- Không, à, vâng! Cũng chẳng biết nữa. Thấy quen thuộc quá thôi.

Sau đợt ấy, cô yêu một cậu khác.

Và biết anh cũng đã yêu cô gái khác.

Như thể cả hai đã phản bội nhau ngay từ khi còn đang yêu nhau vậy. Nếu không phải thế thì sao anh có thể yêu ngay lập tức người khác? Và cô cũng vậy.

- Cô gái đó... Bạn gái sau của anh ấy...
- Chi Anh! Quen hồi anh đi học tiếng Anh ở trung tâm. Cô ấy biết rõ em, thậm chí còn có cả ảnh chúng mình.
 - Vậy à? Sao em không nhớ nhỉ?
- Anh đã kể cho em nghe rồi, hồi ấy, nhưng em đã không để ý.
 - Ra thế!

- Còn cậu bạn của em?
- Vâng! Thích em từ hồi chúng mình còn yêu nhau. Tên anh ấy là Bảo.
 - Nghe quen quá nhỉ?
 - Anh chưa gặp lần nào đâu.

Bảo thích cô trước và đã tấn công cô liên tục ngay cả khi cô đang là bạn gái của anh. Cô đã không kể cho anh nghe vì tính anh hay ghen. Nhiều lúc, cô cũng muốn tâm sự với anh nhiều điều lắm, nhưng lần nào cũng vậy, cứ có một cái tên con trai trong câu chuyện của hai đứa là y như rằng anh sẽ vặn vẹo đủ thứ. Cô đã nhiều lần kể chuyện về những cậu con trai khác nhưng đổi tên thành con gái hoặc biến câu chuyện đó thành câu chuyện của "cái Thủy bạn em" hay "con bạn học cùng lớp".

- Em béo lên mấy cân đấy!
- Đâu có! Anh thấy em vẫn vậy. Mà béo lên thì là tốt chứ sao!

Cô mim cười. Anh cũng béo lên một chút thì phải. Cô muốn thử vòng tay ôm anh một cái để xem anh béo lên thế nào. Cái ý nghĩ ấy ám ảnh cô suốt. Chia tay nhau cũng được ba năm rồi chứ ít gì. Ba năm qua, dù Bảo rất tốt với cô và cô cũng rất yêu Bảo song câu hỏi tại sao vẫn như căn bệnh tiềm ẩn, cứ trái gió trở giời là cô lại đau đớn. Bảo hay hờn mát: "Em đã dùng hết tình yêu trong tim với Quang rồi nên anh thiệt quá!" Mối tình đầu của anh với cô kéo dài được ba năm, cũng bằng đúng thời gian chia tay nhau. Ba năm ấy, đã có những thời gian tưởng như cả hai có thể đi đến cuối cùng với nhau. Vậy mà...

- Nhưng em vẫn tò mò...
- vẫn đau thắt lòng.

- Anh hiểu! Có những lúc ngang qua nơi cũ, anh

- Điều đó, dù em thật sự không mong đợi song em vẫn thấy nhẹ lòng hơn.

Tại sao thế nhi? Tại sao biết anh đau thắt lòng như cô mà cô lại thấy nhẹ lòng hơn? Có phải cô quá ích kỷ? Mà tại sao nhi? Tại sao vẫn yêu nhau mà lại chia tay?

- Lòng tự trọng của cả hai quá lớn!
- Có lẽ! Có bao giờ anh...
- Có! Thỉnh thoảng anh vẫn về quán cũ. Cảm giác thắc thỏm đợi chờ dù biết chẳng khi nào em tới.
 - Anh biết mà! Em sơ!

Cô sợ thật! Vài lần, vô tình Bảo đèo cô tới quán cũ đó, cô ngồi mà cứ hồi hộp như ngồi trên lửa vậy. Đến mức cô nằng nặc đòi về và nằm bẹp trong nhà cả buổi.

- Có lần anh chạy xe lên nhà em, đứng dưới đường nhìn lên phòng em.
 - Có thấy em không?
 - Không! Nhưng anh biết em ở nhà.
 - Sao anh không gọi điện cho em?

Nếu anh goi điên cho cô thì sao nhỉ? Có lẽ cô

máy của anh, cô đã xóa đi khỏi phonebook rồi nhưng không xóa trong đầu mình được. Cô đã mấy lần muốn đổi số điện thoại để quên anh và cũng là để anh không thể gọi cho cô nhưng cô không đủ can đảm. Anh vẫn ám ảnh cô kể cả khi cô thấy yêu Bảo nhất. Trong tình yêu với Bảo, có một phần là vì anh, cô muốn đền đáp phần nào những bí mật mà cô đang giấu Bảo, về anh.

- Thực ra có! Lần anh đi công tác miền Nam, anh đã gọi cho em nhưng không nói gì cả.

cũng chẳng nghe máy đâu. Nhưng cô vẫn chờ đơi. Số

- Ra thế! Em cũng đoán vây!

Không chỉ đoán vậy, lần đó cô còn mong là vậy. Nhưng rồi cô tự cười mình đã quá hão huyền. Bây giờ biết, tự nhiên cô cảm thấy nhẹ lòng hơn rất nhiều. Hình như cô mong rằng anh còn yêu cô như cô còn yêu anh vậy. Có như thế cô mới cảm thấy được an ủi. Nhưng để làm gì nhỉ? Khi mà cô đã có Bảo và anh đã có Chi Anh? Cô cảm thấy lúng túng với ý nghĩ đó.

- Sao không gặp nhau mà nói lời chia tay mà phải chơi trò biến mất hả anh?

- Anh sợ mình sẽ không nói được.
- Nếu đã hết yêu thì sao lại không nói được?

Thương hại? Tự nhiên cô thấy lòng mình quặn lại. Cô không chịu nổi cái ý nghĩ rằng anh đã hết yêu cô nhưng lại không dám nói ra vì thương hại. Cái cảm giác ấy khiến mặt cô nóng bừng. Anh bối rối.

- Không phải vậy! Khi đó anh vẫn còn yêu em.
- Vẫn còn yêu? Vẫn còn yêu sao lại chia tay?
- Anh... anh không biết nữa...

O hay, chính cô cũng vậy kia mà! Chính cô cũng đã chấp nhận sự biến mất của anh, cô cũng tự biến mất đấy thôi. Nhưng sao lúc này đây, cô lại cảm thấy giận anh đến thế!

- Tại sao thế? Em đã làm gì sai?
- Không! Là anh sai.

Ai sai? Không có ai sai cả. Nhưng tại sao?

Càng hỏi tại sao, cả anh và cô càng chẳng thể hiểu nổi mình khi đó. Nếu như... Thì sẽ thế nào nhỉ?

- Có thể do lúc đó chúng ta đã quá quen thuộc nhau. Và điều đó đã khiến chúng ta cảm thấy mệt mỏi.
- Kiểu yêu thương quá hóa nhạt nhòa hả? Đó chỉ là lý thuyết! Em muốn biết sự thực cơ! Liệu có phải vì Chi Anh tấn công anh?
- Không! Cho đến khi anh ngỏ lời với Chi Anh, cô ấy mới biết anh yêu cô ấy!
- Tức là anh đã yêu cô ấy từ trước? Từ khi nào? Có phải là khi chúng ta còn yêu nhau? Có phải vậy mà anh quyết định ra đi?

Cô hỏi dồn dập và khi câu hỏi rời miệng rồi cô mới cảm thấy sợ phải nghe câu trả lời. Anh lúng túng như một người mắc lỗi thực sự. Còn cô, cô cũng tưởng tượng ra khuôn mặt mình lúc này. Nó thật đang cầu xin anh vậy. Nhưng rõ ràng, khi bị Bảo tấn công, cô đã không phản đối, thậm chí cô còn cho Bảo cơ hội để chinh phục được cô nhanh hơn. Rõ ràng khi ấy, cô với anh vẫn đang yêu nhau kia mà!

- Lẽ ra chúng ta không nên gặp nhau thế này.

- Anh đã rất hồi hộp trước cuộc hen.

thảm hai. Như thể cô đang bi luy vô cùng. Như thể cô

- Em thật có lỗi với Bảo và Chi Anh.

- Không! Là anh!

Sau những nụ hôn triền miên còn mặn mòi cả vị nước mắt, cô thổn thức. Hai người vẫn tay trong tay mà lòng nặng nề kinh khủng. Cô cũng không biết tại sao và như thế nào nữa. Chỉ biết rằng hai đứa như bị thôi miên, vồ vập lấy nhau, hôn nhau và cùng khóc. Để rồi sau đó, cả anh và cô đều ngắn ngơ. Cô muốn hỏi anh về tình yêu của anh với Chi Anh lắm nhưng cô sợ phải nghe những điều tương tự như cô với Bảo. Anh cũng lúng túng. Cả hai cùng nói những câu vô nghĩa để khỏa lấp tâm trang lúc này. Hỏi mà chẳng để

nghe trả lời. Từ lúc nào không biết, cô và anh đã ngồi

- Nấu lần đó chúng tạ chịu đổi thoại, chắc cứu
- Nếu lần đó chúng ta chịu đối thoại, chắc cứu vãn được, phải không anh?
- Có lẽ vậy! Vì anh vẫn yêu em rất nhiều. Còn em? Khi đó em còn yêu anh không?
- Còn chứ! Khờ ạ, em vẫn yêu anh đến tận lúc này.
 - Thế với Bảo thì sao?

sát nhau.

Thế với Bảo thì sao? Không thể nói là không yêu Bảo song tại sao với anh, những cảm giác vẫn còn nguyên như vậy? Đâu là tình yêu đích thực? Hay vì Bảo quá tốt với cô? Hay vì anh là mối tình đầu? Cô lại lúng túng. Đâu là tình yêu đích thực của mình?

- Anh yêu em nhiều hơn hay yêu Chi Anh nhiều hơn?

Cô hỏi mà lại một lần nữa sợ nghe câu trả lời. Câu hỏi dễ phải nhận về sự tổn thương vô cùng. Nếu anh hỏi cô câu ấy, cô sẽ trả lời thế nào? Cô yêu ai nhiều hơn? Không thể nói là yêu anh nhiều hơn, nhưng khi so Bảo với anh cũng khiến cô bối rối. Cô như đứng trước ngã ba vậy.

- Thôi, em phải về rồi!
- Em đừng đi...
- Chúng ta đang làm cái gì vậy anh?
- Anh cũng không biết nữa. Nhưng thực sự anh sợ em đi rồi, anh sẽ không còn gặp lại em nữa.
- Nhưng gặp nhau thế này thì thật không tốt cho hai người còn lại.
- Anh không cần biết, anh muốn em trở về bên anh.
 - Em cũng vậy. Nhưng...

Quả thật, cô cũng muốn anh sẽ chia tay với Chi Anh để về với cô. Nhưng Bảo có lỗi gì? Không thể nói là cô yêu anh đến mức có thể ngay lập tức chia tay Bảo. Nhưng để anh đi, cô sẽ thế nào trong những ngày tới đây? Cô nhận ra cô đang yêu anh rất nhiều, cô nhận ra rằng cô muốn quay trở lại với anh. Nhưng rồi mọi thứ sẽ đi đến đâu?

- Anh không biết! Liệu chúng mình quay về với nhau có phải là điều tốt không? Nhưng anh biết, những ngày kế tiếp sẽ là những ngày không thể thanh thản được của anh.
 - Giá mình đừng gặp nhau thế này...

Nếu không gặp lại nhau, cô cũng không biết đến bao giờ mới hết đau mỗi khi nghĩ về mối tình đầu tan vỡ không lý do. Nhưng gặp lại rồi thì cơ sự lại thế này. Rồi mai sẽ thế nào? Không chia tay với Bảo, cô sẽ tiếp tục lừa dối Bảo để được gặp anh. Nhưng nếu chia tay với Bảo, cô cũng lại không có can đảm để đi tiếp với anh. Không lẽ cứ lén lút thỏa mãn sự tham lam của cá nhân mình? Không! Nhất định là không. Cô sẽ không làm Bảo đau lòng.

- Thôi, em về đây!

- Anh... anh...
- Chúng ta đang sai lầm.

Tình cũ không rủ cũng tới. Người xưa nói quả chẳng sai. Gặp lại nhau quả là điều mạo hiểm. Nhưng nếu không gặp, cô vẫn sẽ loạy hoay với câu hỏi tại sao suốt cuộc đời này mất. Suốt cuộc gặp, vẫn chưa có câu trả lời nào thỏa mãn câu hỏi "tai sao" của cô, song như thế là đủ. Cô nghĩ vây! Đứng lên, khẽ cham vào bàn tay của anh, cô lướt ra cửa. Ngoài đường, phố đã lên đèn. Những dòng người xuôi ngược, những tâm trạng thể hiện trên mỗi khuôn mặt vụt qua trước mắt cô. Điện thoại đổ chuông, là Bảo. Cô từ chối cuộc gọi. Lúc này đây, cô không muốn nói chuyên với Bảo hay bất cứ ai. Cô muốn về nhà. Cô mệt rã rời rồi. Ngày mai, cô sẽ gặp lai Bảo. Và không biết đến lúc nào cô sẽ gặp lại anh. Hai người ấy hiển hiện ngay trước mặt cô. Khiến cô mệt mỏi. Khiến cô mất sức. Còn anh? Giữa cô với Chi Anh, anh sẽ chon ai? Cô không muốn mất anh nhưng cô lai không đủ can đảm để theo anh. Bỏ tất cả để theo anh.

Máy điện thoại lại rung lên. Tin nhắn. Chắc là Bảo. Không! Là của anh. "Ba năm qua là giấc mơ hay buổi gặp này là giấc mơ?" Cô bật khóc...

2006

Tiếc công yêu

- Em!
- Oi, anh?
- Em tính sao, chuyện chúng mình... Anh không muốn chúng ta cứ tiếp tục thế này nữa. Anh muốn môt sư nghiêm túc và bền vững thay vì như hiện nay.
 - Như hiện nay không tốt sao?
- Không tốt! Hoàn toàn không tốt! Anh không muốn, thật sự là không muốn như thế này!
 - Em sẽ suy nghĩ!

Em sẽ suy nghĩ. Một câu đã thành quen thuộc với Khanh mỗi khi Quang hỏi về vấn đề của hai người. Sẽ suy nghĩ. Vậy thật sự Khanh đã suy nghĩ chưa? Rồi! Khanh đã nghĩ rồi. Nghĩ rất nhiều lần rồi. Nhưng mỗi khi Khanh quyết định thì y như rằng, Khanh lai

bắt gặp đôi mắt ấy. Một đôi mắt thăm thẳm, dịu dàng. Dịu dàng đến không chịu nổi. Sự dịu dàng của sáu năm gắn bó. Sự dịu dàng tan lẫn với thời gian thành sự thân thuộc. Nó như chính đôi mắt của Khanh trong gương vậy.

- Em! Quay lại đây, nhìn anh đi! Anh muốn em nhìn anh và nói cho anh biết quyết định của em!
 - Anh cài giùm em cái!

Khanh vòng hai tay ra đằng sau lưng mà không sao cài được cái móc áo trong. Quang thở dài. Anh giúp cô cài áo. Đứng dậy. Tiếng nước xối xả vọng ra từ phòng tắm. Khanh vội vã rời khỏi căn phòng của Quang. Rời khỏi căn phòng lúc nào cũng đượm màu nắng kể cả khi ngoài trời đã chạng vạng. Căn phòng cho Khanh sự ấm áp, lãng mạn và say mê. Tiếng nhạc đâu đó vang lên thăm thẳm đến nao lòng, bản nhạc How Can I Tell Her của Lobo.

How can I say it's you and I think of every single night and day But when is it easy telling someone we're through Ah girl, help me tell her about you.

Khanh và Hiếu yêu nhau từ bao giờ? Từ ngày Khanh bắt đầu thấy thinh thích một tên con trai? Hay từ khi Hiếu tặng Khanh một chiếc thuyền buồm bằng thủy tinh có nhạc? Khanh không nhớ nữa. Chỉ biết rằng, chính thức yêu nhau đến nay đã sáu năm. Khi Khanh mới vừa học lớp mười. Lên đại học, Hiếu học Thương mại, Khanh học Đại học Ngoại ngữ. Cùng một tuyến đường. Vì thế hai đứa gắn bó với nhau như hình với bóng. Sáu năm. Một thời gian không dài với đời người nhưng lai là rất dài với một tình yêu. Nhất là trong sáu năm ấy, không ngày nào cả hai không gặp nhau. Quen thuộc đến từng hơi thở. Hiếu hiền lành, đôi lúc còn nhút nhát. Khanh thì ngược lại. Ba năm trung học làm lớp trưởng. Ba năm đại học lúc nào cũng tham gia các hoạt động của trường một cách nhiệt tình. Thế mà cả hai vẫn hợp nhau mới kỳ la. Hiếu cần mẫn đón Khanh đi học mỗi ngày. Đưa Khanh đến các cuộc vui rồi ngồi thu lu một góc. Đôi lúc cũng tham gia các trò điên của Khanh nhưng chỉ một chút rồi lai chui vào cái vỏ ốc của mình. Nhưng rất rõ ràng, Khanh cảm nhân được, đó là Hiếu rất yêu

Khanh. Chỉ có điều, Hiếu không thể hiện được tình yêu đó. Khi vui nhất cũng như khi buồn nhất, Hiếu vẫn chỉ là Hiếu. Nhe nhàng. Hiền hiện. Châm chạp. Ban bè ai cũng yêu mến Hiếu, không, thương Hiếu thì đúng hơn. Ai cũng lo đến một ngày Khanh sẽ chán Hiếu mà bỏ đi. Nhưng thật sư, đã có bao giờ Khanh muốn bỏ đi? Chưa bao giờ! Vì mỗi lần có ý định bỏ đị, Khanh lại bắt gặp đôi mắt của Hiếu trong sâu thẳm tiềm thức. Đôi mắt ấy giống hệt đôi mắt của Khanh trong gương. Đó là sư thân thuộc đến không giới han. Khi Hiếu nhìn Khanh, ánh mắt ấy luôn khiến Khanh có cảm giác như cô đang soi gương vậy. Sáu năm yêu nhau đủ để gia đình hai bên thân thuộc. Lễ tết, bố me Hiếu vẫn qua nhà Khanh thăm hỏi bố mẹ cô. Hay mỗi lần đi công tác, khi về, lúc nào bố Khanh cũng chuẩn bị quà cho bố mẹ Hiếu và anh em Hiếu. Sáu năm. Khanh quen thuộc đến độ chẳng còn bất cứ ngại ngần nào trước Hiếu. Chính sư quen thuộc ấy đã khiến Khanh nhiều lần chán nản và say nắng. Cơn say nắng đầu tiên là năm Khanh lên đai học. Với một câu ban cùng lớp. Long - câu ban đó - bây giờ đã trở lai làm ban của Khanh. Long vẫn bảo: "Câu là một người phụ nữ tham lam. Câu vừa muốn sư an toàn lai vừa muốn sư lãng man, nồng nhiệt." Có lẽ! Sau Long, Khanh còn say nắng hai người khác nữa. Trong đó có một

cũng tắt nắng khi Khanh không còn tìm thấy niềm hân hoan với ho. Cô chóng yêu nhưng cũng chóng chán. Chỉ cần một hành động thôi cũng khiến cô yêu nhưng cũng chỉ một hành động thôi cũng đủ làm cô chán. Nhưng cũng một phần là do Khanh còn Hiếu. Như hồi say nắng với một anh đã có gia đình. Anh ấy đùng đùng đòi ly di vợ để đến với Khanh tron ven khiến Khanh tá hỏa chay có cờ. Vì cô không muốn kết thúc với Hiếu. Khanh không muốn chia tay với tình yêu này. Chính xác, Khanh không muốn bỏ đi ký ức sáu năm của hai người. Cô sơ phải bắt đầu yêu lại một ai đó, lại hai gia đình gặp gỡ, lại bắt đầu những hẹn hò nghiệm túc... Nhưng nếu cứ tiếp tục với mình Hiếu, cô sẽ chết vì nhàm chán mất. Mà là chết thật rồi chứ không phải là chưa. Chết trong các buổi tối thế này, bên Hiếu. - Em đang bi béo lên đấy! Hôm nay mặc cái áo mà cài mãi chẳng được.

anh đã có gia đình. Nhưng những cơn say nắng ấy rồi

- Thế à?
- Mà cái áo này anh còn nhớ hôm đi lên Minoshe Hàng Bông không?

- Ö... anh không nhớ lắm. Sao hả em?
 Không! Chỉ là cái áo vừa mua đã chật rồi thôi.
- Thì mai lên Vincom nhân tiện mua luôn cái khác.
 - Ý em là em đang béo lên í.
 - Đâu? Anh thấy vẫn thế!
 - Thế đâu mà thế! Anh chẳng để ý đến em gì cả.
 - Anh xin lỗi!
 - Thôi đi, mình đi về đi!
 - Mới ngồi sao đã về?
 - Em chán rồi!
 - Ù, về!

Khanh chán nản, đứng dậy đi ra bãi gửi xe trước

nhắn. Khanh mở máy. Tin của Quang: "Mình chia tay đi! Anh không muốn tiếp tục thứ tình yêu nửa vời này nữa. Anh không muốn mình chỉ là vật mua vui cho em. Anh muốn có một tình yêu nghiêm túc. Nếu em không kết thúc với Hiếu thì tốt nhất chúng ta đừng bao giờ gặp lại nhau nữa." Khanh cảm giác sụp đổ. Cô choáng váng. Khanh không ngờ Quang lại quyết định sớm như vậy. Vừa lúc Hiếu đi ra. Thấy vẻ mặt tái mét đi của Khanh, Hiếu vồn vã:

- Em sao vậy?

trong khi Hiếu ở lai để thanh toán. Vừa lúc có tin

- Không! Em không sao...
- Khanh vừa nói vừa theo thói quen, bấm delete tin nhắn. Cất máy vào túi, Khanh leo lên xe. Cô không giấu được tiếng trái tim đập loạn xị trong lồng ngực. Cô không giấu được giọt nước mắt đang ứa ra. Cô không giấu được cảm giác tan nát trong lòng mình. Vì cô đã yêu Quang thật sư!

Cô đã yêu Quang từ lúc nào? Một cơn say nắng biến thành tình yêu khi cái nắng đó đủ lớn. Quang là cơn say nắng của Khanh khi cô gặp anh lần đầu tiên

năm cuối. Quang phụ trách mảng truyền thông - báo chí. Khanh được phân vào phòng của anh. Ngay lần đầu tiên gặp Quang, cô đã chuếnh choáng. Quang hấp dẫn người đối diện bởi sư quyết liệt và nặng động. Khanh nhớ hôm đó, cô ngồi cả tiếng đồng hồ nghe Quang nói về những dư án, kế hoach mà anh đeo đuổi. Cảm giác như lửa của Quang lan sang Khanh, đốt cháy cô. Và gần như chỉ ba ngày sau, Khanh đã mê mệt Quang. Khanh luôn làm công việc một cách tốt nhất, nỗ lực nhất để được đón nhân lời khen từ anh. Khanh không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để được tiếp xúc với Quang. Những đêm trắng tại nhà Quang khi hai anh em loay hoay tìm maquett e cho trang PR trong chiến dịch quảng cáo một sản phẩm dành cho giới trẻ. Cả hai chau chuốt từng câu chữ trong bài viết, từng chi tiết trên maquette bài. Đến bốn giờ sáng thì Khanh đã nằm trong vòng tay của Quang. Tình yêu đến tư nhiên như nó phải đến. Khanh cũng không giấu Quang về Hiếu. Ban đầu, cả hai chỉ xác định đó chỉ như một con say nắng, không hơn. Cả hai đi ăn trưa cùng nhau, đi công tác cùng nhau, làm việc cùng phòng. Nhưng buổi tối, Khanh lại về với Hiếu. Cơn say nắng kéo dài gần hai tháng thì Quang bắt đầu đặt vấn đề. Quang muốn yêu thực sự chứ

tại công ty tiếp thị Ánh Kim - nơi Khanh thực tập

này. Nhưng Khanh thì cứ chần chừ. Trong thâm tâm cô, Quang đã chiếm một vị trí rất quan trọng. Những khi không gặp nhau, những ngày thứ Bảy, Chủ nhật, Khanh nhớ Quang đến thắt lòng. Nhưng nếu bắt cô chọn lựa, cô sẽ không thể. Vì ánh mắt của Hiếu thân thuộc như chính ánh mắt của cô trong gương. Vì sáu năm yêu nhau với Hiếu. Cô sợ sự đam mê này sẽ qua đi, cô sẽ vĩnh viễn mất Hiếu mà Quang cũng không còn. Có cơn say nắng nào lại trở thành tình yêu không?

She knows when I'm lonesome, she cries

không muốn cứ tiếp tục chỉ là một cơn say nắng thế

when I'm sad
She's up in the good times, she's down in the bad
Whenever I'm discouraged, she knows just what to do
But girl, she doesn't know about you.

Lời bài hát *How Can I tell Her* của Lobo đã vang lên không dưới triệu lần mỗi khi Khanh đi bên Hiếu và nghĩ về Quang. Cái máy hát cũ chạy đĩa than trong căn phòng của Quang, căn phòng ngập nắng

ngay cả khi ngoài trời đang mưa. Hình ảnh Khanh trùm chăn ăn bắp rang bơ, lắng nghe những giai điệu blue buồn bên Quang. Trong căn phòng đó, Khanh thấy mình nằm gon trong lòng Quang, nghe Quang kể những câu chuyên không có đoan kết và không có cả cốt truyên. Những câu chuyên mà Khanh nghe mãi, nghe mãi và không muốn nó dừng lai một chút nào. Khanh vẫn bảo: "Anh kể tiếp đi, đừng dừng lai." Và cứ nhắm mắt miên man ước muốn cả đời này mình không bao giờ rời khỏi vòm ngực ấy, ánh sáng ấy, câu chuyên ấy. Cô còn không dám nghĩ đến một ngày nào đó cô sẽ không còn trở lai căn phòng này nữa. Như lúc này đây, sau tin nhắn tuyệt tình của Quang. Cô lanh cóng người. Cô muốn òa khóc tức tưởi như một đứa trẻ bị giật mất đồ. Ánh đèn vàng như ánh nắng, những châu hoa không rõ tên chỉ xanh um lá, giai điệu buồn của Lobo:

But girl, how can I tell her about you? How can I tell her about you? Girl, please tell me what to do Everything seems right whenever I'm with you So girl, won't you tell me how to tell her Như thể trái tim Khanh vừa rời khỏi ngực và không còn biết tìm thấy đường quay lại. Cô thèm được chạy như bay đến căn phòng đó, nói trong tiếng thở dốc rằng cô yêu Quang biết bao nhiêu, cô muốn ở lại căn phòng này với anh biết bao nhiêu. Để khóc, để cười như một đứa trẻ. Để giãi dẻ những bí mật nho nhỏ của hai người khắp căn phòng và cùng đi tìm kiếm. Để sau mỗi lần phát hiện ra phần lạc nào đó trong hai con người này, tiếng cười sẽ òa vỡ, ngân ngấn nước mắt. Phải, Quang đã tìm thấy rất nhiều điều trong cô mà Hiếu không tìm thấy, mà Hiếu - với sư thân thuộc quá đỗi ấy - đã che khuất lấp đi.

- Anh! - Khanh thất thần gọi khi Hiếu trả cô về nhà.

Hiếu quay lại. Dường như Hiếu cũng hiểu ra điều gì đó đang thay đổi trong Khanh. Khuôn mặt của Hiếu bỗng tái nhợt. Khanh cố gắng rặn ra từng tiếng một cách khó khăn:

- Em đã yêu người khác!

Hiếu tựa lưng vào tường.

- Anh biết!

Khanh cúi đầu. Cô muốn hỏi Hiếu tại sao anh biết mà vẫn im lặng. Nhưng cô không nói được. Hiếu thở dài:

- Anh nhận ra điều đó từ rất lâu rồi. Từ ngày em với Long cơ. Nhưng anh vẫn tin rằng điều đó chỉ đến rồi đi như một cơn mưa bóng mây. Rồi em sẽ lại quay về với anh như bao lần trước.

Khanh bật khóc:

- Nhưng lần này thì khác!

Hiếu gật đầu:

- Khác! Rất khác! Lần này em đi và sẽ không bao giờ quay lại nữa!

Khanh im lặng. Hiếu cũng im lặng. Hiếu đứng đó. Đôi mắt thất thần nhìn Khanh. Lần đầu tiên sau sáu năm yêu nhau, Khanh mới phát hiện ra đôi mắt ấy không giống đôi mắt của cô trong gương. Không có cái gương nào. Chỉ có gió hun hút thổi. Chỉ có Hiếu lặng lẽ quay về. Cái bóng liêu xiêu. Cô nói lời chia tay Hiếu. Vì cuộc đời là phía trước chứ không phải phía sau. Vì những tiếc công yêu đã thuộc về ngày hôm qua rồi, phải không Hiếu?

Hà Nội, tháng 8/2007

Trái tim dẫn lối

Mọi tội lỗi xuất phát từ trái tim đều có thể tha thứ.

Cuộc điện thoại lúc nửa đêm

Lúc đó, khoảng mười hai giờ bốn mươi lăm phút đêm, điện thoại tôi réo lên. Một số lạ hoắc. Tự nhiên tôi thấy nóng ruột. Trong lòng như có lửa đốt vậy. Cồn cào.

- A lô, tôi nghe đây ạ!
- A lô, anh có phải là anh Bách không?
- Dạ vâng, tôi, Bách đây! Xin hỏi ai vậy?
- Tôi là bác sĩ của bệnh viện Việt Đức, anh có người nhà bị tai nạn đang nằm ở đây. Anh có thể tới ngay phòng Cấp cứu được không?

- Xin hỏi người nhà của tôi là ai vậy?
- Cô ấy bảo cô ấy không nhớ tên mình, một cô gái chừng hai mươi tuổi, tóc ngắn, mặc một chiếc váy màu xanh bạc hà, cô ấy bảo cô ấy chỉ nhớ số điện thoại này và tên anh thôi!
 - Nhưng... Thôi được, tôi tới ngay!

Tôi vội vã đi. Linh cảm có chuyện chẳng lành. Trên đường, tôi tranh thủ gọi cho Nhiên, bạn gái tôi. Nhiên vẫn an nhiên ở nhà. Ban nãy, khi chạy từ trên tầng ba xuống, tôi đã tranh thủ tạt qua phòng My và Nguyên, hai đứa em gái của tôi, chúng đều ở trong phòng. Vậy cô gái váy xanh bạc hà, tóc cắt ngắn khoảng hai mươi tuổi là ai? Trong đầu tôi, một loạt hình ảnh những cô bạn học cùng lớp, chơi trong câu lạc bộ, đến cả bạn bè trên facebook nữa, tất cả đều được điểm danh đầy đủ. Nhưng chịu. Chẳng nghĩ nổi là ai.

Những cuộc gọi của số lạ lúc nửa đêm luôn mang đến những điềm xấu!

Cô gái không rõ mặt

Phòng Cấp cứu bệnh viện Việt Đức là nơi tôi không bao giờ muốn đến. Khắp nơi toàn máu me bê bết, tiếng rên, tiếng khóc và cả những hình ảnh rùng rợn của những vụ tai nạn giao thông. Như mới vừa hôm nọ, bốn cô gái mười sáu tuổi kẹp nhau trên chiếc xe máy và bị xe tải cán chết đấy thôi. Quá hãi hùng! Tôi tự hỏi: Tại sao nhà trường không cho các em tham quan phòng Cấp cứu bệnh viện Việt Đức thay vì giáo dục cao xa về an toàn giao thông?

 Xin lỗi, tôi có người bạn vừa được đưa vào đây... - Tôi hỏi y tá trực.

Cô y tá hất hàm:

- Kia kìa! Váy xanh nằm giường thứ ba kìa!

Theo cái hất hàm của cô y tá, tôi nhìn vào giường thứ ba, một cô gái mặc váy xanh bạc hà được băng kín đầu, chỉ hở đúng đôi mắt. Tôi tiến tới. Cố gắng hình dung ra cô gái này là ai nhưng thực sự bố tay vì cả đầu đã bị băng bó.

- Xin chào! Tôi là Bách đây...
- Cô gái đưa cặp mắt nhìn tôi. Đôi mắt ánh lên mừng rõ. Cô mấp máy môi:
 - Em đây! Anh còn nhớ em không?

Tôi muốn bật cười vì hoàn cảnh trớ trêu này.

- Em đang băng kín thế này thì làm sao anh biết được em là ai?
- Vâng! Đến em cũng không nhớ em là ai nữa, huống chi anh.

Tôi biết mình lỡ lời nên cầm bàn tay của cô gái:

- Anh xin lỗi! Em cứ yên tâm, có anh ở đây rồi!
- Cô gái bắt đầu khóc. Nước mắt lăn dài. Tôi lúng túng lau nước mắt cho cô rồi lấy cớ ra gặp bác sĩ.
- Cô ấy được mọi người chuyển vào đây lúc tám giờ tối trong trạng thái bất tỉnh. Chấn thương não,

dập mũi và bị rạn xương hàm. Trên người cô ấy không có giấy tờ tùy thân hoặc lúc bị tai nạn, ai đó đã lấy rồi. Anh nhận ra cô ấy chứ? - Bác sĩ nói.

- Dạ, không ạ! Băng kín mặt mày như vậy nên tôi...
- Anh cũng kỳ lạ thật đấy, cô ấy nhớ ra anh, còn anh thì chẳng nhớ cô ấy là ai. Đàn ông các anh thật là vô tâm!
 - Dạ...

Tôi cũng chỉ biết "dạ". Lòng áy náy không yên. Cô gái này là ai? Chịu! Tôi không tài nào nhớ nổi. Thì thế, bảo tôi vô tâm là đúng rồi còn gì. Vị bác sĩ có vẻ như rất nhiều thâm thù với đàn ông:

- Bạc Tình Lang! Đàn ông là một lũ bạc bẽo! Chỉ có phụ nữ là khổ thôi. Nhớ nhung sầu thảm cho đến cuối đời không quên nổi, còn đàn ông có mới là quên bặt người cũ. Bạc Tình Lang!

Tôi cũng chỉ biết "dạ" đầy vẻ ăn năn. Thôi thì

đành chờ đến lúc cô gái trở về hình dáng cũ vậy!

Bạc Tình Lang

Từng lớp băng được tháo ra. Đôi mắt một mí, sống mũi cao dù đã bị dập, khuôn mặt đang bị biến dạng bởi những chiếc đinh dùng để cố định lại xương hàm. Chịu! Tôi vẫn chẳng nhận ra cô gái.

- Em chắc là chúng ta quen nhau chứ? Tôi hỏi xong mà cũng thấy đó là câu hỏi bạc bẽo.
- Anh Bách, liệu có phải vì em xấu xí như thế này nên anh không muốn quen em nữa không? - Cô gái trả lời cũng rất xoáy tâm can.
- Không! Ý anh là liệu em có nhầm anh với ai đó không? Bởi vì thú thật, anh không nhận ra em.
- Em có thể quên mình là ai nhưng riêng những ký ức về anh thì em không bao giờ quên. Anh là Bách, anh có hai cô em gái là Trà My và Phương Nguyên. Em đã luôn mơ thấy được đi chơi cùng hai cô em gái của anh nhưng anh chưa bao giờ chịu cho

trước tới nay, bất cứ điều gì anh nói đều là "thánh chỉ" với em. Em đã yêu anh hơn cả bản thân mình.

Nhưng tôi đã từng có ban gái nào khác ngoài An

em gặp họ cả. Lý do vì sao thì chỉ mình anh biết. Vì từ

- Nhưng... nhưng...

Nhiên, bạn gái hiện tại, cũng là mối tình đầu của tôi? Trước An Nhiên, không có ai và bây giờ vẫn vậy. Quả đúng là tôi có hai cô em gái là Trà My và Phương Nguyên. Nhưng không có ai tôi quen mà tôi lại không cho gặp hai cô em gái này cả. Tôi yêu hai đứa nó, tự hào và luôn hãnh diện về hai đứa em xinh như thiên thần, giỏi giang, thông minh. Chưa từng!

- Thôi, anh về đi! Em sẽ cố nhớ xem em có thể tìm ra ai khác. Dù sao cũng cảm ơn anh vì đã tới đây, lúc em thảm thương như thế này. - Cô gái lạnh lùng nói.

Vi bác sĩ cực đoan thì hầm hầm:

- Đã bảo mà, cái giống đàn ông bạc bẽo! Em yên tâm, chị sẽ lo cho em. Toàn bộ viện phí và chăm sóc em cho đến khi em mạnh khỏe, chị sẽ lo. Không cần đến loại đàn ông bạc bẽo này nữa!

Tôi ngao ngán, Không tránh sĩ ghi tránh mình

Tôi ngao ngán. Không trách ai, chỉ trách mình rằng tại sao lại không nhớ ra cô gái này.

- Anh rất xin lỗi! Vì thực sự anh không nhớ ra. Từ trước tới giờ anh mới chỉ yêu một lần duy nhất, và cô gái đó tên là An Nhiên...
- Anh biết em sẽ tới đây nên nói vậy chứ gì? Giọng An Nhiên đột nhiên vang lên sau lưng tôi.

An Nhiên đã tới. Nàng tiến tới bên cô gái.

- Cậu đừng bận tâm! Tớ sẽ ở bên cậu! Bất kể anh ấy có thừa nhận hay không thì tớ vẫn ở bên cậu!

Mọi thứ bắt đầu rắc rối rồi! An Nhiên đã tới cùng sự nghi ngờ. Thêm nốt Trà My và Phương Nguyên, hai cô em gái của tôi nữa, chắc tôi sẽ phát điên.

- Tại sao chúng ta lại có người anh vô tình đến vậy nhỉ? Thôi xong, cả Trà My và Phương Nguyên cũng đã tới. Một đêm trắng trong bệnh viện cộng thêm năm người phụ nữ đang nhìn mình bằng đôi mắt hình viên đạn, thật là cuộc hội ngộ đến muốn khóc. Tôi -Bạc Tình Lang!

Những giả thiết

- Liệu có khi nào chúng ta bị xóa trắng một vùng ký ức mà chúng ta không hề hay biết không? - Thẳng Long đặt nghi vấn.
- Cậu đã từng yêu cô nàng nhưng rồi cậu đã bị ai đó xóa trắng đoạn ký ức đó chẳng hạn. Cậu đọc nhiều truyện huyễn hoặc của ông Hoàng Anh Tú rồi nên bắt đầu bị nhiễm à? Tôi cằn nhằn trong khi chính mình cũng tự hỏi vậy.

Như trong nhiều truyện ngắn mà tôi đã đọc, các nhân vật hay bị biên tập ký ức bởi một thế lực nào đó như cái gọi là vũng Z chẳng hạn. Ở đó, người ta xóa trắng từng đoạn ký ức của nhau để bảo đảm bí mật chẳng hạn. Ví dụ như cô gái kia vốn là một thành viên của vũng Z, đã tâm sự với tôi khá nhiều về

những nhân vật bí ẩn cấp cao của nơi đó. Và họ những người trong vũng Z - đã bằng cách nào đó xóa trắng đoạn ký ức của tôi liên quan đến cô gái này.

- Chẳng có nhẽ trước khi gặp An Nhiên, cậu không hề rung động với ai đó? Long lại hỏi tôi.
- Gần như thế! Hồi mẫu giáo tớ có thích một cô bạn tên là Phương Anh. Hồi đó thích lắm! Nhưng bảo cô gái này là Phương Anh thì quá là buồn cười. Làm sao một cô gái từ hồi mẫu giáo lại có thể nhớ cậu bạn trai của mình khi cô ấy đã hai mươi tuổi kia chứ? Với lại, rõ ràng cô ấy ít tuổi hơn tớ mà!
- Các năm khác thì sao? Nghĩ đến các cô gái trong lớp học khiêu vũ hồi mình đi học đi!
- Ôi, làm gì có! Hồi đó tớ đã thích An Nhiên rồi mà!
- Thế còn trước đó, hồi cậu còn trong đội văn nghệ của trường cấp ba í!
 - Cũng chẳng có ai! Hồi đó tớ chỉ mê trống thôi!

- Ù, hồi cấp ba cậu là một thẳng đần!
- Này, đừng lấy có để vùi dập nhau thế chứ!
- Hiu hiu! Mà hồi cấp ba cậu đần thật.

Hồi cấp ba, tôi chỉ mê trống. Đi học trống và mê mản. Tôi có chân trong đội văn nghệ của trường. Thậm chí còn có cả những tiết mục trống riêng của tôi. Vì thế hồi đó tôi chẳng yêu ai.

- Liệu có khi nào cô ấy thần tượng cậu khi xem cậu biểu diễn ở trường nhỉ? - Long nói.

Tôi gật gù. Cũng có thể lắm!

Những rắc rối nối tiếp

Lần nào vào viện cũng là cực hình với tôi vì năm người phụ nữ ở đó. Vị bác sĩ, cô gái bệnh nhân, An Nhiên và hai đứa em gái của tôi. Họ luôn nhìn tôi như thể biết tỏng mọi điều rồi và đang chờ tôi thú nhân. - Chị An Nhiên quá tuyệt vời! Phải hy sinh tình yêu của mình cho chị An Nhiên, em cũng cảm thấy hạnh phúc.

Cô gái đã được tháo băng và đang trong quá trình hồi phục sức khỏe. Giờ thì đang tíu tít với An Nhiên và hai cô em gái của tôi. Chỉ có trí nhớ của cô ấy vẫn chưa phục hồi. Mà cái tôi cần nhất là trí nhớ của cô ấy.

- Hai em Trà My và Phương Nguyên cũng quá dễ thương, thông minh, xinh đẹp nữa! - Cô ấy nói luôn miệng như thế. Như thể tất cả đều quá hoàn hảo, chỉ mình tôi là thứ xấu xí nhất vậy.
 - Em đã nhớ ra tên mình chưa? Tôi hỏi.

An Nhiên bĩu môi:

- Anh mà cũng muốn thế ư? Em nghĩ là anh muốn cô gái này mãi mãi không nhớ ra điều gì để anh che giấu sự phản bội của mình thôi.

Tôi tức điên lên nhưng vẫn cố nhẫn nhịn:

- Trong suốt ba năm yêu em có khi nào anh để ý đến cô gái khác không? Đã khi nào anh khiến em mất lòng tin vào anh chưa?

An Nhiên nhún vai vẻ rất bất cần:

- Ai biết ma ăn cỗ! Những lần anh đi phượt cùng anh Long cả tháng mới về biết đâu lại yêu đương ai đó. Hay chiều nào anh cũng bảo anh đi tập trống nhưng chắc gì anh đã đến đó mà không phải là đến nhà cô gái nào khác?

Tôi bắt đầu phát điên:

- Nếu yêu nhau mà không tin nhau thì yêu tiếp làm gì?

Nàng cũng không vừa:

- Vậy thì chia tay đi!

Tôi sững người. Nhưng cơn tự ái vẫn bốc lên ngùn ngụt:

- Ù! Tùy em!

Rồi bỏ ra ngoài.

Bữa cơm tối ở nhà, bố với mẹ hết nhìn tôi rồi lại nhìn hai đứa em tôi. Rồi im lặng. Hai đứa em trời đánh thì không thèm nói chuyện với tôi.

Sự thật được phơi bày

- Trái tim có thể dẫn ta đi lạc đường không anh?
 Cô gái nói khi đang ngồi cùng tôi trên một quán cà phê nhỏ.
- Anh không biết! Nhưng một khi trái tim đã muốn thì khó có lý trí nào cản ngăn được.
 - Kể cả khi nó muốn thứ của người khác ư?
- Ù! Bởi nó muốn. Thế nên mới sinh ra những bi kich.
- Phải, những bi kịch! Như bi kịch của chúng ta vậy. Không! Là bi kịch của em, của anh! Là bi kịch

- của em dẫn tới bi kịch của anh.
 - Ý em là gì?
 - Em nhớ lại rồi! Là em sai!
 - Em nhớ ra điều gì? Điều gì?

Cô gái nhìn ra ngoài trời, đôi mắt buồn bã:

- Em thích anh từ hồi anh chơi trống trong trường. Em đã lặng lẽ theo anh, kiếm được số điện thoại của anh. Nhiều khi muốn gọi nhưng không đủ can đảm. Thế mới nói, muốn được yêu, chúng ta phải có nhiều can đảm lắm anh nhỉ? Em đã không đủ can đảm để gọi và rồi khi phát hiện ra anh đã có bạn gái thì em đau khổ lắm.
 - Từng ấy năm ư?
- Phải, từng ấy năm. Em vẫn cứ miên man sống cùng ảo giác yêu anh. Em chờ đợi. Em hạ quyết tâm nếu như một ngày anh với chị An Nhiên chia tay thì em sẽ xuất hiện. Em muốn được trở thành bạn gái của

- Và đến vụ tai nạn này?
- Không! Vụ tai nạn là ngoài ý muốn. Em bị tai nạn và mất trí nhớ tạm thời. Khi đó, em chỉ nhớ mỗi số điện thoại của anh và anh thôi. Sự thật là thế.
 - Và em nhớ lai lúc nào?

anh. Nhưng em chờ mãi, chờ mãi...

- Lúc em gặp chị An Nhiên. Mọi ký ức đổ về. Em nhớ lai hết.
 - Sao em không nói ra luôn?
- Em xin lỗi! Sự ích kỷ đã giữ em lại. Em đã muốn nhân chuyện này để...
 - Em thật là...
- Thế nên em mới nói, bi kịch của em đưa anh vào bi kịch.
 - Mà thôi, An Nhiên cũng đã bỏ anh đi rồi! Chỉ

tiếc là cô ấy đã không biết được rằng anh yêu cô ấy đến nhường nào thôi!

Một tiếng cười lảnh lót đằng sau:

- Ai bảo em không biết chứ?

Là An Nhiên.

- Chị An Nhiên, em xin lỗi! Em mong anh chị hạnh phúc!

Cô gái kéo tay An Nhiên vào. Tôi lúng túng. Cả Phương Nguyên và Trà My cũng đứng ở cửa quán cà phê.

- Em xin lỗi vì đã không tin tưởng anh. - An Nhiên nói, rất chân thành. Rồi quay qua cô gái. - Chị tha thứ cho em! Nếu là chị, chắc chị cũng sẽ làm vậy thôi. Bởi mọi tội lỗi xuất phát từ trái tim đều có thể tha thứ!

Tôi gật gù. Phải, mọi tội lỗi xuất phát từ trái tim đều có thể tha thứ.

Bài hát Ngồi hát ca bềnh bồng, nhạc sĩ Quốc Bảo. TVC (TV commercial): quảng cáo trên truyền hình. (1) Đơn vị đo diện tích ruông vườn, bằng 1000 mét vuông, tức 1/10 mẫu. (2) Bước. (3) Đống lớn chất bằng những bó lúa.

(1) Nói luôn miệng, không đâu vào đâu. (1) Đông, nhiều.

(1) Đồ dùng để lót quai nồi cho đỡ nóng.

(4) Dần lân: dài dòng.

(1) Anh. (1) Theo tập tục trước đây gia đình đủ ăn đủ mặc ở quê thường sắm cho mỗi đứa con ba bô đồ mới thay đổi trong ba ngày Tết.

(1) Nói thiệt tình. (*) Helen Keller (1880 - 1968): tác giả và diễn giả nổi tiếng người Mỹ, bị mù và điếc từ năm 2 tuổi. 1\. Người Tây dương, tức là người phương Tây

Công ty Đông và Tây Ấn Đô: ở đây tác giả muốn nói về công ty Đông và Tây ấn đô của Hà Lan (xin chớ nhầm với công ty Ấn Đô của Anh). Công ty Đông Ấn của Hà

2\. Người Đông dương, tức là người Nhật Bản Lan, tên tiếng Anh Dutch East India Company (tên đầy đủ là Dutch United East India Com), tiếng Hà Lan Vereenig de Ootindische Compagnie, viết tắt VOC. lập

1602, giải tán 1799, là công ty tư nhân lớn nhất thế giới đương thời, có tính chất một nhà nước. Công ty có quân đôi riêng gồm 10 nghìn lính đánh thuê, đôi thương thuyền vũ trang 150 tàu, đôi chiến thuyền 40 tàu, có cả nhà máy đóng tàu; cổ tức của công ty cao tới 40%. Công ty này năm 1624 phát hiện và lập thương cảng tai Mỹ, đặt tên là New York. Công ty Tây Ấn của Hà Lan (Dutch West India Com, thành lập năm 1621, là một chi nhánh của công ty Đông Ấn) là công ty tư nhân manh nhất, hiệu quả nhất thế giới xưa nay (hơn cả Microsoft, IBM, GM thời nay), lợi nhuân cao tới 200 - 300% (ngày nay công ty có lợi nhuân cao nhất là 20 - 30%) Luât rừng Hobbles, tức Hobbles Jungle: Các loài thú trong rừng dựa vào sức manh của mình mà giành lấy phần thu hưởng. Con người cũng hành đông như thế và nếu cần thiết, thâm chí họ còn tàn sát lẫn nhau hoặc biến đồng loai thành nô lê. Đây là một triết lý của Thomas Hobbles (1588 - 1679, người Anh), triết gia duy vật máy móc, ủng hộ chế độ quân chủ chuyên chế, đề xuất Thuyết Khế ước có ảnh hưởng lớn tới thế giới. Cuộc chiến tranh 30 năm: Thirry Year's War, cuộc loan chiến ở Châu Âu trong thời gian 1618 - 1648, chủ yếu diễn ra trên phần đất nay là nước Đức, có sư tham gia của nhiều cường quốc. Kế hoạch 14 điểm: còn gọi là Nguyên tắc 14 điểm,

Tổng Thống Mỹ Wilson đưa ra ngày 8/1/1918 tại Hội nghị Hòa Bình Paris sau khi chấm dứt Thế chiến I. Hội Quốc Liên: League og Nations, tổ chức liên minh các quốc gia kiểu như Liên Hợp Quốc hiện nay, tòn tại trong thời gian 1/1920 - 4/1946. Do Thượng viện Mỹ từ chối không cho Mỹ tham gia Hội này nên Hội hoạt động kém hiệu quả. Ngày 18/4/1946 Hội Quốc Liên tuyên bố giải tán (sau khi Liên Hợp Quốc thành lập ngày 24/101945).

1\. Vương đạo: 'đạo của người làm vua' trng triết học

chính trị phong kiến Trung Quốc, ý nói chính sách dùng nhân nghĩa trị thiên hạ của vua chúa phong kiến Trung Quốc. Ngược lại là Bá đạo: chính sách dùng vũ lực, cường quyền để trị thiên ha; Bá đao còn có nghĩa là

Fourteen Points, tức Chương trình hòa bình 14 điểm do

Matteo Ricci: Nhà truyền đạo thiên chúa, 1552 - 1610, tên chữ Hán là Lợi Mã Đậu (Li Ma - T'eou), 1582 đến Trung Quốc, 1601 đến Bắc Kinh, quen nhiều học giả ở đây, có công giới thiệu khoa học tự nhiên phương Tây cho Trung Quốc.

An Nam: tên cũ do triều đại nhà Đường Trung Quốc đặt cho Việt Nam.

Miến Điện: Tên cũ của Myanma. Nguyên văn chữ Hán: Tế nhược phù khuynh.

ngang ngược xấc láo.

112 tr.CN. Hán Vũ Đế chinh phục nước Nam Việt (ở vùng Quảng Đông, đảo Hải Nam), lập 9 quân trên đảo Hải Nam, trong đó có quân Châu Nhai. Nhưng quân này thường xuyên nổi lên chống nhà Hán; quân nhà Hán bất lực không đàn áp nổi. Năm 46 tr. CN, Hán Nguyên Đế trưng cầu ý kiến quần thần giải quyết vấn đề này. Các quan đề nghi bỏ quân Châu Nhai, nhà vua chấp nhân và ha chiếu chính thức bỏ quân Châu Nhai. Nguyên văn chữ Hán: Bất thi sát nhân giả năng nhất chi, là một danh ngôn của Manh Tử. Beaufre tức André Beaufre 1902 - 1975, lúc kết thúc Thế Chiến II là đại tá trong quân đôi kháng chiến Pháp do tướng De Gaulle chỉ huy, nhà chiến lược quân sư Pháp, đề xướng thành lập lực lương hạt nhân độc lập của Pháp, tác giả sách 1940: The Fall of France Ngũ Bá Xuân Thu: Thời Xuân Thu (770 - 476 trước CN), Trung Quốc chia làm hơn 140 tiểu quốc chư hầu, đánh nhau liên miên, thông tính nhau, cuối cùng còn 5 nước lớn manh lai tiếp tục đánh nhau giành quyền bá chủ thên ha. Vua của 5 nước chu hầu tranh bá chủ lớn nhất là Tề Hoàn Cung, Tổng Tương Công, Tấn Văn Công, Tần Mục Công và Sở Trang Công được sử Trung Quốc gọi là 'Xuân Thu Ngũ Bá', tức 5 bá chủ thời Xuân Thu.

Thất Hùng Chiến Quốc: 7 nước chư hầu manh nhất cuối

Khí Châu Nhai Nghi: 'Bàn việc bỏ quân Châu Nhai'. Năm

trước CN), là nhà nước Tề, Sở, Yên, Hàn, Triệu, Ngụy, Tần. Năm 221 trước CN Tần hoàn tất việc diệt 6 nước, thống nhất Trung Quốc. Ngũ Đại tức 5 đời: Sau đời Đường, thời gian 907 - 960

thời Đông Chu thuộc thời kỳ Chiến Quốc (475 - 221

tại miền Bắc Trung Quốc lần lượt lập 5 chính quyền Lương, Đường, Tấn, Hán, Chu; lịch sử gọi là Ngũ Đại. Nguyên văn Chữ Hán: Tiên hoàng lập quốc dụng văn nho, kỳ sĩ đa vi bút mặc câu.

Sung quân: đưa tội phạm tới vùng biên ải làm lính thú hoặc làm lao dịch, được coi là một tội lưu đày. Di chuyển triều đình về miền nam: Ở đây nói việc nhà Tống chuyển kinh đô xuống miền nam: năm 1127, triều đình Bắc Tống bị nhà Kim (một liêu quốc ở phía Bắc) tấn công, chiếm kinh đô Khai phong, bắt giam vua. Nhà Tống tiếp tục chống lại nhà kim. Năm 1411 hai bên thỏa thuận nhà Tống cắt toàn bộ miền bắc Trung Quốc cho nhà Kim và chuyển kinh đô xuống miền Nam (Hoàng

Châu). Quách Sĩ Lập là tên chữ hán của Karl Friedrich August Gutzlaff (tên tiếng Anh là Charles Gutzlaff), người Phổ, 1803 - 1851, một trong những nhà truyền đạo Tin Lành đầu tiên sang Viễn Đông truyền giáo. Tại Hong Kong hiện có đường phố Gutzlaff đặt tên ông. Đại cách mạng Pháp lật đổ chế độ quân chủ, lập chế độ

Công nguyên, vua nước Tần và Doanh Chính thông tính 6 nước chư hầu Hàn, Triêu, Nguy, Sở, Yên, Tề, hoàn thành thống nhất Trung Hoa. Năm 206 tr. CN nhà Tần bi Lưu Bang và Hang Vũ tiêu diệt. Một nghèo hai trắng: Nghèo: cơ sở vật chất kém; trắng: văn hóa khoa học lạc hậu. Đây là lời Mao Trạch Đông nói trong bài 'Bàn về 10 mối quan hệ lớn': 'Tôi từng nói, chúng ta một là 'nghèo', hai là 'trắng'. 'Nghèo' là công nghiệp không có bao nhiều, nông nghiệp cũng không phát triển; 'Trắng' là trang giáy trắng, trình đô văn hóa, trình đô khoa học đều chưa cao.' Một giàu hai công bằng: một là giàu, hai là phân phối công bằng của cải. Publius Flavius Vegetius Renatus, 400 AD, có viết một số tác phẩm về đề tài chiến tranh, quân sư.

Lên Lương Sơn: lấy tích trong tiểu thuyết Thủy Hử, do không chịu nổi sự đàn áp và thối nát của triều đình nhà Bắc Tống, 108 hảo hán lên Lương Sơn nhập bọn với nhau khởi nghĩa chiến đấu chống lai triều đình.

quân chủ lập hiến, ngày 20/9/1972 lập chế độ cộng hòa. 10/8/1972, vua Louis và hoàng hậu là Marie Antoinette (người Áo) bị bắt. 17/1/1793, via Louis bị kết án tử hình với tội danh âm mưu chống lại tự do nhân dân và an ninh chung. Hoàng hậu cũng lên máy chém ngày 16/10. Sáu nước bị nhà Tần diệt: thời gian 230 - 221 trước

Weber: Có nhiều người cùng tên Weber; ở đây có lẽ tác giả muốn nói đến Max Weber, người ĐÚc, 1864 - 1920, một trong ba nhà tiên phong về lý thuyết quản lý cổ điển, người đặt nền móng cho ngành xã hội học. Machiavelli tức Micolo Machiavelli, 1469 - 1527, nhân vật trung tâm của bộ máy chính tri nước Ý thời kỳ Văn nghệ phục hưng, nhà chính tri nhân văn kiệt xuất kiệm nhà thơ, nhà âm nhạc; có cống hiến lớn về chính trị, quân sư, văn học; nổi tiếng với hai tác phảm The Prince (Quân vương) và Discourses on Livy (Bàn về chủ nghĩa công hòa). Nicholas John Skykman (1893 - 1943), người Mỹ gốc

Hà Lan, nhà chiến lược học địa lý, được gọi là 'cha đẻ chính sách vây chặt' (god father og Containment), đề xuất Rimland Theory. Quỹ truyền thống Mỹ: tiếng Anh là The Heritage Foundationm, một think tank hàng đầu của Mỹ, có xu hướng bảo thủ, đặt trụ sở tại Washington. Hoc giả Ezra Vogel, tác giả sách 'Japan As Numberone' FED: viết tắt từ Federal Reserve System, tức Cơ quan Dư trữ Liên bang, tức Ngân hàng Nhà nước Mỹ. 5\. Thuyết hồi kết lịch sử: The End of History, quan điểm do Francis Fukuyama đưa ra năm 1898, sau được phát triển trong cuốn 'The End of History and the Last Man' xuất bản năm 1992. Fukuyama là học giả người

nghiệp để giảm canh tranh, nắm thi trường, đinh giá cả. Sách sử Trung Quốc in nhầm thành Tây Ban Nha, người dich sửa lai cho đúng với lịch sử. Đai để Peter: 1672 - 1725, tức Pi - Ốt Đai để nước Nga (1628 - 1725), Sa Hoàng đầu tiên thực hành cải cách hành chính, phát triển công thương nghiệp và văn hóa giáo duc, xây dựng lục quân và hải quân chính quy, tiến hành bành trướng ra ngoài biên giới. Vasscoda Gama: người Bồ Đào Nha, 1460 - 1524, nhà hàng hải đầu tiên khám phá tuyến hàng hải từ Châu Âu vòng qua Mũi Good Hope đến Ấn Đô (1497 - 1499), phát hiện ra Ấn Đô, 1524 làm Tổng đốc Ấn Đô thuộc Bồ Đào Nha Immanuel Wallerstein: người Mỹ (1930 -), nhà xã hội học, nhà khoa học lịch sử xã hội và nhà phân tích các hệ thống thế giưosi. Tác phẩm nói ở đây là cuốn The Deckine of American poxer: The U.S. in a Chaptic World. Suy thoái Hếi là nói sự thoái kinh tế Nhật dưới triều đại Heisei. Heisei (âm Hán Nhật Bình Thành) là tên gọi triều đại Nhật Hoàng do vua Akihito (Minh Nhân) trị vì từ 1989 cho tới nay. Dân tộc Đại hòa: tên gọi theo âm hán - Nhật của dân tộc

6\. To - rót: Trust, hình thức liên minh nhiều doanh

Mỹ gốc Nhât.

Nhật bản. Nguyên văn chữ Hán trong Kinh Dịch: An nhi bất vong nguy, tồnnhi bất vong cong, trị nhi bất vong loạn. Tư Mã Tương Như: (khỏng 179 trước CN - ?) nhà văn

Từ Mà Tương Như: (không 1/9 trước CN - ?) nhà văn chuyên viết phú (một thể văn vần) nổi tiếng thời Tây Hán Trung Quốc. Nguyên văn chữ Hán câu này là: Minh giã viễn kiến vu vị manh, nhi trí giả tị nguy vu vô hình. Clemenceau: Georger Clemenceau, 1841 - 1929, nhà chính trị, nhà báo, hai lần làm Thủ tướng Pháp (1906 - 1909; 1917 - 1920), tham gia và thao túng hội nghị hòa bình Paris sau thế chiến I, cố gắng làm suy yếu Đức, chống Liên Xô, phản đối chủ trương của Tổng thống Mỹ Wilson tại Hội nghị này.
Chỉ Qua Vi Vũ 上戈为武: Trong Hán tự, chữ 'Vũ'武 (Võ) (trong vũ lực, vũ khí) do chữ 'Chỉ lh (dừng lại) và

(Võ) (trong vũ lực, vũ khí) do chữ 'Chỉ'止(dừng lại) và chữ 'Qua'戈(cây giáo, một thứ vũ khí thời xưa) họp thành; 'Chỉ Qua' là 'Ngưng giáo' (tức không chiến đấu) cấu tạo thành chữ 'Vũ'武. Chỉ Qua Vi Vũ còn được dùng như một thành ngữ, với nghĩa: võ công chân chính là võ công chấm dứt được chiến tranh; về sau lại có thêm ý: võ công chân chính là võ công chân chính là võ công chân chính là không dùng vũ lực mà khuất phục được đối phương. Chỉ Qua Vi Vũ là luận điểm nổi tiếng do Sở Trang Vương nêu ra đầu tiên.

phương. Đây là nửa sau vế thứ nhất trong đôi câu đối tại miếu thờ Vĩ Hầu Gia Cát Lượng ở Thành Đô. Đôi câu đối này như sau: 能攻心则反侧自消,自古知兵非好战;/不审势即宽严皆误,后来治蜀要深思 Thomas Cleary: Nhà Hán học người Mỹ. Nguyên văn chữ Hán: Thương binh phat mưu (Dùng

mưu lược thắng địch là trình độ dụng binh cao nhất) và Bất chiến nhi khuất chân chi binh (Không đánh mà hàng phục được toàn bộ kẻ địch). Đây là hai câu thiên 'Mưu

Sir Liddell Hart (1895 - 1970) người Anh, quân nhân, sử

công', trong 'Binh pháp tôn tử'.

Ý nói người giỏi quân sự đều hết sức tránh chiến tranh mà cố gắng dùng mưu lược để giải quyết tranh chấp đối

gia quân sự hàng đầu, nổi tiếng với lý thuyết chiến tranh cơ giới hóa (sử dụng xe tăng), nhà văn, nhà báo, tác giả hơn 30 cuốn sách, đáng kể là 'Lịch sử thế chiến II' 3\. 'giấu mình chờ thời': Nguyên văn tiếng Trung Quốc - 'thao quang dưỡng hối', nghĩa là giấu thực lực, vờ ngu giả dại, chờ thời cơ.
Nguyên tắc 'Bảo đảm hủy diệt lần nhau': Mutual assured destruction (M.A.D), một học thuyết chiến lược quân sử

và chính sách an ninh quốc gia, trong đó việc hai bên tham gia chiến tranh sử dụng hết mức vũ khí hạt nhân sẽ dẫn tới hậu quả cả hai bên tấn công và phòng ngự đều cùng bi hủy diệt, theo đó những nước có vũ khí hat nhân bởi điều xảy ra chắc chắn là hai bên cùng hủy diệt. Phố Wall: Từ dùng để chỉ thế lưucj tư bản tài chính Mỹ (Phố Wall ở thành phố New York là nơi tập trung nhiều cơ quan đại diện các công ty tài chính Mỹ). Kim Môn và Mã Tổ là hai quần đảo ở eo biển Đài Loan. Nơi đây là chiến trường chính giữ Đài Loan và Trung Quốc trong những năm 1950 - 1960; cũng là đề tài tranh cãi kịch liệt giữa hai ứng viên Tổng thống Mỹ (Kennedy và Nixon) trong cuộc chạy đua vào nhà Trắng năm 1960 về việc có nên sử dụng vũ khí nguyên tử với Trung Quốc trong trường hợp Đài Loan bị tấn công.

nhân không được tấn công nước khác bằng vũ khí hat

Trò chơi kết cục bằng số không: tiếng Anh là rezo - sum game: các bên tham gia trò chơi canh tranh gay gắt với nhau, được của bên này có nghĩa là mất của bên kia, được và mất của hai bên công lai thì mãi mãi bằng rezo (số không); noi cách khác, không tồn tai khả năng hai bên công tác với nhau. Clausewitz: Karl von Clausewitz, 1780 - 1831, người Đức, nhà lý luân quân sư và sử gia quân sư; tác phẩm chính 'Bàn về chiến tranh' (On war), chủ trương chiến tranh là sư tiếp tục của chính trị, đề xuất quan niệm chiến tranh tổng thể. Bismarck: Otto Eduard Bismarck, 1815 - 1898, thủ tướng vương quộc Phổ (1862 - 1890), Tể tướng đế quốc Đức (1871 - 1890), lãnh đạo lực lượng quân đội đánh bại Pháp, Áo thống nhất nước Đức, còn gọi là 'Thủ tướng thép'.

Georrge Frost Kennan (1904 - 2005), nhà chiến lược

Mỹ, người sáng lập học thuyết ngăn chặn Liên Xô, cha đẻ của chiến lược chiến tranh lạnh.

Thanh gươm sắc Damocles: Theo truyền thuyết Hy Lap

cổ, Damocles là một bề tội nhưng lai muốn làm vua; biết

vậy, nhà vua bèn mở tiệc mời Damocles ngồi vào ngai vàng, phía trên có một thanh gươm sắc treo bằng sợi lông bờm ngựa (là loại sợi rất để đứt), nhằm để Damocles hiểu hoàn cảnh nguy hiểm của kẻ làm vua. Điển tích này dùng để nói tai họa sắp giáng suốt. Bản gốc tiếng Trung Quốc viết nhầm là 9, người dịch sửa là 8.

Sir Winton Churchill, 1874 - 1965, nhà chính trị, nhà văn, Thủ tướng nước Anh 1940 - 1945, người lãnh đạo nước Anh chống lại Phát xít Đức trong thế chiến thứ II,

sửa là 8.

Sir Winton Churchill, 1874 - 1965, nhà chính trị, nhà văn, Thủ tướng nước Anh 1940 - 1945, người lãnh đạo nước Anh chống lại Phát xít Đức trong thế chiến thứ II ông đạt giải Nobel văn học năm 1953

Orange: tên một gia tộc danh giá ở Châu Âu, nguyên quán tại lãnh địa Orange, nhiều thế hệ cai trị Hà Lan, trong đó William III từng làm vua nước Anh, Scotland và Ireland (1689 - 1702); gia tộc này từ 1815 cho tới nay là hoàng gia cai trị Hà Lan trên danh nghĩa.

Sau các vụ khiều khích của Anh, ngyaf 18/6/1812, Mỹ

Trắng ở thủ đô Wáhington. Tháng 12/1814, hai nước ký Hòa ước, chấm dứt chiến tranh, lãnh thổ Mỹ giữ nguyên trạng.
Valery Boldin: sinh 1935, năm 1981 tham gia ê kíp

tuyên chiến với Anh đốt nhà Quốc hội Capitol và Nhà

Gorbachev, sau làm trợ lý của tổng Bí thư đảng Cộng sản Liên Xô Gorbachev rồi Chánh văn phòng Tổng thống thời Gorbachev. Tác giả cuốn Mười năm rung chuyển thế giới: Thời đại Gorbachev do chánh văn phòng của ông chứng kiến (tiếng anh: Ten Years that Shook the World: The Gorbachev Era as Witnessed by his Chief of Staff, xuất bản 1994. Romain Rolland (1866 - 1944): nhà văn, nhà haoti đông xã hội chống chiến tranh, đoạt giải Nobel Văn học năm 1915. Sư thăng trầm của các cường quốc: tức The Rise and Fall of the Great Power' Economic Change and Military Conflict From 1500 to 2000, xuất bản lần đầu năm 1987.

xa nội chong chiến tranh, đoặt giải Nobel văn học nam 1915.

Sự thăng trầm của các cường quốc: tức The Rise and Fall of the Great Power' Economic Change and Military Conflict From 1500 to 2000, xuất bản lần đầu năm 1987 Hiệp định Quảng trường: Tức Plaza Accord, là thỏa ước tài chính do Mỹ, Nhật, Đức, Anh, Pháp ký ngày 22/9/1985 tại khách sạn Plaza (Plaza nghĩa là Quảng trường), thành phố New York; nội dung chính là hạ giá đồng dollar Mỹ so với đồng Yên Nhật và đồng Mác CHLB Đức.

Nguyên văn bản tiếng Trung Quốc là 1988, có lễ là in

Toynbee: có hai sử gia cùng tên này, nhưng trong sách không viết đầy đủ tên đệm. Theo người dịch, ở đây là Arnold Joseph Toynbee, 1889 - 1975, người Anh, tác giả bộ sách 12 tập 'A Study of History', còn gọi là 'History

nhầm, người dịch sửa là 1998.

nền văn minh, xuất bản 1934 - 1961. Ông còn là cố vấn chính về vấn đề Trung Đông của Bộ Ngoại giao Anh thời gian 1918 - 1950. Trương đại soái: Tức Trương Tác Lâm 1875 - 1928,

trùm quân phiệt Phung hệ (1 phái hệ trong quân phiệt

oh the World' rất nổi tiếng, viết về sư thăng trầm của các

Bắc Dương), từ 1916 làm Đốc quân Phụng Thiên, theo phát xít Nhật, thống trị vùng Đông Bắc Trung Quốc, năm 1920 liên kết với quân phiệt Trực hệ trong chiến tranh giữa Trực hệ với Vãn hệ, thắng Vãn hệ, đứng đầu chính phủ quân phiệt Bắc Dương (đóng đô Bắc Kinh). Năm 1922 bị Trực hệ đánh bại, rút lên Đông Bắc. Năm 1924 đánh bại Trực hệ, lại đứng đầu chính phủ Bắc Dương. Năm 1928 bị quân đội Quốc dân của Tưởng Giới Thạch đánh bại, rút về Đông Bắc, dọc đường bị chết vì bom Nhật.
Trương thiếu soái tức Trương Học Lương, 1901-2001, nhũ danh Tiểu Lục Tử, con trai Trương Tác Lâm. Từ

1917 theo cha làm việc trong quân đội Phụng hệ. Năm 1928 Lâm chết. Lương lên thay cha làm tổng tư lênh ba

Dân quốc do Tưởng Giới Thạch làm Tổng thống; nhờ đó thực hiện được việc thống nhất quân đội Trung Quốc. Lương được cử làm Tư lệnh Biên phòng Đông Bắc. Năm 1936, Lương chủ trương đoàn kết với Hồng quân của

tỉnh Đông Bắc Trung Quốc, và tuyên bố theo chính phủ

Đảng cộng sản Trung Quốc chống Nhật, nhưng Tưởng phản đối. Ngày 12/12/1936 khi Tưởng Giới Thạch đến Tây An thị sát, Lương cùng tướng Dương Hỗ Thành bắt giữ Tưởng, yêu cầu thực hiện đoàn kết chống Nhật. Sau khi Tưởng chấp nhận yêu cầu này, Lương đưa Tưởng về Nam Kinh. Tưởng giam lỏng Lương cho đến năm 1946 khi Tưởng chạy ra Đài Loan có mang theo Lương. Đảng cộng sản Trung Quốc đánh giá cao tinh thần yêu nước

cộng sản Trung Quốc đánh giá cao tinh thần yêu nước chống Nhật của Lương.

3\. Alexis de Rocqueville, 1805 - 1859, nhà chính trị học và sử gia, nghị sĩ nền Cộng hòa thứ II nước Pháp, Ủy viên ban soạn thapr Hiến pháp, tác giả hai cuốn sách nổi tiếng Nền dần chủ Mỹ, chế độ cũ và Đại Cách mạng.

Mahan tức Alfred Thayler Mahan, 1840 - 1914, người Mỹ, nhà chiến lược biển và sử gia nổi tiếng, người sáng

tiếng Nên dân chủ Mỹ, chế độ cử và Đại Cách mạng. Mahan tức Alfred Thayler Mahan, 1840 - 1914, người Mỹ, nhà chiến lược biển và sử gia nổi tiếng, người sáng lập thuyết 'Sức mạnh biển' (Sea Power Theory), từng là sỹ quan chỉ huy trong cuộc chiến Mỹ - Tây Ban Nha năm 1898, suốt đời cống hiến cho việc xây dựng quyền lực biển của Mỹ. Tổng thống F.Roosevelt ca ngợi ông là một trong những nhân vật vĩ đại nhất, có ảnh hưởng

nhất trong đời sống của nước Mỹ. Chủ nghĩa Monroe: Monoe Doctrine, học thuyết do Tổng thống Mỹ Monroe, học thuyết do Tổng thống Mỹ Monroe đề xuất, chủ trương phản đối sự can thiệp của Châu Âu và Tây bán cầu; trở thành nền tảng chính sách đối ngoại Mỹ. James Monroe, 1758 - 1831, là Tổng

Roosevelt ở đây là Franklin Roosevelt , 1882 - 1945, Tổng thống Mỹ thứ 32, làm Tổng thống 4 nhiệm kỳ liền (1933 - 1945), được coi là Tổng thống tốt nhất nước Mỹ.

Hull tức Cordell Hull, 1871 - 1955, Bộ trưởng Ngoại Giao Mỹ 1933 - 1943, người đảng Dân Chủ, ủng hô

thống Mỹ thứ 5, làm Tổng thống hai nhiệm kỳ (1817 -

1825).

New Deal của Roosevelt, chống Nhật xâm lược Trung Quốc, góp phần xây dựng Liên Hợp Quốc; giải Nobel Hòa Bình 1945.
Là cọng rơm cuối cùng làm gãy lưng con lạc đà nhưng lại thu được chiến lợi phẩm là cả con lạc đà: câu này có nguồn gốc từ một ngạn ngữ tiếng Anh: 'The last straw on the camel's back', có nghĩa là cọng rơm cuối cùng chất trên lưng con lạc đà làm nó khịu xuống (vì không chịu nổi sức nặng). Đống rơm chất trên lưng lạc đà quá năng làm nó gãy lưng tất nhiên phải có cong rơm cuối

cùng gây ra tình trang đó (tương tư: giot nước tràn ly).

Thế chiến chẳng là bao mà chiến thắng Mỹ thu được lại quá lớn. Người dịch cho rằng nước Mỹ có công rất lớn trong hai cuộc Thế chiến, nhất là Thế chiến II, đặc biệt trên mặt trận Thái Bình Dương, Mỹ chiến đấu kiên cường với Phát xít Nhật, buộc Nhật đầu hàng, tạo điều kiên cho nhiều nước Châu Á giành được độc lập, thoát

Chính sách mở cửa, tức Open Door Policy, do Bộ trưởng Ngoai giao Mỹ John Hay đề xuất năm 1899 đẻ áp

khỏi chế đô thuộc địa.

Ở đây tác giả ví von công lao của Mỹ đối với hai cuộc

dụng cho Trung Quốc khi nước này bị các nước Phương Tây bắt nạt và xâm lược. Trung Quốc cho rằng chính sách này nhằm để quân bình lợi ích các nước phương Tây trong việc xâu xé Trung Quốc.

Chiến tranh Phổ - Pháp: diễn ra trong thời gian 1/1870 - 5/1871, do Pháp tuyên chiến trước, kết thúc bằng thằng lợi của Phổ, đem lại sự thống nhất Đế Chế Đức dưới sự gọi trị của vực Wilhelm Lyà đónh dấu gự sựn để giáo.

cai trị của vua WilhelmI và đánh dấu sự sụp đổ của hoàng đế Pháp Napoléon III vad Đệ nhị đế chế Pháp, sau đó được thay bằng nền Cộng hòa thứ III. Vùng Alsace - Lorraine bị Phổ chiếm cho đến khi Thế chiến I kết thúc. Hồi ấy Bismarck đang là Thủ tướng phục vụ triều đình Hoàng Đế Phổ Wilhelm I.

Nghị viện chế hiến (hoặc lập hiến): constituent assembly.

Văn hóa Hobbles: nền văn hóa chịu ảnh hưởng của

Thomas Hobbles, (xem chú thích 1 chương III), nhà triết học chính tri theo chủ nghĩa duy vật máy móc, ủng hộ chế độ quân chủ, đề ra thuyết Khế ước, có ảnh hưởng lớn tới thế giới. Văn hoa Locke: nên văn hóa chịu ảnh hưởng của John

Locke, 1632 - 1704, triết gia duy vật người Anh, sáng lập chủ nghĩa Kinh nghiệm, chứng minh tri thức của nhân loai bắt nguồn từ thế giới cảm tính, là người đầu tiên trình bày toàn diện tư tưởng dân chủ hiến chính, chủ trương chính thể quân chủ lập hiến, có ảnh hưởng tới triết học và chính tri thế giới. Văn hóa Kant: nền văn hóa chiu ảnh hưởng của triết gia Đức Im - manuel Kant, 1724 - 1804, người sáng lập triết

học duy tâm cổ điển Đức, chủ trương tri thức của nhân loai là hữu han. Bức màn sắt (Iron Curtain) là từ để gọi biên giới địa lý, biến giới tư tưởng mang tính biểu tượng chia cắt Châu Âu thành hai khu vực riêng từ cuối Thế chiến II đến cuối Chiến tranh lanh (1991). Tháng 2/1946, Stalin phát biểu khẳng định Chủ nghĩa Công sản sẽ thắng và Chủ nghĩa Tư bản sẽ bi lật đổ, Liên Xô quyết tâm thiết lập chế đô Công sản ở Đông Âu. Trong diễn văn 'Nguồn tiếp sức cho Hòa Bình' tại Đại học West - minster ở Fulton, Missouri (Mỹ) ngày 5/3/1946, Winston Churchill (lúc này không còn là thủ tướng, nhưng vẫn có

chia cắt Châu Âu. Churchill kêu gọi Mỹ ngăn chặn Stalin lôi các nước Tây Âu vào bên trong bức màn sắt. Bản tiếng Trung Quốc in sai là Georger Tanya. Người dịch đã tra cứu lại, tên chính xác là Georger Santayana, 1863 - 1952, nhà thơ và triết gia Mỹ gốc Tây Ban Nha. Câu cách ngôn này nguyên văn là 'Those who cannot remember the past are condemned to repeat it'. (Ai quên

quá khứ thì sẽ bị lên án là lặp lại quá khứ). Nguồn: ' The

tiếng nói mạnh mẽ trên chính trường Anh) phản đối việc Stalin lập 'Bức màn sắt' ở Đông Âu, coi đó là biểu tương

Life of Season'. Dự án 'Hai đạn, một vệ tinh': tiếng Trung Quốc là 'Lưỡng đạn nhất tinh': ban đầu là bom nguyên tử, tên lửa và vệ tinh tinh nhân tạo. 'Đạn' thứ nhất là bom nguyên tử, sau diễn biến thành bom nguyên tử và bom khinh khí. 'Đạn' thứ hai là tên lửa. 16/10/1964 Trung Quốc thử thành công nổ quả bom nguyên tử đầu tiên; 17/6/1967 thử thành công nổ bom khinh khí; 24/4/1970 phóng thành công vệ tinh nhân tạo đầu tiên.

4\. Ohmae Kenichi: (sinh năm 1943), tiến sĩ vật lý hạt nhân, nhà quản lý học, nhà bình luận kinh tế nổi tiếng, từng phụ trách công ty Mekin - sey company... Tác phẩm tiêu biểu có: 'Thế giới không biến giới', 'Tương lai lớn của sân khấu toàn cầu'.
5\. 'Khi Trung Quốc thống tri thiên ha': sư trỗi dây của

Tây' tức sách When China Rules the world: The Rise ò the Middle Kingdom end the End oF the Western World, xuất bản năm 2009. Tác giả Martin Jacques, người Anh, sinh 1945, học giả và nhà báo, hiện là cây bút bình luân của báo The Times, giáo sư thỉnh giảng của Đai học Nhân dân Bắc Kinh. 6\. 'Thời báo Hoàn cầu': Một phụ trương của Nhật Báo Nhân Dân, cơ quan của Trung ương Đảng Cộng Sản Trung Quốc 'Số không hat nhân toàn cầu': tiếng Anh là Global Zero 1\. Lưu Á Châu sinh năm 1952, hiện là Trung tướng không quân Trung Quốc, Chính ủy Đai học Quốc phòng Trung Quốc, là một nhà văn có tiếng, từng được tăng một số giải thưởng văn học của Trung Quốc.

Vương quốc trung ương và hồi kết của thế giới phương

7\. Feodor Mikhailovich Dostoevsky, 1821 - 1881, nhà văn người Nga chuyên viết về sư bình đẳng trong xã hội; nổi tiếng với các tác phẩm 'Thằng Ngốc', 'Tôi ác và trừng phat'...; từng bị đày do tham gia cách mang. 8\. De Gaulle tức Charles André Marie Joseph De Gaulle, 1890 - 1970, người lãnh đạo phong trào 'nước Pháp Tự do' chống Phát xít Đức trong thế chiến thứ II; sau khi nước Pháp được giải phóng từng làm người đứng đầu chính phr Pháp lâm thời, rồi Thủ tướng (1944 - 1946; 1958), Tổng thống Pháp (1959 - 19690, chủ trương

China's strangery for of strang nation xuất bản năm 2007. Trung Mỹ quốc: tiếng Anh Chimerica; do Niall Ferguson

ngoại giao độc lập tư chủ không lệ thuộc Mỹ

Moritz Schularick (phó giáo sư kinh tế học tại John F. Kennedy Institute of the Free University of Berlin) đưa ra cuối năm 2006.

(người Anh, giáo sư môn lịch sử tại Đại học Harvard) và

Năm 1812 Châu Âu chìm trong chiến tranh, Hoàng đế Pháp Napoléon đưa đại quân tấn công Nga, kết quả đại bại, binh sĩ chết gần hết do đói rét; nhân dịp đó nhiều nước Châu Âu (kể cả Anh) nổi lên chống Pháp. Cũng năm đó Mỹ tuyên chiến với Anh; quân đội Anh chiếm

thủ đô Mỹ, lẽ ra Mỹ sẽ gặp nhiều khó khăn, nhưng vì Anh đang dốc sức đánh Pháp, chính phủ Anh, sợ thua Napoleon nên không dám tiếp tục đánh Mỹ mà cuối cùng năm 1814 Anh ký hòa ước vơi Mỹ, nhờ đó Mỹ thoát nạn chiến tranh (1815 Anh và Phổ thắng Pháp). Vì thế tác giả nói tai họa của Châu Âu là cơ may của Mỹ. Chính phủ quân phiệt Bắc Dương: chính phủ của tập

thể tác giả nói tai họa của Châu Au là cơ may của Mỹ. Chính phủ quân phiệt Bắc Dương: chính phủ của tập đoàn quân phiệt phong kiến do Viên Thế Khải lập cuối đời nhà Thanh. Năm 1901 Viên nhậm chức Đại thần Bắc Dương. Sau Cách mạng Tân Hợi (1911), Viên cướp lấy chức Đại Tổng thống, hình thành tập đoàn quân phiệt đàn áp nhân dân, bán nước. Năm 1916, Viên chết, tập

đội chính phủ cách mạng Tôn Trung Sơn tiêu diệt trong chiến tranh Bắc phạt.

Tại hội nghị Hòa bình Paris (18/1 - 28/6/1919, có 32 nước tham gia, họp ở điện Versailles) nhằm giải quyết

đoàn này chia rẽ, hỗn chiến với nhau; năm 1927 bị quân

các vấn đề sau Thế chiến I, Tổng thống Mỹ Wilson đề ra kế hoạch hòa bình, trong đó có thỏa hiệp để Nhật kế thừa các đặc quyền của Đức tại tỉnh Sơn Đông trung Quốc, phái đoàn trung Quốc phản đối, không kí hòa ước Versailles.

Ở đây tác giả muốn nói về Hội nghị Yalta (Yalta Conference), tức hội nghị thượng đỉnh Mỹ - Liên Xô -

Anh họp tại Yalta (Liên Xô) 4 - 11/2/1945 bàn các vấn đề sau khi Đức phát xít đầu hàng. Trong đó vì để tránh xung đột với Liên Xô, Mỹ đồng ý để Liên Xô được hưởng các đặc quyền của nước Nga Sa Hoàng tại Trung Quốc, như quyền thuê quân cảng Lữ thuận - Đại Liên (một cảng biển và đô thị công nghiệp quan trọng của Trung Quốc) và khai thác một số tuyến đường sắt, thừa

nhân giữ nguyên tình trang hiện có của CHND Mông Cổ

(mà Trung Quốc cho là đất của mình)... Khoản bồi thường Canh Tý: Năm 1900 Liên quân 8 nước phương Tây xâm lược Trung Quốc, năm sau ép chính quyền Mãn Thanh ký hiệp ước Tân Sửu, buộc Trung Quốc bồi thường cho 8 nước này 450 triệu lạng bạc dùng vào việc cho trung Quốc cử học sinh sang Mỹ du học. Nhờ đó trung Quốc có được một đội ngũ nhân tài cấp cao, về sau họ có đóng góp quyết định vào việc làm bom nguyên tử, vệ tinh và tên lửa.

Nguyên văn chữ Hán: Bách chiến bách thắng, phi thiện chi thiện giả dã; bất chiến nhi khuất nhân chi binh, thiện chi thiện giả dã.

Nguyên văn chữ Hán: Hiệp hòa vạn bang.

(450 triệu dân, mỗi người nộp 1 lạng), gọi là khoản bồi thường Canh Tý. Năm 1908 - 1940, nhưng quy định chỉ

Nguyên văn chữ Hán: Nhân giả vô địch. The Pentagon's New Map: War ang Peace in the Twenty - First Century; xuất bản năm 2004. Charles Krauthammer: Nhà báo Mỹ nổi tiếng, sinh 1950, tứng đoạt giải Pulitzer.

Nguyên văn chữ Hán: Hóa can qua vi ngọc bạch. Ý nói

Nguyên văn chữ Hán: Tứ hải vô địch.

thay chiến tranh bằng tình hữu nghi.

từng đoạt giai Pulitzer.

Một lực lượng trước kia ít được chú ý nay nổi lên - ý nói lực lượng cuae bọn khủng bố nổi lên sau vụ 11 tháng 9.

Samuel Philipa Huntington, 1927 - 2008, nhà khoa học chính trị nổi tiếng nước Mỹ, tác giả học thuyết 'sự đụng độ giữa các nền văn minh' ('Clash of Civilizations', đề ra năm 1993).

Thời kỳ bùng nổ dân số: Tiếng Anh là Baby Boom, thời

Biển Adriatic: vùng biển phân cách bán đảo Ý với bán đảo Balkan (gồm Croatia, Slovenia, Bosna và Hercegovina, Montenegro và Albania). Biển Aegean: vùng biển nằm giữa Thổ Nhĩ Kì và Hy Lạp.

kỳ 1946 - 1964 số dân Mỹ tăng thêm 78 triệu.

Nguyên văn chữ Hán: Nghĩa binh.

Nguyên văn chữ Hán: Đắc đạo đa trợ, thất đạo quả trợ. Đây là một câu trong thiên 'Công Tôn Sửu Hạ' sách 'Mạnh Tử'. Nguyên văn chữ Hán: Đa hành bất nghĩa tất tự tệ. Nguyên văn chữ Hán: Sư xuất hữu danh.

Nguyên văn chữ Hán: Nghĩa chiến. Chủ nghĩa công lợi: Quan điểm lấy công hiệu thực tế hoặc lợi ích làm tiêu chuẩn hành vi. Học thuyết Darwin - xã hội: Tức Social - Darwinist Tdeology, lý thuyết cho rằng xã hội loài người tiến hóa thông qua thuyết đấu tranh sinh tồn, trong đó chủng tôc

nào thông minh hơn, khỏe mạnh hơn, thích nghi với môi trường tốt hơn sẽ là chủng tôc có quyền tồn tại; chủng

tộc nào dốt nát, ốm yếu, kém thích nghi với môi trường sẽ bị đào thải.

Bernard Montgomery, 1887 - 1976, nguyên soái lục quân Anh, nhà chỉ huy quân sự nổi tiếng của lực lượng Đồng minh, từng đánh bại quân Đức đóng tại Châu Phi, tạo ra bước ngoặt trong thế chiến thứ II.

mới và chính xác hơn của Nguyễn Tiến Dũng do Sputnik Eduation phát hành từ năm 2015. Trong quyển "Nước Tí Hơn" thì chữ K là "kết luận", khi nói về các khám phá mới ở đây tôi dùng với nghĩa 'kiểm tra' khi làm toán.. Xem http://gowers.wordpress.com/2008/07/25/what-is-deep-mathematics/
Tên một loại thuốc
Ý nói miệt thị, cờ Nhật màu trắng có mặt trời tròn đỏ ở giữa, bị ví như một miếng cao dán – ND. (Trong nguyên bản không có các chú thích, người dịch chiu trách

Bản dịch của Phan Tất Đắc có từ năm 1976. Bản dịch

Xem chẳng hạn: http://www.careercast.com/jobs-rated/jobs-rated-2014- ranking-200-jobs-best-worst

lafforgue/textes/SavoirsFondamentaux.pdf

nhiệm về các chú thích trong bản dịch).

Ixteerri, chứng phát cuồng, rồ dai – ND.

là tả ngan – ND.

Dương Châu là một thị trấn gần Nam Kinh – ND.

Giang Bắc là nói phía bắc sông Trường Giang, nói như ta

Xem: http://www.ihes.fr/

Còn gọi là trầm cảm, mang nỗi bực dọc không nói ra được và trở nên buồn phiền – ND. Năm 1927 quân Giang Hữu thuộc quân đội Quốc dân đảng đang đánh đuổi quân Trực Lỗ chiếm Nam Kinh, ngày 24-3 xảy ra vụ cướp bóc và giết hại kiều dân và Kinh. Tàu chiến Anh Mỹ đỗ trên sông Trường Giang trả đũa, bắn đại bác vào thành suốt một giờ - ND. Ví với mỹ nhân Dương Quí Phi của Đường Minh Hoàng

nhân viên các cơ quan và sứ quán nước ngoài ở Nam

đời nhà Đường – ND. Những địa danh nổi tiếng của thành phố Nam Kinh – ND.

Quân đội của chính phủ Trung Hoa dân quốc, do Quốc Dân Đảng nắm giữ - ND.

Alexander Ernst Alfred Hermann von Falkenhausen (1878-1966) – ND. Tâm gỗ dài rộng vài tấc có khía rãnh, thường gác trong

Tâm gô dài rộng vài tâc có khía rãnh, thường gác trong mép chậu giặt để vò xát quần áo – ND. Một loài cây lá nhỏ, xanh cả trong mùa đông, thường

được tròng làm tường ngăn vườn cảnh – ND. Một loại đàn hơi dùng nhà thờ, tư thế ngồi đàn tựa như đàn piano – ND. Những vùng đất trong thành phố, nhiều nhất là ở

Những vùng đất trong thành phô, nhiều nhất là ở Thượng Hải, Quảng Châu cắt ra cho người nước ngoài thuê – ND. Tức khoảng hơn mười mét, thước Trung Quốc bằng

0,33 mét – ND. Tẩu thuốc của người bình dân Trung Quốc là một khúc tre nhỏ dài độ hai gang tay, đầu tẩu nhỉnh hơn thân một chút, khi hút túi thuốc con con vẫn treo lủng lẳng ở thân và nhồi thuốc trong túi – ND. Chỉ quân đội Quốc dân Đảng của Tưởng Giới Thạch – ND.

Nghĩa là ngồi lầu cất giấu ngọc.

Mỹ truyền vào Trung Quốc − ND.

tầu, khi nhỗi thuốc, người ta cắm đầu tầu vào túi thuốc

Nhân vật trong tác phẩm nổi tiếng _Lương Sơn Bá — Trúc Anh Đài._ Hai người yêu nhau rồi cùng chết bên nhau. Câu chuyện được gọi là _Romeo và Juliet_ của Trung Quốc — ND.

Tam giáo là Nho, Đạo, Phật; Cửu lưu là nho, đạo, âm dương, pháo, danh, mặc, tung hoành, tạp, nông. Sau mang nghĩa rộng là các loại tôn giáo, học thuật, các tầng lớp xã hội, các hạng người... - ND.

lớp xã hội, các hạng người... - ND. Tứ thư: Luận ngữ, Đại học, Trung dung, Mạnh Tử; Ngũ kinh: Chu Dương, Thượng thư, Kinh thi, Lễ ký, Nghi lễ, Xuân Thu. Sau mang nghĩa rông là các trước tác kinh

điển – ND. Ô điểm trên sông, ở đây là sông Tần Hoài – ND. Tương đương 4 ngàn tệ bây giờ - ND. Điêu nhảy của cao bồi miền Tây nước Mỹ, do lính thủy

Thương bất tri vong quốc hận Cách giang do xướng hậu đìn hoa. Hai câu trong bài thơ _Bạc Tần Hoài_ của Đỗ Mục, có nghĩa là: Con hát không biết cái hận mất nước, bên kia sông còn hát khúc Hâu Đình Hoa – ND.

Trung và Tĩnh Gia thuộc tỉnh Thanh Hóa, quê hương Chúa Trịnh, chuyên làm nhiệm vụ bảo vệ kinh thành, được xem là ưu binh. Là con của Lê Duy Vĩ khi lên ngôi đổi tên là Lê Duy Kỳ, là vị vua thứ 16 và là vị vua cuối cùng của nhà Lê Trung Hưng.

Ouân Tam phủ là quân lính lấy ở ba phủ Thiệu Thiên, Hà

Luật lấy dân làm lính chia ra 10 nhà làm một bảo. 500 nhà là một đô bảo. Mỗi bảo có đặt hai người chánh phó để dạy dân Huyện tập võ nghệ.

Nhà nước giao ngựa cho các bảo phải nuôi, con nào chết thì dân theo giá định mà bồi thường lại.

Đặt ra một sở mua bán ở chốn kinh sư, để có những hàng hóa gì dân sư bán không được thì nhà nước mua

thu cả lấy mà bán. Những nhà buôn ai cần phải vay tiền thì cho vay, rồi trả lãi.
Dương Quí Phi tức Dương Ngọc Hoàn người tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc ban đầu làm thị nữ cho Thọ Vương, con trai Đường Huyền Tông, có nhan sắc giống với một quí phi mới mất, nên được Vua yêu phong làm Quí Phi. Nhờ vậy, họ hàng bà chiếm được địa vị cao. Nhà Vua là người đa tình, Dương Ngọc Hoàn nhờ sắc đẹp và tài múa hát nên rất được ân sủng. Trong tình yêu, họ là một đôi tâm đầu ý hợp. Tuy Dương Quí Phi có chút điều

tiếng trong quan hệ với An Lộc Sơn, nhưng khi viên

Dưới sức ép của binh lính, vua Đường Minh Hoàng đã phải chấp nhận cho Dương Quí Phi thắt cổ chết để giải vây cho triều đình. Sau cái chết, nhà Vua vẫn ngày đêm tưởng nhớ Dương Quí Phi. Cảm động mối tình này, nhà thơ Bạch Cư Dị đã viết tác phẩm 'Trường hận ca' mà từng chữ được xem là đẹp như ngọc ngà khiến cho nhiều thế hệ cảm kích và rung động.

sủng ái. Theo 'Từ điển nhân vật lịch sử Việt Nam', bà là người đã gây ra nhiều tai ác trong phủ Chúa Trinh và

triều đình Hâu Lê.

tướng này phản lại triều Đường thì nàng vẫn bị tên này biên lục tôi trang cùng anh trai Dương Quốc Trung.

Theo Nguyễn Tiến Đoàn, "Bài đề từ Truyện Kiều và thơ vịnh Kiều của Đoàn Nguyễn Tuấn", Kỷ yếu Dòng chảy văn hóa xứ Nghệ", Nxb. Văn học, 2012. Nguyễn Hành là em ruột Nguyễn Thiện, cùng là con trai

của Nguyễn Điều, anh cùng cha khác mẹ với Nguyễn Du. Là tên cửa sông Lam, ranh giới tư nhiên của hai tỉnh

Nghệ An và Hà Tĩnh. Theo "Làng Tiên Điền", Làng văn hóa cổ truyền Việt Nam, Nxh, Thanh niên, 2001 của Vũ Ngọc Khánh

Nam, Nxb. Thanh niên, 2001 của Vũ Ngọc Khánh. Mộ Nguyễn Nghiễm táng ở khu Đồng Dài được phát hiện năm 1995, không có phần đắp nổi, phần chìm xây nâng cấp nhưng vẫn được giữ nguyên hiện trạng để phẳng với mặt đất.
Quang Trung muốn nắm dân số và quân số nên bắt mọi người phải mang tín bài, gọi là thẻ Thiên hạ đại tín.
Tám cảnh đẹp Nghi Xuân là: (1) Hồng Sơn liệt chướng (Núi Hồng thành dựng) (2) Hoa phẩm thắng triền (Hoa

phẩm chợ đông - chợ trên bến dưới thuyền, nằm gần đường cái, thông thương nam bắc) (3)Cô Độc lâm lưu (Nghé lẻ lội rào, con nghé lẻ đàn lội sông)(4)Uyên Trừng danh tự (Chùa đẹp Uyên Trừng)(5)Quần mộc bình sa (Bãi cát bằng Cồn Mộc) (6)Giang Đình cổ độ (Bến đò

chắc bằng vữa tam hợp. Năm 1997 và 2003 mô được

cổ Giang Đình) (7)Song ngư hí thủy (Đôi cá giỡn sóng nước) (8)Đan Nhai qui phàm (Cửa Hội buồm về). Theo Năm thế kỷ văn Nôm người Nghệ, Thái Kim Đình biên soạn, tập II, Nxb. Nghệ An, 2001. 'Thác lời trai phường nón': Các từ lịp, tơi, bó vọt, đống sườn, bẹ móc, nắm giang chỉ những vật dụng của nón, tơi.

La Thành, một tên gọi khác của thành Nghệ An xưa. Không nên lầm với La Thành (Đai La).

Đoạn trên trích lại sách "Ba trăm năm lẻ" của Vũ Ngọc Khánh in trong Tùng thư 'Truyện Kiều Vũ Ngọc Khánh: Truyện Kiều trong văn hóa Việt Nam' từ trang 243 đến 249, Nxb, Thanh Niên, 2013. Đoạn văn phù hợp với

đến thân phụ mình: Vũ Ngọc Khánh (1926 - 2012). Phó giáo sư Vũ Ngọc Khánh. Nhiêu: Cách gọi những người trẻ tuổi thường chưa có vơ, có chồng.

mach truyện, tác giả chép lai để bày tỏ lòng tưởng nhớ

Xuất xử: Theo Kinh Dịch: "Quân tử chi đạo hoặc xuất hoặc xử". Xử thế là ở lại với đời, còn gọi là hành; xuất thế là ra khỏi đời gọi là tàng.

Một địa danh cũ có từ thời Hâu Lê. Xứ Sơn Nam gồm

phần đất của các tỉnh phía nam đồng bằng Bắc Bộ như Hưng Yên, Hà Nam, Thái Bình, Nam Định, Ninh Bình. Ngô Thì Nhậm là thầy của Trịnh Khải biết âm mưu cướp ngôi của Khải, phát giác nên được phong Hữu Thị Lang bộ Công. Nhưng bố của Thì Nhậm trước đó không đồng tình đã uống thuốc độc chết. Ba người khác là Trịnh Khải (quân phụ), Khắc Tuân và Xuân Hán - phụ chấp -

Khai (quan phụ), Khac Tuan và Xuan Han - phụ cháp đều bị tội. Tứ phụ là thân phụ, quân phụ và hai phụ chấp (bạn của bố).
Duy Vĩ (? - 1771) là con trưởng của Lê Hiển Tông.
Chích quái: bộ Lĩnh Nam chích quái của Trần Thế Pháp, sưu tập các chuyện lạ vào loại sớm ở Việt Nam; Truyền kỳ: chỉ bộ Truyền kỳ mạn lục của Nguyễn Dữ.
Tựa đề các truyện trong Lan trì kiến văn lục của Vũ Trinh.
Theo Pham Trong Chánh: "Nguyễn Du mười năm gió

bụi" thì trước khi đi sứ Trung Quốc, Nguyễn Du đã có một chuyến đi riêng, một mình. Chúng tôi ủng hộ phán đoán này. Trong quan niêm chính thống lúc bấy giờ, quân Tây Sơn

bị xem là người xứ khác, không thuộc cai quản của triều Lê.
Theo lập luân của Tiến sĩ Pham Trong Chánh sống tại

Paris, Pháp. Úng khẩu thành thơ. Theo lập luận của tiến sĩ Phạm Trọng Chánh, Paris, Pháp. 1. Cuộc chiến tranh Peloponnesus từ năm 431 đến năm

404 TCN. Toàn bộ Hy Lạp bị cuốn vào cuộc chiến tranh kéo dài giữa Athens và Sparta. Sparta trội hơn trên đất liền, nhưng Athens lại mạnh hơn trên biển. Với sự giúp đỡ của người Ba Tư, Sparta đã tiêu diệt được gần như toàn bộ hạm đội của Athens tại trận đánh ở Sicily, và hoà bình tạm thời đạt được vào năm 421 CN.

2. Sparta có hai hệ tộc hoàng gia là hệ Agiad và hệ Eurypontid. Cả hai hệ này đều cho rằng mình thuộc dòng dõi Hercules. Agis II thuộc hệ Eurypontid còn Agesilaus là người em cùng cha khác mẹ. Sparta luôn luôn có hai vua cùng giữ ngại vàng. Đây là con cháu của

hai anh em, những người đã giải phóng và dựng nên thành bang này sau cuộc chinh phục của người Dorian.

Agis II này không phải là Agis, 'Nhà cải cách của Sparta', người tri vì trong giai đoan 245 - 241 TCN. 3. Xem thêm cuộc đời của Alcibiades trong truyên về Nicias.

4. Lysander (chết năm 395 TCN): Đô đốc hải quân và là

chính khách nổi tiếng của Sparta, người đã đưa Sparta đến chiến thắng cuối cùng trước Athens trong cuộc chiến tranh Peleponnesian với trân Aegospotami và đại thắng liên minh Athens tai Hellespont (ngày nay là Dardanelles thuộc Thổ Nhĩ Kỳ). Tới năm 404 TCN, chính quyền quý tộc cho Athens và các thành bang liên minh, nhưng người Sparta bác bỏ chủ trương đó và lập lai nền dân chủ ở Athenian. Lysander ủng hộ Agesilaus II

Athens buôc phải đầu hàng. Lysander định thiết lập các lên làm vua Sparta, hy vong Agesilaus sẽ trở thành vua bù nhìn nhưng Agesilaus đã chứng tỏ năng lưc và sư độc lập của mình. Năm 395 TCN, khi chiến tranh với Boeotia nổ ra, do Corinth và Thebes cầm đầu, Lysander được bổ nhiệm làm thống chế nhưng bị giết trong trận đánh ở Haliartus 5. Lúc này, đất nước Hy Lạp đang xảy ra cuộc chiến tranh Peloponnesus, moi thành phố của Hy Lap đều bi

tàn phá vì cuộc nội chiến giữa phe dân chủ (liên minh Athens) và phe quý tôc (liên minh Sparta). Do đó, cuộc chiến tranh này không đơn thuần là cuộc chiến giữa hai chính trị đối lập.

6. Aegea:quần đảo Aegea gồm hàng trăm đảo nhỏ nằm ở phía nam biển Aegea, nằm trên biển Địa Trung Hải giữa Hy Lạp và Thổ Nhĩ Kỳ.

thành phố mà là cuộc chiến tranh giữa hai ý thức hệ

7. Aulis: thuộc lãnh thổ Thebes xưa kia, nằm trên bờ biển đông Hy Lạp, đối diện đảo Euboea. Trong Thần thoại Hy Lạp, nơi đây là điểm khởi đầu cho cuộc hành trình chiến đấu với thành Troy.

8. Agamemnon là vua vương quốc Mycenae, một trung

tâm văn hoá của thời kỳ đồ Đồng ở Peloponnese, người chỉ huy các chiến binh Hy Lap trong cuộc chiến tranh ở thành Troy (khoảng năm 1250 TCN). Cuộc tranh cãi giữa Agamemnon với Achilles về lễ vật cúng tế là nàng Brises là khởi nguồn của trường ca Iliad. Trước khi Agamemnon rời Aulis đến thành Troy, nữ thần Artemis nói rằng chàng phải hiến tế con gái của mình là thiếu nữ Iphigenia, nếu chàng muốn được thuận buồm xuôi gió. Vật tế này là để trả món nơ cũ cho nữ thần. Sau khi Agamemnon chiến thắng trong cuộc chiến tranh thành Troy, chàng trở về nhà và bị vơ là Clytemnestra giết hai. Con trai chàng là Orestes đã báo thù cho cái chết của cha. Các vở kich cổ điển của Aeschylus là Agamemnon, Choephori và Eumenides kể các câu chuyên về Orestes. 9. Theo thần thoai La Mã là nữ thần chiến tranh Diana.

con hươu đực cho lễ tế nên để chuộc lỗi chàng đã hứa với nữ thần sẽ cúng cho nữ thần thứ chàng yêu quý nhất mà chàng nhận được vào năm sau, đó chính là cô con gái Iphigenia. Chàng trì hoãn cho đến khi nàng trở thành một thiếu nữ. Khi chàng hạ được thành Troy, nữ thần Diana đã gây bão tố không cho thuyền Hy Lạp trở về cho đến khi Agamemnon chịu trả nợ cho nữ thần.

11. Ephesus: thành phố được thành lập từ thế kỷ XIII TCN bởi những tín đồ của nữ thần Cybele, sau đó là người Ionia và người La Mã. Chính tại đây người La Mã đã xây dựng Đền thờ thần Artemis, một trong bảy kỳ

10. Khi Agamemnon sắp sửa giết con gái để tế thần, nữ thần đã bắt người con gái đi và thay vào đó là một con hươu. Vì thế nên Agesilaus đoán rằng con hươu mới thực sự là vật tế mà nữ thần muốn, vì Artemis là nữ thần săn bắn. Agamemnon bị khó xử vì chàng đã giết một

lớn nhất thế giới.

12. Vương quốc Ba Tư chia thành các vùng lãnh địa do các phó vương cai quản. Tước hiệu phó vương được vua Ba Tư phong và được truyền từ đời này qua đời khác giống như danh hiệu bá tước ở châu Âu thời phong kiến.

13. Cuộc viễn chinh của binh đoàn 10.000 đến bờ biển

quan của thế giới cổ đại. Hiện nay, khu vực này thuộc Izmir, Thổ Nhĩ Kỳ và là một trong những di chỉ khảo cổ nền văn học phương Tây. Nhà sử học Xenophon đã kể lại chuyện này trong cuốn Anabasis. Một trong những người mưu toan giành ngai vàng ở Ba Tư đã cầu xin sự giúp đỡ của quân đánh thuê Hy Lạp. Vào năm 401 TCN, những người này suýt nữa đã chiếm được Babylon. Trong trận Cunaxa, họ dễ dàng đánh bại quân châu Á,

này là một trong những cuộc hành trình vĩ đại nhất trong

nhưng người thuê họ bị chết nên họ phải tìm đường vượt qua lãnh thổ của kẻ thù, từ Babylon tiến về biển Đen. Trên đường rút chạy họ phải đánh lại nhiều quốc gia và chịu nhiều gian khổ, nhưng cuối cùng phần lớn trong số họ đều trở về Hy Lạp. Khi trở về, họ gieo tin rằng Ba Tư rất dễ bi chinh phục.

- 14. Babylon: được coi là một trong những thành phố lớn nhất của thế giới cổ đại, ngày nay nằm gần Baghdad thuộc Iraq, giữa sông Euphrate và sông Tigris. Babylon là thủ đô của để chế Babylonia thời thiên niên kỷ thứ nhất và thứ hai trước công nguyên. Đây là nơi các nhà khảo cổ tìm được phế tích của vườn treo Babylon, một trong bảy kỳ quan của thế giới cổ đại.
- 15. Phrygia: vùng đất thuộc để chế Ba Tư, ngày nay là miền bắc Thổ Nhĩ Kỳ nơi có thủ đô Ankara.
 16. Thrace xưa kia là một vùng đất rộng lớn do một dân tộc hiếu chiến thành lập nên vào khoảng thế kỷ V TCN thuộc để chế Ba Tư, hiện nay là một phần lãnh thổ của

Hy Lạp, Bulgary và một phần của Thổ Nhĩ Kỳ. Tên gọi Thrace sau này dùng để chỉ phần lớn phía đông bán đảo Ban-căng. 17. Chaeronea, một thị trấn cổ xưa của vùng Boeotia, Hy

Lạp, ngày nay có tên là Chaironeia. Tại đây, người
Athens và người Thebes bị vua Philip II của Macedonia
và con trai là Alexander 'Đai đế' đánh bai thảm hai năm

338 TCN. Thất bại này đã mở đầu sự cai trị của người Macedonia trên toàn cõi Hy Lạp. Chaeronea chính là quê hương của Plutarch, tác giả cuốn sách này.

18. Trong phong tục của người Hy Lạp cổ, những người chiến thắng thường dừng lại để cướp áo giáp của kẻ thù. Nên nếu các xác chết của quân Sparta vẫn còn áo giáp nghĩa là ho vẫn giữ vững được trân địa. Những cuộc

giao đấu giành áo giáp của những người anh hùng đã hy sinh là chủ đề chính trong bản anh hùng ca Iliad của Homer.

19. Achaea (Akhaia): một tỉnh thuộc Tây Hy Lạp.

20. Acarnania vùng núi phía tây bắc nước Hy Lạp cổ, ngày nay là tỉnh Aitoloakarnania, thuộc miền Tây Hy

Lạp.
21. Trong phần viết về cuộc đời Pelopidas có kể lại chi tiết về sự kiện này và những tai hoạ gây nên do sự bất công của Sparta.
22. Sphodrias bị lừa vì người Athens đã biết trước. Xem

phần viết về cuộc đời Pelopidas. 23. Epaminondas (418?-362 TCN): chính khách, triết gia và thống chế rất xuất sắc của Thebes. Nhờ tài năng quân sự, ông đã đưa Thebes lên địa vị bá chủ ở Hy Lạp. Ông sinh tai Thebes, kinh đô của xứ Boeotia, là học trò của Lysis xứ Tarentum, nhà triết học Hy Lạp theo trường phái Pythago. Năm 371 TCN, Epaminondas thay mặt cho Thebes tai hôi nghi hoà bình của các thành bang Hy Lap tai Sparta. Trong cuộc xung đột với Sparta sau đó, được bổ nhiệm làm tổng chỉ huy quân đôi Thebes Epaminondas đã đánh bai Sparta trong trân Leuctra rất nổi tiếng. Năm 370 TCN, ông xâm chiếm vùng Peloponnesus, tấn công Sparta, và giải phóng Messenia khỏi sự cai tri của Sparta. Năm 362 TCN, ông chỉ huy cuộc chiến tranh lần thứ 4, và là lần cuối cùng chống lại liên minh Sparta nhưng cái chết của ông làm nắn lòng binh sĩ. Plutarch cũng viết về cuộc đời của

Epaminondas, nhưng nay không còn nữa. (Xem thêm câu chuyện về cuộc đời về Pelopidas).

24. Trận Leuctra (năm 371 TCN) là một thảm hoạ tồi tệ nhất trong lịch sử Sparta. Kể từ đó, Sparta không bao giờ khôi phục được sức mạnh quân sự từng có. (Xem cuộc đời của Pelopidas để biết thêm về trận đánh này). Leuctran ngày nay thuộc vùng Attica, Hy Lạp. Nhược điểm của Agesilaus không chỉ là hay thiên vị mà còn rất

của Thebes. Liên tục gây những cuộc chiến, ông đã vi phạm luật của Lycurgus ngăn cấm tiến hành chiến tranh lâu dài với cùng một kẻ thù. Làm như vậy, vô hình chung ông đã biến người Thebes trở nên thiện chiến hơn và cuối cùng trở nên ngang tầm với Sparta. Khi Agesilaus trở về nhà và bị thương sau trận đánh, có người Sparta đã nói với ông: 'Đó là phần thưởng mà người Thebes đã trả cho ngài vì công lao huấn luyên họ

từ những người bình thường thành những chiến binh tinh

25. Doria là một trong ba tộc người chính của Hy Lạp cổ, hai tôc kia là Aeolia và Ionia. Theo truyền thuyết,

nhuệ và giàu ý chí'.

tư thù cá nhân. Điều này đặc biệt đúng trong trường hợp

người Doria lấy tên mình theo Dorus, con trai của Hellen, người đã sống ở Doris, mẫu quốc của người Doria. Người Doria di cư tới đảo Crete và các đảo thuộc quần đảo Aegea khác. Truyền thuyết cũng kể rằng người Doria xâm chiếm bán đảo Peloponnesus vào khoảng năm 1104 TCN. Từ bán đảo Peloponnesus người Doria xâm chiếm phía tây nam vùng Tiểu Á và các đảo láng giềng như đảo Sicily. Ho nói thổ ngữ Hy Lap cổ gọi là Doric.

Peloponnesus, Hy Lạp. 27. Mantinea: nơi xảy ra trận đánh lớn năm 418 TCN, phe Sparta đã thắng phe Athens trong cuộc chiến tranh

26. Arcadia (Arkadhia): môt tỉnh nhỏ thuộc vùng

Thessaly, được thần Zeus mời đến thăm ngôi nhà của những vị thần trên ngọn núi Olympus. Tại đó, Ixion gặp và đem lòng thèm khát Hera (Juno), vợ của thần Zeus (Jupiter), nữ hoàng của những vị thần. Biết rõ ý đồ bẩn thủu này, thần Zeus đã tạo ra một đám mây có hình giống hệt thần Hera. Ixion đã tư thông với đám mây này mà cứ ngỡ rằng đã chinh phục được thần Hera. Đám mây sinh ra những con nhân mã (Centaur) là những đứa

con nửa người, nửa ngựa. Vì tội lỗi này, Ixion bị đày xuống đia ngục của thần Hades, bi trói vào một bánh xe

2. Lycugus (800 năm TCN) đã ra lệnh cấm sử dụng vàng bạc ở Sparta để ngăm cấm mọi tội lỗi xấu xa có thể du nhập vào đây. Nhưng tới thời Agis, lênh cấm này bi

lớn rồi bi bánh xe nghiến khi nó quay tròn.

Peloponnesus, nay thuộc vùng Peloponnesus, Hy Lạp. 28. Ngày nay là tinh Messenia thuộc vùng Peloponnesus,

1. Trong thần thoại Hy Lạp, Ixion là vua của người

Hy Lap.

huỷ bỏ.

3. Sparta có hai gia đình hoàng gia, vì vậy thường có hai vua một lúc. Những dòng tộc hoàng gia này chấm dứt vào năm 222 TCN. (Xem thêm truyện về Lycugus).

4. Hội đồng giám quan là một ủy ban gồm năm người, được bầu chọn hàng năm, có quyền điều hành chính phủ. Giám quan không được bầu lại.

5. Đây không phải là thống chế Lysander (chết năm 395 TCN), người đã làm nên chiến thắng trong cuộc chiến tranh Peloponnesian giữa liên minh Athens và Sparta. 6. Đây cũng không phải là vua Agesilaus II (444?-360? TCN), người được kể trong cuốn truyên này. 7. Cuốn kinh Leviticus kể rằng: Jehovah, chúa trời của người Do Thái, đã ra lệnh cho họ cứ 50 năm một lần phải huỷ bỏ mọi hợp đồng và văn tư thế chấp tài sản. Ông cũng cấm họ tính lãi vay. Một điều rặn khác trong cuốn kinh Deuteronomy là cứ 7 năm một lần phải huỷ bỏ mọi món nợ. Nếu không thì lãi vay phải trả sẽ rất lớn và như vậy sẽ có một số ít người may mắn trở thành những người cho vay dần dần sẽ chiếm giữ mọi tài sản trong khi những người dân còn lai trở nên nghèo đói. Không ai biết những người Do Thái tôn trong những điều răn này bao lâu, hay liệu có bất kỳ mối liên hệ nào giữa sư bãi bỏ lễ Đai xá và cuộc chinh phục Jerusalem của Babylon không. 8. Quyền công dân Sparta chỉ ban cho những người có cha mẹ đều là công dân, những người đã hoàn thành khoá huấn luyên của Sparta. Ho được phép ăn chung, đóng thuế và thi hành những bổn phân của mình và được gọi là Spartiates. Những người không hoàn thành khoá huấn luyện phải chấp nhân địa vị thấp hơn. Người Perioeci là những công dân tư do tai các vùng đất bi

hơn những người nô lệ trong trật tự xã hội Sparta và có quyền tự trị ở mức độ nhất định. Nô lệ là những người dân bản xứ, bị người Sparta chinh phục rồi biến thành nô lệ. Mỗi người nô lệ hàng năm phải chịu đánh roi, mặc áo da thuộc và mũ da chó để họ nhớ đến thân phận của mình.

9. Lời tiên tri Thalamae được ban ra tại đền thờ nữ thần Pasiphae. Plutarch kể lại rằng một số người nói Pasiphae

chinh phục, không phải là người Sparta. Ho có địa vi cao

là mẹ của thần Ammon (vị thần mà Alexander 'Đại đế' tuyên bố là cha mình), trong khi những người khác nói rằng đây chỉ là cái tên khác của nàng công chúa Cassandra của thành Troy, được vua Agamemnon mang về Hy Lap. Cassandra được ban phát tài tiên trị, nhưng nàng nguyễn rủa rằng sẽ không có ai tin vào những lời cảnh báo của nàng. Một truyền thuyết khác kể rằng nữ thần Pasiphae chính là tiên nữ Daphne, mối tình đầu của thần Apollo, đã thoát khỏi lòng ham muốn của thần Apollo bằng cách biến thành cây nguyêt quế. Sau đó, quà tăng mà Apollo ban cho cây này là tài tiên tri. 10. Theo hiến pháp của Sparta, dân chúng có quyền bỏ phiếu quyết định những vấn đề quan trong nhưng Viện Nguyên lão, bao gồm 28 vi nguyên lão mới có quyền quyết đinh có cho dân chúng bỏ phiếu không. (Xem thêm câu chuyên về cuộc đời Lycugus trong tập sách

- này). 11. Đây không phải là nàng Chilonis, người được kể trong câu chuyên về Pyrrhus. 12. Poseidon (Hải vương) là vi thần biển cả của Hy Lap.
- Ông và thần Hades (Diêm vương) là anh em thần Zeus. Sau khi phế truất cha là Cronos để giành quyền làm vua của những vị thần, Zeus đã chia thế giới làm 3 vương quốc. Thần Zeus cai quản mặt đất và bầu trời, thần Poseidon cai quản biển cả còn thần Hades cai quản thế giới bên kia. 13. Xã hội Sparta sau cái chết của Agis được Plutarch kể trong truyện về Cleomenes, không có trong tập sách
- này: 'Những công dân chỉ thích ăn không ngồi rồi và hưởng thu. Nhà vua để cho mọi người được tư do sống theo ý riêng, hài lòng nếu không ai quấy rầy ông khỏi việc ăn chơi, thưởng ngoạn. Lợi ích chung bị phót lờ vì tất cả mọi người chỉ quan tâm đến những lợi ích cá nhân. Nói đến việc giáo duc và luyên tập cho các thanh niên hay nói về nhà nước Sparta cũ là rất nguy hiểm thậm chí có thể bị buộc tội phản bội chống lại nhà nước đương thời'. 1. Đền thờ nữ thần Artemis (trong thần thoại La Mã là nữ thần Diana) ở Ephesus (nay thuộc Thổ Nhĩ Kỳ) được
- xây từ thế kỷ thứ 6 TCN, sau này bị phá huỷ năm 262 sau CN. Ngôi đền này là 1 trong 7 kỳ quan của thế giới

(khoảng năm 1250 TCN). Achilles, một chiến binh cũng dũng cảm và vĩ đại như Alexander, mất đi người bạn thân nhất trong trận đánh nên tìm mọi cách trả thù quân địch. Những khai quật khảo cổ mới đây cho thấy thành Troy thực sự từng tồn tại và rộng lớn đúng như Homer miêu tả.

3. Byzantine là một thành bang Hy Lạp cổ đại, ngày nay là thành phố Istanbul, Thổ Nhĩ Kỳ. Năm 196 bị người La

Mã chinh phục nhưng đến năm 330 được Hoàng để

Constantinople, kinh đô của vương quốc Byzantine cho tới năm 1453. Đây là thành phố lớn nhất trong thế giới

Constantine Đệ nhất khôi phục rồi đổi tên là

của người Cơ Đốc giáo.

2. Iliad là cuốn sách luôn được mọi chiến binh yêu thích. Đây là một tập thơ do Homer sáng tác, kể về một vài tuần trong năm thứ 9 của trân bao vây thành Troy

cổ đại.

4. Maedi: sau khi bị Alexander 'Đại đế' chiếm đóng bị đổi tên thành Alexandropolis, hiện nay là Alexandroupolis, thuộc vùng Đông Macedonia và Thrace, Hy Lạp.
5. Trong trận Chaeronea (năm 338 TCN), vua Philip của Macedonia đã đánh bại liên minh của người Athens rồi trở thành bá chủ Hy Lạp. Nhưng 2 năm sau vua Philip bị ám sát.
6. 'Binh đôi Thần thánh' của người Thebes là đôi quân vô

đời Pelopidas.

7. Olympias (375?-316? TCN) là nữ hoàng Macedonia.
Olympias là con gái vua vương quốc Epirus (phía Tây Nam nhà nước Hy Lạp cổ đại).

8. Demosthenes (384-322 TCN) là nhà hùng biện vĩ đại nhất trong thế giới Hy Lạp cổ đại. Ông là người vận động phong trào đấu tranh chống ách cai của người Macedonia. Năm 346 TCN, Demosthenes được cử tới đàm phán hiệp ước hoà bình giữa Athens và Macedonia.
Nhờ nỗ lực của ông, năm 340 TCN, vua Philip đã phải trì hoãn việc xâm chiếm vương quốc Byzantine (ngày nay là Letanhal). Như na say để, liên minh ciữa người pagulà.

cùng tinh nhuệ gồm 300 người được miêu tả trong cuộc

nay là Istanbul). Nhưng sau đó, liên minh giữa người Thebes và Athens bi vua Philip đánh bai trong trân Chaeronea năm 338 TCN. Năm 324 TCN, Demosthenes bi kết án vì nhân hối lô của Harpalus, người chiếm giữ kho của cải vô cùng to lớn của Alexander 'Đai đế'. Sau khi Alexander chết năm 323 TCN, Demosthenes lai thúc giuc người Hy Lạp nổi dây đòi tư do nhưng người kế tục Alexander là Antipater đã dâp tắt mọi sư bao loan và đòi người Athens phải trao nộp những lãnh tu yêu nước, trong đó có Demosthenes. Một dị bản khác với truyện kể của Plutarch là khi Đai hội dân chúng của Athens quyết định kết án tử hình những người này thì Demosthenes trốn đến đảo Calauria rồi tư tử tai đây.

Plutarch cũng viết về cuộc đời của Demosthenes nhưng chúng tôi không đưa vào tuyển tập này. 9. Một cuộc chiến tranh toàn Hy Lạp chống lại người Ba Tư đã được mợ ước từ rất lâu. Xenophon và 10.000 chiến binh đã làm được điều này và đem về nhiều của cải. Agesilaus cũng dễ dành giành được thắng lợi cho đến khi bị gọi về tham gia cuộc nội chiến giữa các thành bang Hy Lap. 10. Diogenes của xứ Sinope (412?-323 TCN), triết gia Hy Lap, được coi là cha đẻ của chủ nghĩa Hoài nghi (Cynicism). Ông là người có nhiều tư tưởng rất độc đáo. 11. Đây là nơi diễn ra cuộc chiến tranh thành Troy (khoảng năm 1250 TCN), cách cực nam của sông Dardanelles (Hellespont) 6km, thuộc Thổ Nhĩ Kỳ. Tại

đó, tổ tiên của Alexander, Achilles vĩ đại, cháu nội của Aeacus đã ghi được những chiến công mà trường ca Iliad của Homer đã làm nên bất tử. Tóm tắt câu chuyên như sau: Eris, nữ thần của sư bất hoà, tức giân vì không được mời đến dư đám cưới của Peleus (cha của Achilles) và Thetis (một nữ thần biển). Nhưng nữ thần vẫn tới và ném ra một quả táo vàng có khắc dòng chữ 'Dành cho người phu nữ quyến rũ nhất'. Ba nữ thần tranh giành nhau quả táo vàng này là Hera (Juno): nữ hoàng của các vi thần, Aphrodite (Venus) nữ thần tình yêu và Athena (Minerva) nữ thần của sự khôn ngoạn. Để hùng manh đang kiểm soát con đường buôn bán giữa biển Đen và biển Aegean, làm người phán xử. Ba nữ thần cố tìm cách thuyết phục chàng. Hera hứa cho chàng làm vua của toàn cõi châu Á. Athena hứa cho chàng trí tuê thông minh còn Aphrodite hứa một điều mà chàng trai trẻ khó có thể từ chối: người đàn bà đẹp nhất thế giới. Về bản chất, đó là những chọn lưa mà bất kỳ chàng trai nào cũng phải quyết định: tiền bac, tình yêu hay sư thông minh. Tất nhiên Paris chọn Aphrodite, và nàng Helen chính là phần thưởng của chàng. Nhưng lúc đó Helen cũng chuẩn bị làm đám cưới. Paris tới Sparta và được Menelaus, vua của Sparta và là chồng của Helen, đón tiếp niềm nở. Nhưng Paris đáp lai lòng hiểu khách này bằng cách đánh cắp vợ nhà vua và nhiều của cải khác đem về Troy. Anh của Menelaus là Agamemnon, vua xứ Mycenae, tập hợp một đạo quân lớn quyết tâm trừng phat Paris và thành Troy. Sau 10 năm công phá, thành Trov bi thất thủ do mắc mưu 'Con ngựa thành Troy'. Người Hy Lap đóng một con ngưa gỗ khổng lồ, to hơn cửa thành của Troy, rồi giả bô chuẩn bị dong thuyền về nhà. Bên trong con ngưa là những chiến binh Hy Lap dũng cảm nhất. Bất chấp lời cảnh báo của Cassandra,

người Troy bị mắc lừa. Ho phá một lối đi trên tường

giải quyết cuộc tranh chấp này, 3 nữ thần đồng ý chọn Paris, vi hoàng tử trẻ tuổi của thành Troy, một trung tâm thành để dắt con ngựa vào, rồi mọi người tổ chức ăn mừng. Vào đêm khuya, khi người dân thành Troy đã ngủ say, các chiến binh Hy Lạp chui ra, mở cổng thành rồi tràn vào thành và cướp phá cả thành phố. Chiến thắng này đã chấm dứt sự tồn tại của thành Troy, nhưng Aeneas, một hoàng tử của phe đồng minh với Troy, cùng với một số bạn bè đã trốn thoát, sau đó đã lập nên thành Rome. Aeneas là con của nữ thần Aphrodite (Venus) và

một hâu duệ của vi vua đầu tiên của thành Troy.

Hector đâm chết khi chàng đang say sưa với chiến thắng. Nỗi đau thương của Achilles với bạn của mình sau đó lặp lại y hệt với Alexander khi chàng mất đi người bạn thân thiết nhất là Hephaestion. Homer là nhà thơ mà Alexander đã nói đến.

13. Sông Granicus gần thành phố Dardanelles (Hellespont), thuộc Thổ Nhĩ Kỳ.

12. Người bạn thân nhất của Achilles là Patroclus mượn áo giáp của Achilles để tham gia trân đánh nhưng bi

14. Thuộc bán đảo Halicarnassus, ngày nay có tên là Bodrum thuộc tỉnh Mugla, phía tây Thổ Nhĩ Kỳ.
15. Đây là vua Darius III, cháu nội của vua Darius II, làm vua Ba Tư trong giai đoạn 336-330 TCN. Ông lên ngai vàng nhờ viên thái giám là Bagoas, sau khi ám sát vua Artaxerxes III và vua Arses. Nhưng sau đó, Darius lại giết Bagoas. Trong suốt 6 năm làm vua, Darius III

đánh bại trong trận Issus năm 333 TCN và trận Gaugamela năm 331 TCN rồi chết ở đây.

16. Lycia là lãnh thổ thuộc để chế Ba Tư, nay là tỉnh Antalya, miền nam Thổ Nhĩ Kỳ.

17. Gordium: thành phố thuộc Phrygia, lãnh thổ Ba Tư, nằm gần Ankara, thủ đô Thổ Nhĩ Kỳ hiện nay.

18. Cilicia: một vùng lãnh thổ nhỏ thuộc để chế Ba Tư, nay thuộc miền nam Thổ Nhĩ Kỳ.

19. Issus: thành phố nơi đã chứng kiến 3 trận chiến nổi tiếng: Alexander 'Đại Đế' đánh thắng Darius III của Ba Tư năm 333 TCN, Lucius Septimius Severus đánh bại

đối thủ để lên ngôi Hoàng đế La Mã năm 194 sau CN và Hoàng đế Heraclius của Byzantine (Thổ Nhĩ Kỳ) đánh

dẫn người Ba Tư chống lại Alexander 'Đại Đế' nhưng bị

thắng người Ba Tư năm 622 sau CN. Nay thuộc tỉnh Hatay, phía nam Thổ Nhĩ Kỳ.

20. Nhà sử học Arrian sống vào khoảng TK thứ 2 sau CN kể rằng người Ba Tư đã chiến đấu rất dũng cảm cho đến khi vua Darius bỏ chạy. Sau đó tất cả đều hoảng sợ và giẫm đạp lên nhau tìm đường trốn chạy qua các hẻm núi hẹp. Số mất mát của Alexander rất ít, chỉ có khoảng 450 người bị giết và 4.500 người bị thương, bao gồm cả Alexander bị thương ở đùi. Arrian là nhà viết tiểu sử hàng đầu về Alexander, chỉ sau Plutarch một thời gian ngắn. Tác phẩm của ông là lịch sử nên đầy đủ hơn của

- Plutarch.
 21. Damascus: được ghi trong sử sách của Ai Cập là một thành bang từ khoảng thế kỷ XV TCN, là một trong những thành phố cổ nhất trên thế giới có cư dân sống liên tục trong suốt các thời kỳ lịch sử. Ngày nay
- Damascus là thủ đô của Syria.

 22. Tyre (Sur): là một cảng biển quan trọng của người Phoenicia từ khoảng năm 2000 TCN, vùng đất này hay được nói đến trong kinh thánh. Hiện nay là thành phố Sur thuộc lãnh thổ Libang.
- 23. Lysimachus (360?-281 TCN), vua xứ Thrace, từng một thời gian ngắn làm vua của mọi vùng đất Macedonia.
 24. Euphrates là con sông dài tới 2.700km ở vùng Tây
- Nam Á, xuất phát từ Thổ Nhĩ Kỳ chảy qua Syria và Iraq trước khi nhập vào con sông Tigris gần Vịnh Ba Tư. 25. Gaza: thành phố bên bờ Địa Trung Hải, tên được đặt cho vùng đất nổi tiếng bị tronh chấp giữa Igreel về
- cho vùng đất nổi tiếng bị tranh chấp giữa Israel và Palestine. Dải Gaza, hiện nay thuộc lãnh thổ Palestine. 26. Alexandria là thành phố rất lớn và rất thịnh vượng, trung tâm văn hoá và thương mại trong thế giới Hy Lạp cổ đại. Sau khi được xây dựng, Alexandria đã phát triển thành một thương cảng quốc tế, dân cư ở đây ngoài người Macedonia, người Hy Lạp, người Ai Câp ra còn có

người Siry, người Do Thái, người Ba Tư và những

thành Alexandria có tới 50 vạn quyển sách chép tay, thường thu hút rất nhiều học giả từ khắp các nơi đến, là thư viện lớn nhất thế giới thời cổ đại. Hiện nay Aexandria là cảng chính của Ai Cập, phục vụ cho cả mục đích dân sự và quân sự, và là thành phố lớn thứ hai của Ai Cập (sau Cairo).

27. Theo thần thoại Hy Lạp, Ammon là một con cừu đực có sừng cong, thực ra chính là thần Zeus (Jupiter). Sau khi dò xét Olympias và thấy con rắn trong giường của người vợ, vua Philip đã cầu xin lời tiên tri ở ngôi đền Delphi thờ thần Apollo. Vị thần trả lời rằng con rắn thực ra chính là Ammon, vi thần Hy Lạp có tài biến hoá.

Olympias nói điều bí mật cho Alexander rằng Ammon mới là người cha đích thực của chàng chứ không phải

28. Gaugamela (cũng có tên là Arbela) là một trong những thành phố cổ nhất thế giới có cư dân sinh sống trong suốt các thời kỳ lịch sử do người Sumerian thành lập từ khoảng năm 2300 TCN. Hiện nay là thành phố

vua Philip.

thương nhân từ bốn phương đến. Kiến trúc ở Alexandria hùng vĩ lạ thường, với những đấu trường vĩ đại và những rạp hát hoa mỹ. Tại bến cảng, người ta dựng lên một ngọn hải đăng khổng lồ bằng đá, cao tới 200m, thắp lửa suốt đêm, chiếu sáng tới 40km ra ngài khơi. Đây là 1 trong số 7 kỳ quan của thế giới cổ đại. Thư viên lớn của

29. Nhà sử học Arrian kể rằng Darius đoán sẽ có một cuộc tấn công vào ban đêm nên suốt đêm giữ vững đôi hình vì thế đến ngày hôm sau toàn bô quân đôi đều mệt mỏi

Irbil ở phía bắc Iraq.

- 30. Trong trân này Vua Darius phải chấp nhân thất bai dù đông quân gấp 20 lần Alexander. 31. Persepolis, theo tiếng Hy Lap có nghĩa là 'Thành phố
- của người Ba Tư', là một trong những thủ đô của để chế Ba Tư cổ đại, nơi ở của vua Darius I từ cuối thế kỷ VI TCN, bi phá huỷ sau trân đánh của Alexander 'Đai Đế' năm 330 TCN. Ngày nay nơi đây là một di chỉ khảo cổ có 13 côt đá khổng lồ Apadana và nhiều di tích khác, ngày nay thuộc miền tây nam Iran.
- 32. Đây là vua Xerxes I (khoảng 519-465 TCN), vua của Ba Tư (486-465 TCN), người từng xâm chiếm các vùng đất của Hy Lap, đã được kể trong câu chuyên về cuộc đời của Aristides.
- 33. Parthia: để chế Parthia, ngày nay là vùng Turmenistan, Afghanistan và phía bắc Iran. Thành ngữ 'phát bắn Parthia' xuất phát từ việc một cung thủ Parthia vừa giả vờ rút lui vừa giương cung bắn về phía kẻ thù.
- 34. Đế chế Bactria thuộc vùng Trung Á, ngày nay là vùng đất nằm ở phía bắc Afghaistan. 35. Nhà sử học Arrian kể rằng Alexander đưa ra tục lệ

Thật khó cho chàng thi hành một chính sách cố định vì chàng cần phải là một vi thánh với người châu á và là môt người ban với người Macedonia. 36. Parmenio lúc này giữ chức phó tổng chỉ huy quân đôi và là một người ban trung thành của vua Philip, cha Alexander 37. Nicomachus là con trai Aristotle (384-322 TCN),

triết gia, nhà khoa học Hy Lạp và thầy day của

38. Clitus là một thống chế cấp cao của vua Philip. người chỉ huy đôi ky binh hoàng gia của Alexander, đã cứu mang Alexander trong trân đánh tai sông Granicus. Clitus là một trong những thống chế bất bình nhất với sư

Alexander

phủ phục xuống chào giống như trong triều đình của người Ba Tư và muốn người Macedonia cũng làm như vây. Mặc dù không bắt họ phải làm như thế, nhưng Alexander hài lòng hơn với những người làm như vậy.

thay đổi của Alexander từ một vi vua-chiến binh thành một người hoang tưởng tư cao tư đại kiểu châu Á. Sư kiện này xảy ra ở Marakanda năm 328 TCN. 39. Chính câu nói này đã nhao báng Alexander vì chàng thường tư ví mình là: Người con của Thượng đế'.

40. Alexander đã tuyển mô đôi quân giám sát từ dân địa

phương. 41. Alexander đã muốn tư tử bằng đúng cây giáo chàng bạn.
42. Anaxarchus sống vào khoảng năm 350 TCN, là học trò của nhà triết học Hy Lạp Democritus.
43. Một người bạn hỏi tại sao Alexander khóc khi nghe

đã dùng để giết Clitus. Chàng tự sỉ vả mình là kẻ giết

- Anaxarchus nói rằng trong thiên hà còn có vô vàn thế giới khác, chàng trả lời: 'Có quá nhiều thế giới, mà ta thậm chí chưa chinh phục được một'. Giai thoại này có trong bài viết của Plutarch trong tập Moralia với tiêu đề Về sự hài lòng trong tư tưởng.
- 44. Porus là vua một vương quốc ở Ấn Độ. Trận đánh này xảy ra năm 326 TCN tại sông Hydaspes. Bây giờ là sông Jhelum nằm ở phía đông bắc bang Kashmir của Ấn Độ, trận đánh lớn cuối cùng của Alexander.
 45. Sông Hydaspes là một trong những đầu nguồn của
- sông Indus bắt nguồn từ Tây Tạng. 46. Bucephalia là thành phố cổ gần sông Hydaspes, ngày nay thuộc Ấn Độ. 47. Sông Indus dài tới 2.900km bắt nguồn từ Tây Tang
- rồi chảy qua vùng đất ngày nay là Pakistan đổ ra biển Arập.
 48. Bà la môn (Brahmin) là những giáo sĩ và học giả Ấn Độ, là đẳng cấp cao nhất trong 4 đẳng cấp được qui định trong trất tư xã hôi của kinh Vê Đà. Những đẳng cấp

khác là chiến binh, nhà buôn và người lao động. Lúc

- Alexander đến, ở Ấn Độ đã có một nền văn minh cổ xưa và rất phát triển. Đạo Phật đã có được khoảng 200 năm, còn trước Phật giáo ở Ấn Độ đã có một truyền thống văn hoá rất lâu đời, đó là Kinh Vệ Đà.

 49. Sa mạc này ngày nay nằm trên vùng đất phía nam Iran. Nhà sử học Arrian kể rằng lý do Alexander muốn
- vượt sa mạc này là bởi vì trước đó chưa có đội quân nào vượt qua được. Chàng biết những khó khăn sẽ phải vượt qua. Của cải họ cướp được đã phải bỏ lại vì thiếu động vật chở hàng do phần lớn chúng đã bị chết khát. Bất cứ ai không theo được đều bị bỏ mặc cho đến chết. Cuối cùng, ho tìm được một con suối và cắm trai canh đó.
- lớn làm tất cả phụ nữ, trẻ em và các con vật còn sống đều bị chết đuối và chỉ có một ít chiến binh thoát khỏi. Chuyện này xảy ra vào năm 325 TCN.
 50. Đây là Mũi Gibraltar ở Địa Trung Hải.
 51. Đây là vua Cyrus, người đã đánh bại vua Croesus được kể trong câu chuyện về cuộc đời Solon.
 52. Tác giả muốn nói rằng những kẻ tầm thường cũng có thể xúc pham đến các bâc đế vương khi họ đã qua

Tuy nhiên, mùa mưa lai bắt đầu và gây nên một trân lut

đời dù họ có vĩ đại đến thế nào đi nữa. 53. Quarts là đơn vị đo dung tích của Anh, 1 quart = 1.14 lít. Như vậy Promachus đã uống khoảng 14 lít rượu, khoảng 40 cốc lớn 0.33 lít.

54. Đây là vua Darius III, người bi Alexander đánh bai. Sau này, khi Alexander chết, vợ chàng là nàng Roxanne đã giết tình địch, nhưng sau đó chính nàng và con của Alexander lai bi Thống chế Cassander của Macedonia giết. 55. Ecbatana ngày nay là thành phố Hamadan thuộc

miền Tây Iran.

danh là 'Ban hữu của Alexander'. 57. Người thầy thuốc này không pham lỗi lầm gì trừ một lúc ông ta đã bỏ bệnh nhân để đi xem kịch. Hephaestion nhân dịp này đã bỏ việc ăn kiêng như người thầy thuốc qui định. Chàng đã ăn hết cả một con gà và uống nhiều rươu vang vì thế cơn sốt của chàng trầm trong hơn và

56. Một thống chế của người Macedonia, được mệnh

chàng chết ngay sau đó. 1. Cleisthenes (570?-507 TCN): chính khách, người đã tiêu diệt nền độc tài ở Athens và mang lai nền dân chủ cho Athens. Sau đó, chính Cleisthenes là người đã lập ra boule. Đây là Hội đồng 500, bao gồm đại diện của 10 bộ tộc Hy Lạp cổ đại, mỗi bộ tộc cử 50 người. Thể chế này hình thành trên nguyên tắc bình đẳng giữa các công dân và tăng cường sư tham gia của dân chúng vào chính quyền. Pericles là cháu ngoại của Cleisthenes. 2. Plutarch cũng viết về cuộc đời Themistocles, chúng tôi không đưa vào cuốn sách này song khá nhiều chi tiết

đã được kết hợp kể ở đây. Themistocles là chính khách và Thống chế tài ba của Hy Lap (527-460 TCN), người đã xây dựng ham đôi Athens và mang lai chiến thắng Salamis (480 TCN) cho người Hy Lạp trước người Ba Tư, đặt nền tảng cho sư bá chủ của Athens ở Hy Lap. 3. Quân Ba Tư áp đảo quân Athens về số lương, nhưng Aristides và Miltiades đã thuyết phục quân Athens liều chết trong trân Marathon. Mưu meo của Miltiades trong trân này là rút lui giữa chừng để du quân Ba Tư tập trung quân xông lên. Khi đó quân Athens sẽ bao vây và đánh ngang sườn. Quân Athens được sông hồ và đia hình phức tạp che chở. Thành công của trận đánh này phu thuộc vào việc Aristides và đôi quân của ông ở trung tâm kìm chân quân Ba Tư cho đến khi cánh trái và cánh phải quân Hy Lap kip quay lai khép kín vòng vây. Chiến thuật này đã thành công. Quân Ba Tư tin rằng Aristides sẽ bỏ chay, nên họ dễ dàng tranh nhau đuổi theo để cướp chiến lợi phẩm. Khi quân Athens không chay nữa, quân Ba Tư ở phía sau bi dồn lai chât đến mức không thể sử dụng vũ khí được nữa. Hai cánh quân Athens khép vòng vây và bắt đầu thảm sát đám đông quân Ba Tư đang hoảng loan. Chỉ một ít quân Ba Tư trốn thoát lên thuyền rồi bỏ trốn, để lai rất nhiều xác chết và vũ khí. Có truyền thuyết kể rằng một người tên là Phidippides chay tới Athens để báo tin thắng trân

Marathon (quãng đường dài chừng 26 dặm) và chết ngay sau đó. Nhà sử học Herodotus nói rằng toàn bộ quân Athens chạy qua 26 dặm đường sau khi trận đánh kết thúc. Do sự kiện này, ngày nay, tên Marathon được đặt cho cuộc chạy đường trường nổi tiếng.

4. Ông muốn không bao giờ phải quay lại Athens.

5. Xerxes I (khoảng 519-465 TCN): vua Ba Tư (486-465 TCN), con vua Darius I, cháu Cyrus 'Đại đế'. Sử gia Hy Lạp Herodotus nói đội quân của Xerxes I lên tới 2.641.610 chiến binh, và chừng 200.000 đến 300.000 chiến thuyền.

6. Phần viết của Plutarch về trận chiến Salamis (năm 480 TCN) và các sự kiện trước đó được kể trong câu chuyện về cuộc đời Themistocles. Cuốn Lịch sử của Herodotus kể lại đầy đủ hơn, tóm tắt như sau: Người Sparta liên minh với người Athens chống lại cuộc xâm lược của quân Ba Tư. Vua Leonidas I mang 300 quân giáp nặng đến chặn quân Ba Tư ở đèo Thermopylae. Họ giữ vững vị trí này suốt 10 ngày (đây được coi là một chiến công rất vĩ đại trong lịch sử Hy Lạp cổ đại) cho đến khi một tên phản bội chỉ cho quân Ba Tư con đường bí mật bao vây quân Hy Lạp. Sau đó, quân Sparta bị giết

từng người một, nhưng họ cũng giết được rất nhiều quân Ba Tư. Sự chậm trễ của quân Ba Tư ở đây đã giúp quân Hy Lap có đủ thời gian để tập hợp bộ binh và thuyền

chiếc bia đá do người Hy Lạp dựng lên để ca ngợi tinh thần chiến đấu của người Sparta: 'Hỡi người qua đường! Nếu có về Sparta thì hãy nhắn cha me, vợ con, ban bè thân thích của ta rằng ta đã tuân theo lời căn dăn của ho lúc ra đi, đã xả thân trên chiến trường để bảo vệ tổ quốc yêu quý'. Người Sparta chỉ huy liên quân, nhưng Themistocles với tư cách tổng chỉ huy quân Athens đòi nắm quyền chỉ huy quân thuỷ vì hầu hết thuyền chiến là của Athens. Quân Hy Lap quyết định không bảo vê thành Athens mà rút về hòn đảo Salamis gần đó. Sau khi chiếm được Athens, quân Ba Tư thiêu huỷ toàn bộ thành phố rồi điều ham đôi khổng lồ tới bao vây Salamis, nơi có quân đôi Hy Lap và dân ti nan từ Athens. Những người cầm đầu liên quân Hy Lap bàn nên dùng thuyền đưa dân chúng và tài sản trốn đi. Ho không hề biết rằng ho không có sư lưa chon nào khác ngoài việc phải chiến đấu vì ham đôi Ba Tư đã bao vây toàn bô đường rút lui của họ. Người Hy Lạp dư định dùng thuyên để chở đàn bà và trẻ em thay vì chở quân cho đến khi Aristides vượt vòng vây và nói với họ rằng Salamis đã bị bao vây. Trong trân này, thuỷ quân Hy Lap đã tấn công và chiến thắng một ham đội lớn hơn nhiều. 7. Hellespont: eo biển ngăn cách phần Thổ Nhĩ Kỳ thuộc

chiến. Lòng dũng mãnh của quân Hy Lạp trong trận này làm quân Ba Tư khiếp sơ. Ngày nay, tai đây vẫn còn một

8. Thessaly trước đây là một vùng đất rộng lớn bao gồm gần như toàn bộ miền trung Hy Lạp và một phần Albany ngày nay. Xưa kia, nơi đây cung cấp một giống ngựa tốt nhất Hy Lạp và được quân đội của Alexander Đại đế và vua Philip II sử dụng. Hiện tại vùng Thessaly của Hy Lạp chỉ nhỏ cỡ một phần ba ngày trước.

9. Đây là loại quân bộ trang bị giáp trụ nặng. Bộ áo giáp của ho gồm phần che ống chân, giáp che lưng và che

châu Á và bán đảo Galliponi thuộc Thổ Nhĩ Kỳ thuộc châu Âu, nối biển Aegea với biển Marmara, nay là

Dardanelles.

- ngực, mũ sắt với ngù lông ngựa hoặc lông chim, một khiên tròn lớn, một thanh kiểm và hai ngọn giáo. Còn quân giáp nhẹ được trang bị ít hơn với lao, cung tên, hoặc đá.

 10. Plataea ngày nay thuộc miền trung Hy Lạp.

 11. Sử gia Herodotus kể rằng toàn bộ lực lượng liên quân
- của Hy Lạp gồm trên 100.000 người cả quân giáp nặng và nhẹ. Sparta gửi đến khoảng 5.000 quân giáp nặng và 35.000 quân giáp nhẹ.

 12. Người Hy Lạp cổ đại quan niệm rằng trong trận đánh thì cánh phải là vị trí danh dự. Chỉ những đội quân cao quý và danh dự nhất mới được chiếm giữ cánh này.

 13. Cithaeron (núi): một địa danh nổi tiếng trong lịch sử

Hy Lạp cổ đại, phía bắc có pháo đài cổ của thành bang

phố cổ Plataea. Theo Thần thoại Hy Lạp đây chính là nơi vua Laius của Thebes đã từ bỏ con trai Oedipus (O-đíp) của mình. Ngày nay là núi Kithairon Oros, cao 1409m, toạ lạc giữa biên giới của 2 vùng Attica và Trung Hy Lạp.

14. Phalanx đội hình xung kích nặng đóng vai trò như xe

Thebes, còn ở sát sườn núi là những dấu tích của thành

tăng trong chiến tranh hiện đại. Trong đội hình này, các chiến binh Hy Lạp đứng sát cánh bên nhau trong một đội ngũ rất chặt chẽ. Đội hình này vô cùng khó đánh bại vì là một khối vững chắc. Đội hình phalanx.

15. Có khá nhiều người Hy Lạp tự liên minh với người

Medes, một bộ tộc người châu Á ở phía tây Ba Tư. Những thành phố Thebes, Argos, Achaia, toàn bộ miền Bắc Hy Lạp trừ Ambraciots và Corcyrians, tất cả những hòn đảo trừ đảo Melian, đều dâng đất đầu hàng vua Xerxes của Ba Tư.

16. Herodotus (484-425TCN): sử gia ghi lại rất chi tiết trận Plataea (năm 479 TCN) và những diễn biến sau đó. Sau trận này, Thống chế Pausanias của Sparta khi nhìn thấy những bữa tiệc được chuẩn bị thịnh soạn cho các thống chế quân Ba Tư bèn nói: 'Bọn lọn Ba Tư háu ăn ấy đã ních từng này thức ăn thì làm sao có thể đánh lại những người lính của chúng ta chỉ ăn bánh mỳ không'. 17. Corinth là một thành bang Hy Lap phát triển từ trước

khi người Dorian xâm chiếm năm 1000 TCN, là trung tâm thương mại chính của Hy Lạp vào năm 650 TCN. Hiện là thành phố thuộc vùng Peloponnesus.

18. Theo tục lệ của người Hy Lạp cổ đại, đây bị coi là hành động xúc phạm đến vị Thống chế.

19. Theo thần thoại Hy Lạp, các vị thần quyết định làm ra các loài theo trí tưởng tượng của chính họ, không phải những con quái vật 50 đầu hay những người khổng lồ một mắt trước đó mà họ tạo ra những người trần sống an nhàn và hạnh phúc như chính họ. Mặc dù thể xác người trần phải chết, nhưng linh hồn của họ vẫn sống

lồ một mắt trước đó mà họ tạo ra những người trần sống người trần phải chết, nhưng linh hồn của họ vẫn sống như những vị thần hộ vệ rộng lượng. Kỷ nguyên Vàng bắt đầu khi các thiên thần ngư trị, ruông đồng sản sinh mùa màng thừa mứa không cần có người làm việc. Kỷ nguyên Bac bắt đầu khi thần Zeus (Jupiter) tao ra người đàn bà đầu tiên tên là Pandora. Thay vì hoà bình và mùa xuân vĩnh viễn, có các mùa khác nhau trong năm, và con người bắt đầu đánh giết lẫn nhau. Đất không sản sinh, vì vây con người phải làm việc. Khi con người chết, linh hồn của họ cũng không còn sống. Tiếp theo là kỷ nguyên Đồng, lúc đó con người vẫn còn trung thực và có tâm địa tốt, nhưng bắt đầu có ham muốn cướp bóc và chinh chiến. Đây là thời kỳ của những chiến binh vĩ đại như Achilles và Jason. Cuối cùng là kỷ nguyên Sắt, con người đối xử độc ác với nhau. Ho không còn

sống hoà thuận với nhau nữa. Tội ác lấn lướt văn minh, trong khi trái đất bắt đầu bị huỷ hoại... 20. Với nguời Hy Lap, khái niệm 'công bằng' có ý nghĩa rộng hơn việc tuân thủ pháp luật. Hành vi chuẩn mực là một triết lý mang tính tinh thần nhiều hơn là kiến thức. Người Hy Lạp mô tả khái niệm này bằng từ DIKH, cũng có nghĩa gần tương đương với khái niệm KARMA trong tiếng Phan và khái niệm RIGHTEOUSNESS trong tiếng Anh, tính ngay thẳng - chính trưc trong tiếng Việt. Khi DIKH bi lệch lac do những tình cảm cá nhân, những người đi bầu cử không còn giữ được đức hanh của mình, kể từ đó Athens bắt đầu suy tàn rồi sup đổ. Trên một vài mảnh gốm cổ có khắc những nguyên lý sống của nền văn minh phương Tây như câu nói của triết gia Protagoras (480-411 TCN) của Athens: 'Con người là thước đo của van vật'. Người Hy Lạp cặm ghét sự ngạo man. Các vở bi kịch của Hy Lap thường nói đến hình phat của sư ngao man. Một minh hoa rõ ràng là tư cách đạo đức của Tổng chỉ huy Agamemnon trong quyển I của trường ca Iliad. Tính cách của Aristides minh hoa lý tưởng cơ bản của Hy Lạp được thể hiện bằng từ SWFROSUNH (sophrosyne), một nguyên lý sống cân bằng, điều đô, suy xét cẩn trong và điềm tĩnh. Trái nghĩa với sophrosyne là chủ nghĩa tư cao tư đai và bệnh sùng bái cá nhân. Những câu châm ngôn: 'Hãy tư biết lấy

mình' và 'Đừng thái quá' khắc trên đền thờ thần Apollo ở Delphi thể hiện lý tưởng này. Đây cũng là tư tưởng của Đao Lão ở Trung Hoa. 1. Syracuse là một vùng định cư của người Corinth trên bờ biển phía đông của Sicily. Nửa phía đông của hòn

đảo bi người Hy Lap chiếm, còn nửa phía tây bi những cư dân từ Carthage chiếm. Syracuse là thành phố lớn nhất và thinh vương nhất của Sicily. Nhà toán học Archimete sinh ra trên hòn đảo này khoảng thế kỷ thứ 3 TCN. 2. Trước khi Dionysius [Cha] trở thành bao chúa của Syracuse năm 405 TCN, người dân Syracuse đã có một nền dân chủ sau cuộc chinh phục của người Athens năm 415 TCN (xem cuôc đời Nicias). Nhưng cuôc xâm lược của Carthage năm 409 TCN đã mang lai cơ hội cho thống chế Dionysius giành quyền lưc. Ông tư tuyên bố là người dân chủ nhưng kết án những viên thống chế

khác của Syracus tội phản bội. Bằng cách kích động người nghèo chống lai người giàu, Dionysius [Cha] trở thành viên Thống chế có quyền lực nhất. Một nan dịch bệnh nguy hiểm xảy ra buộc người Carthage phải rời đị, song Dionysius vẫn giữ quyền hành. Dionysius chia đất cho những người ủng hộ mình và cho nô lê, rồi xây một pháo đài kiên cố. Từ đó, không một người dân Syracuse nào dám chống lai Dionysius. Trong suốt 38 năm cai trị,

mọi lời nói của Dionysius [Cha] đều được coi là những phán quyết tuyệt đối phải tuân theo. Dionysius có thể làm bất cứ điều gì mình muốn cho đến khi qua đời vào năm 367 TCN.

3. Arete theo tiếng Hy Lap là một điều gì đó 'trong sach'

- và 'tuyệt diệu' thường được dùng để miêu tả tinh thần của giới hiệp sĩ hào hoa và cao thượng. Như vậy, Dion đã cưới chính cháu gái mình.
- 4. Viện Hàn lâm (Academic) là tên trường học do Plato mở tại Athens trong một khu vườn gọi tên là Academus vào khoảng năm 385 TCN.
- 5. Plato (427 347 TCN) là học trò nhà triết học Socrates nổi tiếng ở Athens. Ông sáng tác rất nhiều bài luận trứ danh. Ông để lại cho nhân loại các tác phẩm kinh điển nổi tiếng như Nền cộng hòa, Các bộ luật và Những cuộc đối thoại, hồi tưởng lại những cuộc nói chuyện của ông với Socrates và những nhà triết học khác về nhiều chủ đề. Đối với Plato, đức hạnh lớn lao nhất là 'lòng trung thành khi gian khó'. (cuốn 'Những bộ luật', Quyển I).

nhat là 'long trung thanh khi gian khô'. (cuôn 'Nhưng b luật', Quyển I).

6. Dionysius [Cha] từng là một thống chế tài giỏi, từng lãnh đạo Syracuse chống lại các cuộc xâm lược của nước ngoài.

7. Plutarch cũng kể lại vài ví dụ khác về cuộc đời của một tên bạo chúa: Dionysius [Cha] nghi ngờ tất cả mọi

phòng của mình được mặc quần áo của họ. Các bộ trang phục đều bị cởi bỏ, kiểm tra và những người muốn vào phải mặc những bộ quần áo mới. Dionysius từng nói rằng những kẻ hầu cân càng khôn ngoan thì càng đáng nghi ngờ vì nếu khôn ngoạn, ho sẽ thích tư mình chuyên quyền hơn là chiu sư chuyên chế của một tên bao chúa. Thâm chí, Dionysius không cho người thơ cắt tóc cho hắn bằng những dung cu sắc mà tư đốt tóc mình bằng một viên than. Plutarch nói: 'Hắn ta là một tên nộ lệ khốn khổ bởi nỗi sợ hãi của chính mình, nhưng hắn căm ghét Plato vì ông không coi hắn là người dũng cảm nhất'. Một lần, có một tên quan trong triều là Damocles tới chúc mừng Dionysius vì hắn được các vị thần ban ân huệ trở thành người hùng manh. Tên bao chúa liền mời Damocles tới dư một bữa đại tiệc. Thẳng trên ghế ngồi của Damocles là một thanh gươm chỉ được treo bằng một sợi dây nhỏ. Trong khi tên cân vô cùng run sợ nhưng cố tỏ ra vui vẻ thì Dionysius nói với hắn: 'Bây giờ, chắc ngươi đã hiểu thế nào là cuộc sống của một bao chúa'. 8. Plato đã xây dựng mô hình nhà nước lý tưởng trong

người đến mức hắn ta không cho phép bất cứ ai vào căn

trong cuốn Những bộ luật của ông. 9. Kẻ được cử đến cảnh báo Dionysius về việc Dion sắp

tác phẩm Nền công hòa và sau này trình bày kỹ hơn

tơi nơi đã ngủ quên trên đường, rồi bị một tên trộm ăn cắp chiếc túi đựng bức thư này, vì thế hắn không dám tới gặp Dionysius và phải bỏ trốn. 10. Ông muốn nói rằng binh lính của Dionysius mới thật

sự là mối nguy hiểm đối với người Syracuse.

11. Agrigentum là một thành phố nằm trên bờ biển phía nam của đảo Sicily, cách Syracuse chín mươi dặm về phía tây.

12. Xem cuộc đời của Nicias để biết chuyện Athens xâm lược Sicily.
13. Syracuse khi đó là một thuộc địa của người Corinth.

14. Nữ thần Persephone (còn có tên là Proserpina) là

con gái thần Zeus (Jupiter), chúa tể các vị thần với thần nông nghiệp Demeter (mẹ nàng, em gái Zeus). Một ngày, khi Persephone còn là thiếu nữ đang vui chơi ngắm hoa xuân thì thần Hades (Diêm Vương), em của cha nàng đã bắt nàng về vương quốc tối tăm trên cỗ xe đen. Demeter đau buồn đến mức nàng không cho cây cối gì mọc được trên mặt đất cả. Jupiter phải dàn xếp để hàng

mọc được trên mặt đất cả. Jupiter phải dàn xếp để hàng năm Persephone lên mặt đất ở với mẹ 6 tháng, 6 tháng còn lại nàng ở với chồng trong vương quốc tối tăm của Diêm Vương. Sự trở lại của nàng được coi là biểu tượng cho sự trở lại của mùa xuân.

15. Xem cuộc đời của Timoleon về cuộc đấu tranh giải phóng Syracuse và Sicily sau đó.

Peloponnesus, người Dorian đến định cư vào khoảng năm 110 TCN. Trải qua nhiều cuộc chiến tranh và bị huỷ diệt nhiều lần, các di tích ở đây không được tìm thấy nhiều, hiện tại Sparta là một đơn vị hành chính nhỏ, thủ phủ của vùng Lakonia.

2. Plutarch thừa nhận rằng không thể xác định chính xác

1. Sparta: thành bang Hy Lap nổi tiếng nhất bán đảo

thời điểm cuộc đời của Lycurgus. Sự phỏng đoán tốt nhất có lẽ khoảng năm 800 TCN.

3. Sparta có hai nhà vua cùng cai trị trong suốt lịch sử tồn tại, cả hai đều thuộc dòng dõi Hercules. Trong cuốn Những bộ luật, Plato kể rằng sau khi trở về từ cuộc chiến trạnh mười năm ở thành Troy, người Dorian giành

lấy quyền cai trị vùng đất Messene, Argos và Lacedaemon (sau này là thành bang Sparta). Thành Troy bị tiêu diệt khoảng năm 1250 TCN. Ba nhà nước thành bang này hợp thành liên minh của người Dorian. Nhưng sau này, chỉ có Sparta giữ nguyên thể chế ban đầu đó. Về sau Sparta chinh phục nhiều vùng đất khác, bao gồm

cả vùng Messene.

4. Ionia là một thành bang nhỏ nằm trên bờ biển Địa
Trung Hải, nay nằm ở phía tây Thổ Nhĩ Kỳ, bị người Hy
Lạp chiếm đóng khoảng 1000 năm TCN.

Lạp chiếm đóng khoảng 1000 năm TCN.

5. Lời tiên tri ở ngôi đền Delphi luôn có câu trả lời chính xác nhưng đôi khi rất mập mờ. Như khi vua Croesus của

Lydia hỏi liệu ông có nên đánh vua Cyrus của Ba Tư không, lời tiên tri nói rằng: 'Nếu ngươi đánh, thì một vương quốc vĩ đại sẽ sụp đổ'. Rất hài lòng, vua Croesus cùng đội quân đông gấp đôi vua Cyrus, gây chiến và giao tranh với vua Cyrus tại trận Thymbra (545 TCN). Đúng là một vương quốc vĩ đại sụp đổ, nhưng đó lại là vương quốc của Croesus. Khi người Sparta hỏi thần Apollo có cho phép họ mở rộng vương quốc lên phía bắc không, lời tiên tri nói rằng họ sẽ được 'Nhảy múa trên đồng cỏ Tegea' (một đồng cỏ rất màu mỡ ở phía Bắc Hy Lạp). Câu trả lời này làm người Sparta tin rằng

ho sẽ chiếm được nhiều vùng đất khác. Nhưng cuối cùng, họ bị đánh bại, bị xích lại, chịu đánh roi và phải lao động trên cánh đồng như những nông dân khổ ải. Đó là cách người Sparta 'nhảy múa trên cánh đồng Tegea'. 6. Người Hy Lap cổ đại cho rằng việc giết người đạng trốn trong đền thờ các vi thần sẽ là xúc pham và bất kính đối với các thần linh. Vì thế, khi Agis trốn trong đền thờ thì không một ai dám giết hay bắt chàng. Thông thường, khi cần tư bảo vệ mình, các vị vua hay bất kỳ ai khác đều tới trốn tai đền thờ các vi thần, như Agis và Cleombrotus đã làm khi trốn tránh Leonidas.

7. Các tàu thuyền lớn đi biển thường dùng một hệ thống các hầm phụ nằm sát đáy thuyền, gọi là hầm balast dùng để dằn nước khi thuyền không chở hàng khiến thuyền bớt bị nghiêng ngả.

8. Trong cuốn Những bộ luật, Plato nhận xét về mô hình chính quyền Sparta: 'Ta không biết nên gọi tên nó như thế nào. Hội đồng giám quan là một hình thức chuyên chế, nhưng đôi khi Sparta gần giống với chế độ dân chủ

thuần khiết nhất trong số tất cả các thành bang Hy Lạp.
Rõ ràng đó là xã hội của giới quý tộc, nhưng lại gồm cả
nền quân chủ, hình thức chính quyền cổ xưa nhất trên
thế giới'.

9. Argos: thuộc vùng Peloponnesusvà được coi là thành
phố cổ nhất của Hy Lạp, nơi đây có tàn tích của đền thờ

phố cổ nhất của Hy Lạp, nơi đây có tàn tích của đền thờ nữ thần Hera.

10. Tiếng cười rất quan trọng trong cuộc sống của người Sparta. Nó không chỉ giún họ tiêu khiển mà còn làm hệ

Sparta. Nó không chỉ giúp họ tiêu khiển mà còn làm hệ thống pháp luật của họ thêm vững chắc bằng cách chê bai nhẹ nhàng bất cứ ai không tuân thủ pháp luật. Khiếu hài hước là một trong những đức tính của các nhà lãnh đạo Sparta. Trong tác phẩm Lời nói người Sparta của Plutarch có một câu chuyện về sự hài hước của người Sparta. Khi một người bị xếp vào chỗ xấu nhất trong dàn đồng ca, ông ta nói: 'Thật tuyệt vời, thưa ngài nhạc trưởng! Ngài đã tìm được cách làm cho chỗ này trở nên

đồng ca, ông ta nói: 'Thật tuyệt vời, thưa ngài nhạc trưởng! Ngài đã tìm được cách làm cho chỗ này trở nên cao quý'. Một câu chuyện khác, khi nghe thấy một người nói rằng mình có thể bắt chước tiếng chim hoạ mi như thật, một người Sparta nói: 'Bây giờ tôi mới được

xuất sắc nhất trong đội quân Sparta], người ta hỏi tại sao thất vọng mà anh vẫn cười vui vẻ. Pedaritus trả lời rằng anh rất vui vì biết rằng trong thành phố còn có 300 người khác giỏi hơn mình.

11. Cuộc thi đấu Olympiad lần đầu tiên tổ chức vào năm 776 TCN. Trước đó, Hercules đã lập ra cuộc đầu này nhưng sau đó không được tổ chức tiếp.

12. Các nữ thần Muses bao gồm chín nữ thần, là con gái

của thần Zeus (Jupiter) và thần Mnemosyne (thần trí nhớ). Mỗi nữ thần cai quản một môn nghệ thuật nhất

biết thế nào là tiếng chim hoạ mi!'. Một người Sparta thấy những người khác ngồi trong nhà vệ sinh, bèn nói: 'Chưa bao giờ tôi được ngồi vào một chỗ mà khi tôi đứng dậy lại nhường chỗ cho một bô lão'. Khi một người tên là Pedaritus không được chon vào Đôi 300 [đơn vi

định, như thần Clio cai quản môn lịch sử, Terpsichore - khiêu vũ, và Thalia - hài kịch.

13. Castor là một trong hai vị thần sinh đôi của Sparta, người kia là Pollux. Theo truyền thuyết, họ được sinh ra từ mối tình của thần Zeus và một thiếu nữ tên là Leda. Tên của họ được đặt cho một chòm sao ở Bắc bán cầu, chòm Song sinh (Gemini, nằm ở cung Hoàng đạo thứ 3, từ 21/5 đến 20/6).

14. Thebes: thành bang Hy Lạp ở Boeotia, phía bắc núi

Cithaeron (Kithairon), tây bắc Athens. Thebes là thành

Oedipus (O-đíp), anh em sinh đôi Amphion và Zethus, và cũng là nơi anh hùng Hercules sinh ra. Tại vị trí của Thebes ngày nay là thị trấn Thivai thuộc miền trung Hy Lạp.

15. Trận Leuctra xảy ra giữa Thebes và Sparta năm 371 TCN. Bằng chiến thắng này, Epaminondas, Thống chế

của người Thebes, đã vĩnh viễn chấm dứt uy quyền tối

phố Hy Lap cổ được nói đến nhiều nhất trong các huyền

thoai và truyền thuyết với các câu chuyên về vua

cao của Sparta. (Xem thêm câu chuyện về Pelopidas).

16. Helot là tên gọi những nô lệ mà người Dorian bắt được. Họ thuộc sở hữu của nhà nước chứ không phải cá nhân nên bị các ông chủ Sparta bóc lột không thương tiếc.

17. Cuốn sách này không bao gồm câu chuyện về cuộc đời của Lysander (mất năm 395TCN). Lysander là một chính khách và Thống chế, Đô đốc thuỷ quân Sparta,

(431-404 TCN). Đây là cuộc xung đột cuối cùng cả về tư tưởng và lãnh thổ giữa hai thành bang lớn nhất Hy Lạp là Athens và Sparta. Sparta được những chính phủ quý tộc ủng hộ, còn Athens được những chế độ dân chủ hậu thuẫn. Cuộc chiến tranh này lôi kéo toàn bộ lãnh thổ Hy Lạp, thậm chí cả những người không muốn tham gia như người Melian. Cuối cùng, Sparta chiến thắng, còn

người đã chấm dứt cuộc chiến tranh Peloponnesian

Thucydides và Xenophon viết lại đầy đủ lịch sử cuộc chiến tranh này, khá giống với xung đột địa chính trị của cuộc Chiến tranh lạnh. (Xem thêm Cuộc đời của Pericles và Nicias).

18. Xem Cuộc đời của Nicias và Dion.

19. Trong cuốn Protagoras, Plato đã ghi lai lời day của

Athens bắt đầu suy tàn rồi sup đổ. Các sử gia

Socrates: 'Những ngôi nhà cổ xưa và phì nhiêu nhất của triết học của Hy Lạp là Crete và Sparta. Ở đó, có nhiều người khôn ngoan hơn bất cứ nơi nào trên trái đất. Nhưng họ che giấu sự khôn ngoan của mình bằng cách giả vờ ngu dốt. Nên dường như họ được kính trọng nhờ sự can đảm trong chiến đấu, hơn là nhờ tính khôn ngoan. Họ nghĩ rằng nếu để lộ sự tài giỏi đó thì mọi người khác cũng trở nên khôn ngoan. Trong những thành bang này [Crete và Sparta], không chỉ đàn ông mà cả phụ nữ cũng tự hào về trí tuệ của họ. Đó là lý do vì sao anh có thể biết rằng ta đang nói sự thật và người Sparta được giáo dục tốt nhất để nói rằng: nếu anh nói

thoạt đầu anh ta có vẻ ngu ngốc, nhưng dần dần cũng giống như người giỏi đóng kịch, anh ta sẽ đưa ra những nhận xét súc tích chứng tỏ bạn chỉ là trẻ con'.

1. 1. May mắn cho Cleon là khi dẫn quân đến Pylos, một đám cháy bùng lên trên hòn đảo này đã đốt sạch thành

chuyện với bất kỳ người dân Sparta bình thường nào,

những người còn sống. Quân Sparta buộc phải đầu hàng. Cleon trở về như một anh hùng, còn Nicias phải chịu nhiều cay đắng và nhục nhã. Nhưng thành công may mắn này chỉ đem lại thảm hoạ cho Cleon. Cleon phải chỉ huy một đội quân tại Amphipolis và phải đối đầu với một đội quân Sparta đông đảo trong một trận đánh then chốt. Sự bất tài và ngu dốt của ông ta làm chính quân đội của mình lộn xộn. Đến khi nhìn thấy quân Sparta, Cleon quên phắt mình là tổng chỉ huy và bỏ chay

đầu tiên. Nhưng Cleon không chạy thoát vì bị một lính người Myrcinian giết chết. Sau khi quân Athens đại bai ở

2. Amphipolis (Amfipolis): đơn vi hành chính thuộc

Amphipolis, hoà bình được lập lai.

luỹ người Sparta. Quân Athens lúc đó chỉ việc bao vây

Serrai, vùng Trung Macedonia, Hy Lạp.

3. Alcibiades (450-404 TCN): chính khách và Thống chế Athens, người phản bội lại toàn thể Hy Lạp ngay tại triều đình vua Ba Tư và rồi góp phần vào thất bại của người Athens trong cuộc chiến tranh Peloponnesus (431-404 TCN). Pericles là chú của Alcibiades, từng chăm sóc Alcibiades từ khi còn nhỏ, còn Socrates là bạn thân của Alcibiades và từng tham gia trận đánh Potidaea năm 432 TCN. Sau này, Alcibiades từng phản bôi lai

người Athens, sang sống với người Sparta nên bị kết án tử hình, bị tịch thu mọi tài sản. Sau đó, Alcibiades lai

- phản bội người Sparta đầu hàng vua Ba Tư. Cuộc đời Alcibiades cũng rất nhiều sự kiện và chiến công hấp dẫn nhưng phần viết về Alcibiades của Plutarch không có trong tuyển tập này.

 4. Carthage là một vùng định cư cổ đại được thành lập
- vào thế kỷ thứ IX TCN, sau đó trở thành trung tâm của một vương quốc rất hùng mạnh và thịnh vượng bên bờ Địa Trung Hải là kình địch với để chế La Mã trong suốt nhiều cuộc chiến tranh. Đến thế kỷ thứ II TCN, để chế La Mã tiêu huỷ Carthage, ngày nay thuộc lãnh thổ Tunisia
- 5. Syracuse: thành bang Corinth của Hy Lạp đã xâm chiếm và lập ra Syracuse trên đảo Sicily vào năm 734 TCN, sau đó Syracuse đã trở thành thành phố lớn nhất và quyền lực nhất trên đảo Sicily. Vì thế, lời tiên đoán này đã cổ vũ người Athens tiến hành 'Cuộc viễn chinh Sicily' đầy thảm hoa.
- 6. Socrates (469-399TCN): triết gia Hy Lạp nổi tiếng, không để lại tác phẩm nào nhưng có ảnh hưởng sâu sắc đến triết học phương Tây nhờ những ghi chép của học trò ông là Plato. Nhưng Aristophane, nhà văn, nhà viết kịch nổi tiếng (448-385 TCN) lại chế giễu ông. Còn Xenophon, sử gia Hy Lap (430-355TCN) ca ngơi ông là
- nhà đạo đức đơn giản. 7. Sau này, trong ngành thiên văn học chu kỳ 19 năm

được đặt tên ông là Metonic Cycle.

8. Trong thần thoại Hy Lạp, Adonis là một chàng trai tuấn tú, con trai vua Myrrha, được nữ thần tình yêu Aphrodite (Venus) đem lòng yêu quý. Bất chấp lời khuyên của nàng, Adonis đã chết trong một chuyến đi săn. Aphrodite biến máu của chàng thành hoa và các cô

(235 tháng âm lịch) mặt trặng trở lai đúng vị trí ban đầu,

gái Hy Lạp hàng năm đều làm lễ tưởng nhớ chàng.

9. Đây không phải là nhà hùng biện Demosthenes nổi tiếng, người sống ở thời đại sau đó

10. Triết gia Plato (428-347 TCN) hoà giải tôn giáo và khoa học bằng cách dựng nên những điều huyền bí.

Theo quan điểm của Platon, khi khám phá quy luật tư

nhiên, con người viện đến thánh thần vì họ siêu việt hơn con người trong khả năng lý giải. Sự bắt chước là cách nịnh bợ chân thành nhất. Do đó, tất cả những cố gắng nghiên cứu khoa học thực chất cũng là một biểu hiện của sự mộ đạo. Plato nói rằng thế giới thực được xây dựng từ những ý tưởng, nên vật chất và siêu hình là hoà nhập với nhau chứ không hề tách rời. Là thầy tế tại đền thờ thần Apollo, vị thần của những lý lẽ, Plutarch cũng chia sẻ quan điểm với Plato về sự tinh tuý của vũ trụ. Plato là học trò của Socrates (469-399 TCN). Cuộc đối thoại giữa Socrates và Nicias về lòng dũng cảm được Plato ghi lai trong cuốn Lanches. Dường như Socrates

tội xử tử ông vì dám nghi ngờ sự chính thống của tôn giáo. Đứng giữa các học trò của mình, ông vui vẻ uống thuốc độc mà chết. Plato, học trò nổi tiếng nhất của ông, đã ghi lại cảnh này trong bài viết Phaedo và về phiên toà xử Socrates trong bài Lời biện bạch.

11. Nhà sử học Thucydides (460-400 TCN) đã mô tả rất tỉ mỉ 'Cuộc viễn chinh Sicily'. Thất bại này xảy ra năm

có quá ít niềm tin và có quá nhiều nghi ngờ, dù ông là hình ảnh tiêu biểu nhất về con người. Người Athens kết

cũng kể lại các sự kiện khác trong cuộc chiến tranh Peloponnesian cho tới năm 411 TCN, sau đó sử gia Xenophon kể tiếp cuộc chiến tranh này.

1. Epaminondas là người bạn hữu thân thiết nhất của Peolopidas. Plutarch viết về cuộc đời của Epaminondas nhưng phần viết này không còn nữa. (Xem thêm chú thích trong truyên về Agesilaus).

413 TCN, 2 năm sau khi Nicias rời Athens. Thucydides

382 TCN. Trận chiến nơi Epaminondas cứu Pelopidas diễn ra trước đó 2 năm. Trong trận này Sparta và Thebes ở cùng phe.
3. Việc Athens đầu hàng Sparta vào tháng 4 năm 404 TCN đã chấm dứt cuộc chiến tranh Peleponnesian sau

2. Vu chiếm cung điện Thebes (Cadmea) diễn ra năm

TCN đã châm dứt cuộc chiến tranh Peleponnesian sau hơn 28 năm giao tranh. Viện Nguyên lão của Athens bầu ra 30 người để cải tổ hiến pháp và luật nên đây gọi là

'Hội đồng 30'. Nhưng thay vì cải cách thành phố, họ lại bầu người vào các chức vụ quan trọng và kiểm soát thành bang. Đầu tiên, việc 'Hội đồng 30' bắt giữ tất cả những người cản trở làm cho dân chúng vui mừng, nhưng 'Hội đồng 30' còn đi xa hơn khi họ tước vũ khí của tất cả người dân Athens, trừ một nhóm 3000 người vốn là lực lượng của họ. Ngày càng có nhiều người Athens bị xử tử vì chống lại 'Hội đồng 30'. Những người chống đối bị thanh trừng và mọi tài sản đều bị tịch thu, còn 'Hôi đồng 30' tư do hành đông theo ý mình. Sau đó,

khoảng 70 người tị nạn trốn ở Thebes quay lại tấn công pháo đài Phyle. Dân chúng Athens bèn hợp sức với họ. Vì thế, 'Hôi đồng 30' bị giải tán và nền dân chủ được

khôi phục lại ở Athens.

4. Công cuộc giải phóng Thebes diễn ra vào mùa đông năm 379 TCN, 3 năm sau vụ chiếm giữ cung điện của người Sparta. Câu chuyện này được kể chi tiết hơn trong bài viết của Plutarch nhan đề Ma quỷ của Socrates.

5. Việc người Sparta bất ngờ chiếm đóng Thebes bị coi là một hành động phản bội đồng minh, và việc người Sparta sai quân tiếp viện cũng lại là một hành động phản

6. Tại trận Leuctra (năm 371 TCN), người Thebes đã mang lại một chiến thuật mới gọi là 'chiến thuật đánh xiên'. Chỉ có 6000 quân chống lại khoảng 11000 quân

bôi.

thánh' của Pelopidas làm tiên phong. Lực lượng tấn công này sẽ tấn công cánh phải của Sparta, nơi vua Sparta và lực lương thiên chiến nhất chiếm giữ. Epaminondas cùng với một số ít quân đứng lệch góc và ngoài tầm tấn công của Sparta, do đó quân đôi Thebes có ưu thế lực lương ở đúng nơi xảy ra đánh nhau lớn nhất. Khi Pelopidas chọc thủng được đôi hình đối phương, quân Thebes đánh ngang sườn quân đối phương, còn cánh quân của Epaminondas sẽ đánh trưc tiếp vào trước mặt quân địch. Thương vong của Sparta rất năng nề. Kể từ đó sức manh của Sparta không bao giờ phục hồi được nữa. 7. Pherae: thành phố lớn của Thessaly xưa kia, nay là Ferai, thuộc Đông Macedonia và Thrace, Hy Lap. 8. Pharsalus: nay là Farsalus thuôc vùng Thessaly, Hy Lap. 9. Artaxerxes II: Vua Ba Tur trong giai doan 404-358

Sparta chưa từng bị đánh bại, nên người Thebes bố trí đôi quân giáp năng vào cánh trái với 'Binh đôi Thần

7. Pherae: thành phố lớn của Thessaly xưa kia, nay là Ferai, thuộc Đông Macedonia và Thrace, Hy Lạp.
8. Pharsalus: nay là Farsalus thuộc vùng Thessaly, Hy Lạp.
9. Artaxerxes II: Vua Ba Tư trong giai đoạn 404-358 TCN. Ông là hậu duệ của vua Xerxes I, người được nhắc đến trong câu chuyện về Solon. Những đồng tiền Ba Tư, như đã kể trong câu chuyện về cuộc đời Agesilaus, luồn vào các thành phố Hy Lạp làm dân chúng ganh ty và hiềm khích. Artaxerxes thuê những nhà hùng biện để phá hoại các thành bang Hy Lạp, kích động họ đánh lẫn nhau rồi trở nên suy yếu. Plutarch có

danh nhân nhưng chúng tôi không đưa vào đây.

Artaxerxes là một vị vua rất can đảm và mưu lược.

10. Taygetus: tên một ngọn núi nơi định cư của thành bang Sparta.

11. Susa: ngày nay là Shush thuộc lãnh thổ Iran, nằm

viết về cuộc đời của Artaxerxes trong tác phẩm Gương

gần biên giới Iran-Irắc.

12. Pythian: ngày hội thể thao tổ chức 4 năm một lần gần Delphi trong thời Hy Lạp cổ đại để tưởng nhớ thần Apollo.

1. Augustus (63 TCN- 14 sau CN): con nuôi của nhà

độc tài La Mã Julius Caesar, tên thật là Gaius Octavius lên làm tổng tài La Mã, đánh bại Antony và Cleopatra tại trận Actium trở thành Hoàng để đầu tiên của La Mã (27 TCN- 14 sau CN). Ông tiến hành nhiều cải cách xã hội, khuyến khích giáo dục, mở rộng biên giới của La Mã tới tận sông Danube và thiết lập chính quyền thống nhất sau gần một thế kỷ nội chiến. Thời Augustus được coi là thời kỳ huy hoàng của để chế La Mã.

2. Antisthenes (444?- sau 371 TCN): triết gia Hy Lạp, nhà tư tưởng đầu tiên thiết lập Chủ nghĩa Hoài nghi (Cynicism). Ông sinh ra ở Athens và là học trò của Socrates. Antisthenes dạy tại một ngôi trường có tên là Cynosarges bên ngoài Athens. Học trò của ông sau này được gọi là những người theo chủ nghĩa Hoài nghi

đức hạnh. Ông chê bai các môn nghệ thuật, văn học và những trò ăn chơi xa hoa, đồng thời ca ngợi sự lao động chăm chỉ. Học trò nổi tiếng nhất của ông là triết gia Hoài nghi Hy Lạp Diogenes.

(Cynics). Antisthenes coi hanh phúc chỉ đạt được nhờ

 Macedonia: vùng lãnh thổ hiện nay gồm miền bắc Hy Lạp, Albany, Mecedonia thuộc Nam Tư cũ và một phần Bulgary.
 Zeno (Zeno của xứ Elea): nhà triết học và toán học

nổi tiếng của Hy Lap cổ đại, sống ở đảo Síp khoảng 500

năm trước CN. Aristotle coi ông là người phát minh ra phép biện chứng.

5. Một ví dụ nổi tiếng về tài nguy biện của Zeno là nghịch lý Achilles và con rùa. Achilles (người nổi tiếng về tốc độ cũng như sức mạnh) chạy nhanh hơn con rùa 100 lần. Zeno nói rằng nếu con rùa chạy trước 100 yard, Achilles sẽ không bao giờ đuổi kịp nó. Lý luận của Zeno

Achilles sẽ không bao giờ đuổi kịp nó. Lý luận của Zeno là khi Achilles chạy xong khoảng cách đến nơi con rùa đã khởi hành, con rùa đã chạy được một yard nữa. Khi Achilles chạy hết yard đó, con rùa đã chạy được vài inch nữa, và cứ thế tiếp tục không ngừng. Sau này hàng thế kỷ toán học mới chứng minh được cái sai của Zeno bằng lý thuyết giới hạn.

6. Anaxagoras (500?- 428 TCN): triết gia duy vật nổi tiếng đầu tiên của Hy Lạp, người đưa khái niệm trí tuệ, lý

Anaxagoras dạy ở Athens khoảng 30 năm thì bị bỏ tù vì dám nói rằng mặt trời là một hòn đá nóng và mặt trăng được làm bằng đất. Sau này, tư tưởng của ông được Aristotle và Democritus kế tục phát triển.

7. Cimon (510?-450? TCN): Thống chế và chính khách của Athens. Ông là con trai Miltiades, người làm nên chiến thắng Marathon. Cimon tham gia trận Salamis và sau đó góp phần thiết lập liên minh Deli. Cùng với Aristides, ông chỉ huy hạm đội Hy Lạp tới bán đảo Tiểu Á để giải phóng các thuộc địa ở đây khỏi ách thống trị của Ba Tư. Năm 466 TCN, ông đánh bại hạm đội Ba Tư tại sông Eurymedon (bây giờ là sông, Thổ Nhĩ Kỳ). Sau

cuộc nổi loạn của người Helot ở Sparta, uy tín của ông bị giảm sút và bị cách chức. Sau đó, phe dân chủ của Pericles đã trục xuất ông. Khi được triệu hồi năm 451, Cimon đàm phán hiệp ước đình chiến 5 năm giữa Sparta và Athens, rồi góp tiền bạc xây dựng lại Athens. Plutarch cũng viết về cuộc đời của Cimon nhưng chúng tôi không

đưa vào tập sách này.

trí vào căn nguyên triết học. Những nhà triết học trước đó coi đất, không khí, lửa, nước là như nguyên bản cuối cùng của vật chất. Nhưng ông là người đầu tiên đề xuất mô hình phân tử và nguyên tử cấu thành nên mọi vật với

Pericles, nhà soạn kịch Euripides, và có thể cả Socrates.

khái niệm 'Hạt giống nhỏ'. Học trò của ông gồm

- 8. Pisistratus (khoảng 600-527 TCN): Thống chế, chính khách và là nhà độc tài ở Athens. Là con trai Hippocrates, ông cầm đầu phe dân chủ chống lại phe quý tộc. Xem câu chuyện về cuộc đời Solon để biết thêm về Pisistratus.
 9. Đây không phải là sử gia Thucydides nổi tiếng.
- 10. Việc lập chính sách dựa theo ý kiến quần chúng được Plato gọi là 'kịch sĩ' (theatrocracy).

 11. Parthenon là tên ngôi đền thờ nữ thần Athena.
- Parthenos được xây dựng trên ngọn đồi Acropolis ở Athens vào thế kỷ thứ 5 TCN. Đây là một kỳ quan kiến trúc của thế giới Hy Lạp cổ đại.

 12. Các đồng minh của Athens, trước đó bi Aristides
- cưỡng buộc nộp thuế, mệt mỏi vì những đóng góp quân sự và thấy không cần nộp thuế nữa vì giờ đây người Ba Tư đã bị đuổi khỏi Hy Lạp. Nhưng người Athens vẫn đòi tiếp tục duy trì Liên minh Deli, tiếp tục bắt họ đóng thuế. Vì các đồng minh có thể góp tiền thay cho binh lính nên dần dần các đồng minh đã mất đi kỹ năng chiến trận và trở thành nô lê phu thuộc vào Athens.
- 13. Thực tế, những người Athens không chinh phục được Sicily. (Xem cuộc đời Nicias để biết về cuộc viễn chinh này).
 14. Aeginet (Aegina): một hòn đảo ở phía nam Hy Lạp.
 15. Phidias (khoảng 490-430 TCN): nhà điêu khắc, kiến

của nhiều công trình vĩ đại như tượng các Thống chế nổi tiếng của Athens như Miltiades. Phidias trực tiếp chỉ đạo công trình Propylaea, đài tưởng niệm ở đồi Acropolis, đền thờ Parthenon và bức tượng khổng lồ của thần Zeus tai định Olympus.

Aspasia (470-410 TCN): một phụ nữ nổi tiếng vì sắc

trúc sư, hoa sĩ Hy Lap cổ đai nổi tiếng. Ông là tác giả

đẹp, trí thông minh và tài năng chính trị. Sau khi cưới Pericles, ngôi nhà của họ trở thành nơi tụ tập của những học giả và chính khách Athens. Nhiều sử gia coi Aspasia là người gây ra các cuộc nổi loạn Samian và cuộc chiến tranh Peloponnesia. Trong Từ điển Encarta có bức tranh vẽ bà rất đẹp.

vẽ bà rất đẹp.

17. Đây là cuộc chiến tranh Peloponnesia (431-404 TCN), được sử gia Thucydides kể lại rất chi tiết.

18. Thucydides đã miêu tả như sau về trận dịch (năm 430 TCN): 'Chính tôi cũng mắc bệnh và thấy nhiều người khác cũng vậy. Bắt đầu là một cảm giác bỏng cháy trong đầu, rồi mắt tôi trở nên đỏ ngầu. Sự xuất huyết bắt đầu từ lưỡi và cổ họng, cùng với hơi thở rối loạn. Sau khi hắt hơi và sổ mũi, cơn đau dồn vào ngực. Ho và nôn mửa tiếp theo. Nạn nhân thường chết vì trào máu nôn mửa hiện tượng này làm cả người nhão ra

Ho và nôn mửa tiếp theo. Nạn nhân thường chết vì trào máu nôn mửa, hiện tượng này làm cả người nhão ra, hiện tượng khoa học thời đó chưa từng thấy. Da khô đi và nở tung ra. Mọi người không thể chịu đựng được

Megalopolis là thành phố lớn nhất của Arcadia xưa kia, hiện nay Megalopolis là địa danh thuộc Arkadhia, vùng Peloponnesus, Hy Lạp.
 Viện Hàn lâm ở Athens, do Plato mở.
 Aratus xứ Sicyon (271-213 TCN) là một thống chế và

nhà lãnh đạo của Liên minh Achaea (Achaean League), liên minh quân sự của Hy Lạp cổ đại. Plutarch cũng viết về cuộc đời của Aratus nhưng chúng tôi không chọn

5. Các mẫu chuyên về Epaminondas có trong cuộc đời

7. Sellasia là một vùng đất rất gần Sparta, thuộc thành

4. Sicyon: thành phố Hy Lap cổ, gần Argos.

6. Tức các trường ca Iliad và Odyssey.

không ai có thể sống qua nổi.

đưa vào cuốn sách này.

Pelopidas và Agesilaus.

quần áo dù nhẹ đến đâu, và muốn trần truồng hoàn toàn. Phần lớn họ muốn được ngâm mình trong nước lạnh. Họ không thể ngủ và không thể ở yên một chỗ. Cái chết thường đến sau cơn sốt vào ngày thứ bảy hoặc thứ tám, nhưng nếu người bệnh sống qua được thời điểm đó, bệnh sẽ chạy vào bao tử gây ra chứng ả chảy. Nó tác động đến các bộ phận sinh dục và các đầu ngón tay ngón chân, nên nhiều người bệnh không thể làm gì được nữa. Nhiều người cũng mất trí nhớ. Không từ nào có thể tả nổi thứ bênh này, nó gây ra sư đau đớn mà tôi nghĩ

bang Laconia, vùng Peloponnesus, Hy Lạp.

8. Illyry là một thành bang Hy Lạp cổ đại nằm ở phía tây Macedonia và phía bắc của Thessaly, ngày nay là khu vực các nước thuộc Cộng hoà Nam Tư cũ: Slovenia, Croatia, Bosnia-Herzegovina.

9. Loại lao có dây da buộc vào cán quấn quanh thân lao, đoạn cuối của dây buộc vào tay. Cái đai để đeo nhằm tăng lực bẩy và cũng đóng góp vào lực xoáy của lao khiến nó đi thẳng trong khi bay.

- 10. Elea: một vùng đất ngày nay ở phía nam nước Italia. 11. Khi đó, sau khi vị vua cuối cùng qua đời, Sparta rơi vào tay các toán lính đánh thuê và chịu sự cai trị của một tên độc tài.
- 12. Titus Quinctius Flamininus (230?-174 TCN) là thống chế và chính khách nổi tiếng của La Mã. Ông là người đánh bại vua Philip V của Macedonia và giải phóng mọi thành bang Hy Lạp khỏi ách cai trị của Philip. Ông là quan coi quốc khố năm 199 TCN và tổng tài năm 198 TCN. Trong tác phẩm 'Những cuộc đời song hành', Plutarch đã so sánh Titus Flamininus với Philopoemen
- 13. Diophanes là một nhà hùng biện và một nhà triết học của Hy Lạp cổ đại.
 1. Cato Trẻ (Cato the Younger) tên thật là Marcus Porcius Cato (95-46 TCN), chính khách La Mã, cháu nôi của Cato Già (Cato the Elder). Khi làm quan coi quốc

ông tự sát chứ không muốn rơi vào tay Caesar. Cato là cha vợ của Marcus Brutus, người đã ám sát Julius Caesar. Plutarch cũng viết về cuộc đời Cato Trẻ và so sánh ông với Phocion.

2. Demosthenes (384-322 TCN) là một nhà hùng biện xuất sắc của Hy Lap, nổi tiếng với câu nói 'Những cơ hôi

nhỏ thường là sự khởi đầu cho những sự nghiệp lớn lao'. 3. Cuộc chiến tranh Peloponnesian chấm dứt với việc người Athens đầu hàng người Sparta năm 404 TCN. Thất bai nhục nhã này đã làm tổn hai tinh thần của người

4. Mars là tên vị thần chiến tranh, trong thần thoại Hy

5. Muses là chín nữ thần, con gái của thần Zeus và Mnemosyne (nữ thần kí ức). Mỗi nữ thần bảo trợ một môn nghệ thuật nhất định, như thần Clio bảo trợ sử học,

Athens

Lap là thần Ares.

khố, ông nổi tiếng với vì lòng thanh đạm và trung thực. Cato Trẻ cũng cố gắng cứu giúp những người đồng bào La Mã chống lại những kẻ mị dân lợi dụng sự ngu muội của họ. Năm 60 TCN, ông chống lại Julius Caesar. Chế độ Tam hùng đầu tiên gồm Pompey, Caesar và Marcus Crassus điều ông đi đảo Síp nhằm loại bỏ ông. Trong cuộc xung đột giữa Caesar và Pompey năm 49, Cato đứng về phía Pompey. Ông thất bại trong việc bảo vệ Sicily chống lai Caesar và sau thất bai ở Utica, châu Phi,

Terpsichore bảo trợ khiều vũ và Thalia bảo trợ hài kịch... 6. Nữ thần Athena (trong thần thoại La Mã là thần Minerva, thần của trí tuệ, tri thức và chiến trận) được người Athens ưa chuông nhất trong số các vi thần.

Athena được sinh ra từ cái đầu của thần Zeus (Jupiter) và được Zeus rất yêu quý. Nàng được thờ tại ngôi đền Parthenon ở Athens (xem cuộc đời Pericles để biết về việc xây dựng ngôi đền này). Nữ thần này là biểu tượng rất quan trong trong các bản anh hùng ca Iliad và

7. Vua Philip là cha của Alexander 'Đại đế'. Philip chinh phục tất cả vùng đất của Hy Lap sau trân Chaeronea

Odyssey của Homer.

khoảng 1000 năm TCN.

(338 TCN).

này.

Euboea là một hòn đảo dài ngoài khơi gần Athens.
 Đây không phải là Plutarch, tác giả cuốn sách này.
 Tên người Hy Lạp thường giống nhau, vì thế để tránh sự nhầm lẫn, thường phải chỉ rõ vùng đất nơi họ sinh ra.
 Một eo biển của Thổ Nhĩ Kỳ nối châu Âu và châu Á, nay là Dardanelles.
 Trân này xảy ra năm 338 TCN, xem câu chuyên về

cuộc đời Alexander 'Đai đế' để biết thêm về trân đánh

12. Ionia là một vùng đất cổ xưa của châu Á, bên cạnh bờ biển Aegean, từng bi người Hy Lạp chiếm đóng

- 13. Kho báu bi Harpalus đánh cắp này lên tới 180,000 talent vàng. Theo thời giá năm 1998, kho báu này đáng giá khoảng 42 tỷ đôla. 14. Lamian: thuộc tỉnh Hamadan, Iran ngày nay.
- 15. Antipater được Alexander bổ nhiệm là thống sứ cai trị Hy Lạp và Macedonia trong khi Alexander viễn chinh ở châu Á. Sau cái chết của Alexander, Antipater trở thành người đứng đầu Hội đồng thống chế của Alexander, và là quan nhiếp chính cho con trai nhỏ của Alexander. Chức nhiếp chính này kéo dài từ 323 đến 319 TCN, khi Antipater chết ở tuổi 70. Cái chết của Antipater dẫn tới tình trang vô chính phủ. Năm 311 TCN, để chế của Alexander tách thành năm vương quốc khác nhau. 16. Cassander (358?-297 TCN) là vua Macedonia từ

năm 305 đến 297 TCN. Năm 321, sau cái chết của Alexander 'Đai đế', Antipater được bổ nhiệm làm nhiệp chính tối cao của Macedonia. Khi chết, ông trao quyền cho ban mình là Polyperchon, nhưng Cassander dấy binh chống lai Polyperchon, giành quyền kiểm soát Athens năm 317. Năm 316, Cassander sát hại Olympias, me Alexander 'Đai để'. Cũng năm đó, Cassander cưới người em gái cùng cha khác me của Alexander là nàng Thessalonica. Nhưng chỉ ít lâu sau, Cassander giết

Roxana, người vợ Ba Tư của Alexander và con trai là Alexander IV, chấm dứt triều đại của Alexander.

17. Antigonus (382-301 TCN): cũng là một bộ tướng của Alexander 'Đai đế'. Sau khi Alexander chết, đế quốc rộng lớn từng bị Alexander chinh phục bị chia cắt thành nhiều nước, Antigonus chiếm đóng vùng lãnh thổ trên bán đảo Tiểu Á đối chọi với vương quốc của Cassander. 18. Polysperchon: thống chế, đồng nghiệp của Antipater. Olympias, me Alexander 'Đai để', liên minh với Polysperchon (317 TCN) nên bi Cassander giết Olympias và con trai của Alexander để trả thù. 19. Socrates (469 - 399 TCN) là một triết gia nổi tiếng ở Athens bi kết án tử hình. Học trò của ông là Plato, đã ghi lai những lời nói của Socrates trong cuốn sách Những cuộc đối thoại. Trong cuốn Phaedo, Plato kể lai cuộc trò chuyên của Socrates trong những giờ cuối cùng trước khi chết vì uống cây cần độc trong nhà tù Athens. 1. Epirus nằm trên bờ biển Tây Bắc Hy Lap. Những vi vua ở đó xưng tung Pyrrhus là con trai của Achilles,

1. Epirus nằm trên bờ biển Tây Bắc Hy Lạp. Những vị vua ở đó xưng tụng Pyrrhus là con trai của Achilles, chiến binh Hy Lạp lừng danh trong trận chiến thành Troy. Cả Pyrrhus và Alexander đều xứng đáng là hậu duệ của Achilles, người cũng giống như họ là một chiến binh kiêu hãnh không bao giờ chấp nhận sống yên bình.

2. Demetrius I (337?-283 TCN) là vua của Macedonia trong giai đoạn 294-283 TCN. Ông là con trai vua Antigonus I, thống chế của Alexander 'Đại đế'. Sau cái chết của Alexander, cả Antigonus và Demetrius đều rất

Salamis (306 TCN). Năm 294 TCN, ông ám sát địch thủ là Alexander, con trai Cassander, rồi chiếm Macedonia. Nhưng 6 năm sau, ông bị sa thải khỏi liên minh của Pyrrhus và Lysimachus, vua xứ Thrace. Demetrius đến nương tưa Seleucus I, vua xứ Syria, nhưng bị tổng giam

tích cực tham gia những cuộc chiến giành quyền lực. Demetrius đánh bai Ptolemy I, vua Ai Cập trong trân

cho đến chết. Nhưng sau đó, con trai ông là Antigonus II đã giành lại ngai vàng ở Macedonia. Những thăng trầm trong sự nghiệp của Demetrius rất thú vị, nhưng không có tính anh hùng. Cuộc đời Demetrius do Plutarch viết không có trong tập này. Trong đó, Plutarch cho rằng chúng ta cũng có thể học được nhiều điều từ một tấm gương xấu.

3. Trận Ipsus (301 TCN) diễn ra giữa Antigonus và các

tướng lĩnh Macedonia khác nhằm tranh giành các vương quốc trong để chế do Alexander tạo dựng. Antigonus và con trai mình là Demetrius thua trận ở Ipsus nên mất quyền cai trị Hy Lạp và Tiểu Á. Ipsus ngày nay thuộc Arkadhia, vùng Peloponnesus, Hy Lạp.

4. Đây là vua Ptolemy I (367?-283? TCN), còn gọi là

Ptolemy Soter, người cai trị Ai Cập trong giai đoạn 323-285 TCN. Ông là người sáng lập triều đại Ptolemai. Từng là một Thống chế trong quân đội của Alexander 'Đại đế', sau cái chết của Alexander, Ptolemy đã chiếm Vương triều của ông sau đó có nàng Cleopatra nổi tiếng, người quyến rũ được Julius Caesar và Mark Antony.

5. Hai anh em, Antipater và Alexander, đánh nhau xem ai

lấy Ai Cập và đứng trung lập trong trận chiến Ipsus.

sẽ nối ngôi cha là vua Cassander. Antipater đã giết mẹ mình, và Alexander mời Pyrrhus và Demetrius đến giúp mình. Pyrrhus đến trước, và được trả công bằng một

vùng đất rộng lớn thuộc Macedonia. Alexander không muốn Demetrius cũng làm như vậy nên đã đến gặp Demetrius. Nhưng trong cuộc gặp gỡ, Demetrius đã giết Alexander rồi chiếm lấy phần còn lại của Macedonia.

6. Demetrius cai trị Macedonia trong 7 năm. Sauđó, con trai ông ta là Antigonus II lên làm vua Macedonia. Các

hâu duệ dòng họ này tiếp tục trị vì cho đến năm 197

TCN, khi bi người La Mã đến chinh phục.

Lysimachus (360?-281 TCN) là vua xứ Thrace, từng một thời gian ngắn làm vua của mọi vùng đất Macedonia.
 Tarentum: ngày nay là thành phố Taranto, Đông Nam nước Italia.

nước Italia.

9. Alexander từng gặp voi chiến mặc giáp sắt ở Ấn Độ.
Pyrrhus cũng học cách sử dụng thứ vũ khí khủng khiếp này. Mùi và tiếng ồn của voi làm ngựa sợ hãi vì trước đó chúng chưa từng thấy bao giờ.

10. Lucania: ngày nay là vùng Basilicata ở miền Nam

11. Heraclea: thuộc tỉnh Apulia (Puglia), đồng nam nước Italia.

Italia

- 12. Appius Claudius là chính khách, nhà văn, nhà hùng biện xuất sắc của La Mã, sống vào khoảng năm 300 TCN.
- 13. Hydra là một trong những quái vật mà Hercules từng chinh phục. Nó có 9 đầu, và mỗi lần một đầu bị chặt, hai cái khác sẽ mọc ra thế chỗ. Hercules đã tiêu diệt con quái thú bằng cách lấy đuốc thiêu nó.
- 14. Gaius Fabricius Luscinus (chết sau năm 275 TCN), chính khách và thống chế La Mã. Ông làm chấp chính tối cao năm 282 TCN, có nhiều thành công và chiến thắng lớn trước người Lucana, Brutti, và Samnite, được người La Mã rất ca ngơi. 15. Các môn đồ của triết gia Hy Lạp Epicuris được biết dưới cái tên các nhà Khoái lac chủ nghĩa. Epicuris từng khuyên: 'Sống không để bị biết đến', hưởng thụ cuộc sống của một kẻ bất cần đời vô danh. Tư tưởng này giống như tư tưởng Lão Tử trong triết học Trung Hoa. Plutarch đã viết tiểu luân Về sư châm trễ của sư trừng phat từ thần linh để phản đối giáo lý trung tâm của chủ nghĩa Khoái lạc là các vi thần không quan tâm đến những gì chúng ta làm, cũng như sư quan tâm hàng đầu đến những gì chờ đơi sau khi chết.

hành động bất kính và lừa lọc đều được chấp nhân. Cronos là cha của thần Zeus (Jupiter), Poseidon (Neptune) và Hades (Pluto). Cũng giống như thời gian, Cronos nuốt con của mình vào bung, nhưng vợ của Cronos là Cybele (Bà me Vĩ đại), một hôm đã đưa cho ông ta một hòn đá thay thần Zeus. Khi lớn lên, Zeus lao vào cuộc chiến tranh với cha mình và các Titan khác là con của Uranus (Thiên đường) và Gaea (Mặt đất) và đánh bai ho. Trong buổi lễ Saturnalia, chủ nô và nô lê đổi vai trò và ban bè tăng quà nhau, để thể hiện sư công bằng tư nhiên giữa người với người và tình bằng hữu thân ái từng có ở thời Hoàng Kim của Cronos. Lễ hội của người La Mã vào dịp Giáng sinh vẫn còn lưu giữ lai một chút gì đó những phong tục này. 17. Asculum: thuộc tỉnh Lucania (Basilicata), phía nam Italia 18. Từ đó có thành ngữ 'chiến thắng của Pyrrhus' là những chiến thắng phải trả giá rất lớn. 19. Mamertum là một thành bang thuộc Sicily. 20. Beneventum: trước khi Pyrrhus bi thua trân ở đây

năm 275 TCN, thành phố này có tên là Maleventum (gió yếu). Sau khi chiến thắng Pyrrhus, người La Mã đổi tên

16. Lễ hội thần Cronos (Sao Thổ, theo thần thoại La Mã là thần Saturn) có tên là Saturnalia, được tổ chức trong ba ngày vào giữa tháng Chap. Trong thời gian đó mọi tiếng trong chiến tranh Punic lần thứ hai (218-201 TCN) với La Mã. Hannibal hành quân từ Tây Ban Nha vượt dãy Alps tấn công La Mã. Ông chiến thắng một số trận rất huy hoàng và gần như chiếm được thành Rome, nhưng cuối cùng Rome đã đứng vững và ông phải rút về. 22. Những người Gaulois đến từ vùng ngày nay là nước Pháp. Họ là những chiến binh hung dữ, đã chiếm được Rome vào năm 387 TCN, khoảng 100 năm trước chiến dịch của Pyrrhus.

23. Đây là Antigonus II (319?-239 TCN), con trai của Demetrius, làm vua Macedonia trong giai đoan 283-239

thành phố này là Beneventum (gió mạnh). Ngày nay là Benevento, thủ phủ tỉnh Benevento miền nam Italia.

21. Hannibal (247-183 TCN) là một trong những vị tướng xuất sắc nhất moi thời đai, thống chế Carthage nổi

2. Thales (625?-546? TCN), triết gia Hy Lạp, sinh ở vùng Miletus, thành phố Hy Lạp cổ ở Ionia, là thành phố thịnh vượng nhất trong 12 thành phố của liên bang Ionia, vùng Tiểu Á. Ông là người sáng lập nên trường phái triết học Hy Lạp, và là một trong số bảy nhà thông thái của Hy Lạp. Thales rất nổi tiếng về kiến thức tuyệt vời về thiên văn học sau khi dự đoán rằng nhật thực sẽ xảy ra vào ngày 28/5 năm 585 TCN. Ông cũng được coi là

1. Solon là một trong bảy nhà thông thái này.

TCN.

cho rằng nguồn gốc của tất cả mọi vật là nước. Trước Thales, những giải thích về vũ trụ rất huyền bí và khó hiểu, việc ông tập trung nghiên cứu những vật chất cơ bản hình thành nên thế giới đánh dấu sự sinh thành các tư duy khoa học. Thales không để lại tác phẩm nào; người ta biết về các kiến thức của ông nhờ vào ghi chép của Aristotle trong cuốn Siêu hình học (Metaphysics). Miletus cũng là quê hương của triết gia Hy Lạp nổi tiếng là Anaximander.

3. Salamis: một hòn đảo gần Athen, thuộc vùng Attica, là quê hương của các anh hùng Hy Lạp huyền thoại trong sử thi của Homer là Ajax và Teucer.

người đã giới thiệu môn hình học vào Hy Lap. Thales

Sản phẩm nông nghiệp chủ yếu của Athens là dầu ôliu, để buôn bán và đổi lấy những mặt hàng khác từ khắp nơi trên thế giới. Dầu ôliu không chỉ để nấu ăn mà quan trọng hơn là để thắp sáng. Phải mất 16 năm cây ôliu ở Hy Lạp mới trưởng thành và sau 40 năm mới tạo ra lượng dầu nhiều nhất. Vì vậy việc trồng trọt đòi hỏi công việc nặng nhọc và không thu được kết quả trong một thời gian dài. Việc cải cách ruộng đất ở Athens sẽ làm cho một số người không tốn công trồng trot mà vẫn

5. Talent là đơn vị đo tiền tệ và ruộng đất của người Hy

được thu hoach.

4. Cải cách ruộng đất ở Athens khó hơn ở Sparta nhiều.

- Lap cổ đại. 6. Từ những việc Dracon làm, sau này tiếng Anh có từ draconian để chỉ sư tàn bạo, được sử dụng để mô tả những pháp luật hà khắc.
- 7. Solon bắt mọi công dân phải thể hiện chính kiến, ông không muốn những công dân khao khát những điều tốt nhưng lai sơ hãi và không dám hành động chống lai những kẻ xấu.
- 8. Người nghèo ở Athens không hề có bất cứ quyền gì cho đến khi Solon tiến hành cải cách. 9. Attica: vùng đất đồi núi ở phía Nam bán đảo Hy Lap.
- 10. Solon tham khảo những sách vở cổ xưa của người Ai Câp rồi kể lai câu chuyên về luc địa Atlantis. Plato (427 - 347 TCN), hâu duê của Solon, kế thừa nhiệm vu này, đã viết cuộc đối thoại 'Timaeus' và đoạn văn 'Critias' kể lai câu chuyên đó. Theo lời Plato, 9.000 năm trước khi Solon đến Ai cập, một nền văn minh lớn trên một
- hòn đảo ở Đai Tây Dương đã biến mất trong một trân đại hồng thuỷ cùng với những trân đông đất. Plato không hoàn thành câu chuyên nên điều Solon từng viết không còn nữa. Cho đến ngày nay, câu chuyện về lục địa Atlantis vẫn còn là chủ đề gây tranh cãi. 11. Croesus là vua cuối cùng của xứ Lydia, một vương

quốc cổ xưa trên bán đảo Tiểu Á, cai trị từ 560 đến 546 TCN. Sau khi chinh phục nhiều vùng đất khác và trở

nên vô cùng giàu có, Croesus liên minh với các vương quốc Babylon, Ai Cập và Sparta nhưng bị Vua Cyrus 'Đại đế' của Ba Tư đánh bại.

12. Aesop (620?-560? TCN), tác giả của những truyện ngụ ngôn nổi tiếng của Hy Lạp.

13. Cyrus 'Đại đế' (600?-530 TCN): vua Ba Tư (550-530 TCN), con trai vua Cambyses I, hậu duệ của Achaemenes (Hakhamanish). Năm 550 TCN, Cyrus nổi dậy lật đổ ách cai trị của người Mede lên làm vua Ba Tư, cai trị một vùng đất từ sông Halys ở Tiếu Á đến vương quốc Babylon. Sau đó, ông đánh bại liên minh Babylon, Ai Câp và Lydia. Năm 539 TCN, ông thôn tính vương

quốc Babylon, thiết lập Đế chế Ba Tư hùng manh nhất trên thế giới trong suốt 2 thế kỷ cho tới cuộc viễn chinh của Alexander 'Đai đế'. 14. Nền độc tài của Pisistratus và con trai gã là Hippias kéo dài từ 561 đến 510 TCN. Sau đó, được người Sparta giúp đỡ, Cleisthenes và nhóm quý tộc Athens bị trục xuất đã giải phóng Athens khỏi nền độc tài này. Ngôi đền thờ ở Delphi nằm trong một hang đá dưới chân núi Parnassus thờ thần Apollo. Plutarch là một trong số hai thầy tế tai ngôi đền này trong nhiều năm liền. Apollo là vi thần đặc biệt của người Dorian. Tại đền thờ này, một bà đồng sẽ hóa thân và qua đó nói lai những lời tiên tri của vi thần. Hai châm ngôn được khắc

thờ này rất nổi tiếng trong thế giới Hy Lạp cổ đại.

2. Troezen một thị trấn nổi tiếng, nơi có đền thờ thần mặt trời Helios.

3. Theo thần thoại La Mã là Neptune, thần biển. Những đứa con sinh ngoài giá thú thường được đem đặt ngoài cửa đền thờ các vi thần.

4. Người nổi tiếng nhất cổ súy quan điểm này là

tại đền thờ này cô đọng tư tưởng của người Hy Lạp cổ đại: 'Hãy tự biết lấy mình!' và 'Đừng thái quá!'. Ngôi đền

Nietzsche (1844 - 1900), triết gia và học giả cổ điển Đức, vô thần. Nietzsche cho rằng bạo chúa, tội phạm và đứa trẻ lên hai đều cảm thấy ý thích cá nhân vượt trên công lý. Plato trình bày những phản biện bác bỏ chủ trương này của Socrates trong bài luận Gorgias.

5. Plutarch cùng viết về cuộc đời của Hercules, nhưng tác phẩm này nay không còn nữa. Hercules là người vô

tác phẩm này nay không còn nữa. Hercules là người vô cùng khoẻ mạnh, con của thần Zeus (Jupiter) và một phụ nữ trần tục là nàng Alcmena. Những chiến công oai hùng của chàng giúp chàng được lên thiên đường. Mẹ của Theseus là con gái của vua Pittheus, và mẹ của Hercules là nàng Alcmena, con gái của Lysidices, chị em cùng cha khác mẹ với Pittheus. Như vậy Theseus là anh em họ với Hercules.

6. Lydia là vùng đất khi đó thuộc để chế Ba Tư, nay

 Lydia là vùng đất khi đó thuộc để chế Ba Tư, nay thuộc miền tây của Thổ Nhĩ Kỳ. eo đất nối vùng Peloponnesus và Attica của Hy Lạp.

8. Sinnis thường hành hình nạn nhân của hắn bằng cách uốn cong hai cây thông rồi trói chân tay họ vào đó. Vì lực uốn nên khi hai cây thông bung ra, các nạn nhân sẽ bị xé rách đôi người.

9. Megara là một thành bang nằm ngay trên bờ biển Hy Lạp, cách Athens 33km về phía Tây. Đảo Salamis nằm

 Corinth: một thành bang Hy Lạp phát triển từ trước năm 1000 TCN khi người Dorian xâm chiếm, là trung tâm thương mai chính của Hy Lap vào năm 650 TCN, là

300 TCN).
10. Eleusis là một vùng đất ngày nay thuộc Attica, Hy Lạp.
11. Procrustes lấy việc tra tấn người bằng cách phanh xác ho ra cho vừa chiếc giường sắt của y hoặc chặt

giữa hai thành bang này. Megara là quê hương của nhà toán học Hy Lạp vĩ đại Euclid (sống vào khoảng năm

chân nếu họ quá cao làm trò vui. Từ câu chuyện này mà sau này trong tiếng Anh có từ 'procrustean' chỉ những tiêu chuẩn được áp đặt một cách cứng nhắc và vô lý.

12. Medea là con gái vua Aeetes xứ Colchis, trên bờ Đông Biển Đen. Jason là một hoàng tử trẻ xứ Thessaly, người cùng với bè bạn (những người Argonaut) tới lấy Bộ lông cừu vàng ở Aeetes. Medea yêu Jason say đắm. Nàng dùng phép thuật giúp chàng trốn thoát với Bô lông

Jason báo thù những kẻ phải chiu trách nhiệm về cái chết của cha chàng. Sau đó hai người cùng sang Corinth sinh sống. Medea sinh cho Jason hai người con trai nhưng sau đó nàng bi Jason bỏ rơi. Jason cưới một công chúa xứ Corinth. Nhưng Medea đầu độc cô dâu đó rồi giết hai đứa con của chính mình và chay sang Athens cưới vua Aegeus, rồi sinh cho ông một đứa con trai. Medea lo sơ rằng Theseus sẽ giành lấy quyền thừa kế của con mình. Vở kịch Medea của Euripides đã kể chi tiết câu chuyên này. 13. Attica là vùng đồi núi thuộc miền Nam Hy Lap, trung tâm là thành phố Athens. 14. Marathon: nơi xảy ra trận đánh với quân Ba Tư năm 490 TCN của người Hy Lạp, nay là một địa danh thuộc

cừu vàng, rồi cùng chàng về Thessaly, nơi Medea giúp

vùng Attica, cách thủ đô Athens của Hy Lạp khoảng 25km về hướng đông bắc. Tên địa danh này được đặt cho môn thể thao điền kinh đường dài Marathon.

15. Đảo Crete là một vùng đất cư trú khác của người Dorian, sau khi nền văn minh cổ của người Minoan lụi tàn. Vụ nổ hòn đảo Thera khoảng năm 1600 TCN là do một đợt sóng triều khổng lồ tràn ngập Crete và những vùng đất ven biển khác. Người Mycenae, một thành bang Hy Lạp cổ đại ở vùng Peloponnesus từng là trung tâm văn hoá thời đại đồ đồng trước khi sụp đổ khoảng

của người Minoan và chiếm đảo Crete. Sau này, người Dorian kế thừa người Mycenea cai trị vùng đất này. Crete là hòn đảo lớn nhất của Hy lạp ở Địa Trung Hải. 16. Hesiod, nhà thơ lớn của Hy Lap, sống vào khoảng

năm 1100 TCN, đã chinh phục rồi phá huỷ vương quốc

thế kỷ thứ 8 TCN. Để lại nhiều tác phẩm như Thần hệ (Theogony) và Công việc và tháng ngày (Works and Days). Ông có những câu danh ngôn răn dạy con người như: 'Buổi bình minh sẽ thôi thúc con người tiến bước, và cũng thôi thúc họ lao động' và 'Nếu người đàn ông muốn tránh hôn nhân và mọi thứ rắc rối mà phụ nữ có thể gây ra thì hãy đừng lấy vợ, nhưng cuối cùng anh ta sẽ phải chịu đựng những bất hạnh và sẽ chẳng ai chăm sóc khi về già'.

17. Homer: nhà thơ lớn của Hy Lạp (sống ở thế kỷ thứ 8 TCN), tác giả của thiên sử thi vĩ đại Iliad và Odyssey.

18. Trong nguyên bản tác phẩm Gương Danh nhân của mình, Plutarch kể rất chi tiết về những dị bản khác nhau. Philochorus nói rằng người Athens phải làm nô lệ cho người thắng cuộc đấu thể thao của Minos. Taurus, thuyền trưởng của người Crete, lẽ ra đã thắng, nhưng cả Minos và mọi người khác thảy đều không muốn có kết quả đó vì Taurus là một người độc ác và hung hăng. Theseus thách đấu với Taurus, và Minos chấp thuận. Nàng Ariadne là một trong số khán giả. Theseus đánh

Mê cung này, đã tiết lộ bí mật về đường lối đi trong Mê cung cho nàng Ariadne. Biết chuyện đó, Minos liền trừng phạt Daedalus bằng cách tống giam Daedalus và con trai Icarus của chàng. Daedalus làm những đôi cánh từ sáp ong và lông chim để con trai ông bay thoát ra khỏi nhà tù. Ông dặn con trai đừng bay quá gần mặt trời khẻo ánh nắng làm chảy sáp. Nhưng Icarus quá vui sướng khi được bay đến mức quên lời cha dặn. Thế là đôi cánh roi ra và Icarus roi xuống đất chết.

19. Sicily: hòn đảo lớn nhất ở Địa Trung Hải, đã từng là

bại Taurus, làm Minos hết sức vui mừng. Ông trả lại cho Theseus các con tin người Athens và chấm dứt lễ cống nạp. Trong dị bản về Minotaur có kể thêm chuyện về Daedalus và Icarus. Daedalus là người thiết kế xây dựng

đôi cánh roi ra và Icarus roi xuống đất chết.

19. Sicily: hòn đảo lớn nhất ở Địa Trung Hải, đã từng là thuộc địa của người Phoenicia, người Hy Lạp và người Carthage từ thế kỷ VIII TCN, của người Roman thế kỷ III TCN, người Vandal và người Goth thế kỷ V SCN, người Byzantine thế kỷ VI, người Hồi giáo Bắc Phi thế kỷ IX, người Norman thế kỷ XI và người Bourbon Tây Ban Nha giữa thế kỷ XVIII. Sicily là một phần của nước Ý thống nhất vào năm 1861. Sicily cũng nổi tiếng vì mối quan hệ thân thiết trong gia đình người dân và mạng lưới mafia bắt nguồn từ thế kỷ XVIII.

20. Aristotle (384-322 TCN) là nhà triết học và nhà khoa học nổi tiếng nhất thời bấy giờ, học trò của Plato. Ông

học và khoa học tự nhiên.

21. Đại hội Isthmus được mở hai năm một lần vào mùa hè ở Isthmus, trong khu rừng thông gần Corinth, nơi có đền thờ thần Poseidon.

22. Amazon là một bộ tộc gồm toàn các nữ chiến binh, kinh đô đặt tại bờ Nam Biển Đen, rất giỏi phi ngựa, bắn cung. Khi đánh giáp lá cà, người Amazon dùng giáo và rìu chiến dài. Chỉ những ai từng giết được kẻ thù mới được phép có bạn tình và cũng chỉ trong hai tháng mùa xuân. Con trai đẻ ra và tù binh bị đánh quẻ và bị bắt làm nô lệ. Lý do của việc làm đàn ông què cụt là để thuần dưỡng họ, để phối giống tốt hơn. Antianara, một nữ

để lai một khối lượng tác phẩm đồ sô về logic, chính tri

dương họ, đe phoi giông tot hơn. Antianara, một nữ hoàng của người Amazon, từng nói rằng 'Người quẻ quan hệ tình ái tốt hơn'.

23. Trên đường hành quân từ Athens trở về, người Amazon sống lẫn trốn khắp nơi chứ không muốn chịu nỗi hổ thẹn thua trận. Về sau, dù sức mạnh đã bị suy giảm, song người Amazon cũng tham gia vào cuộc chiến tranh thành Troy. Thậm chí đến thời Alexander Đại đế vẫn còn một số người Amazon.

24. Tuổi kết hôn ở Hy Lạp cổ đại là từ 12 đến 14. Sắc đẹn của nàng Helen cũng là nguyên nhận gây ra cuộc

đẹp của nàng Helen cũng là nguyên nhân gây ra cuộc chiến tranh Troy: nàng bị Paris, hoàng tử thành Troy, bắt cóc đem về Troy. Người Hy Lạp đem hạm đội đông tới

- 1186 tàu (và khoảng 50.000 chiến binh) đi chinh phạt thành Troy, chiến đấu suốt 10 năm mới giành chiến thắng (khoảng năm 1250 TCN).
 25. Tegea: một vùng mầu mỡ phía bắc Hy Lạp, một trong những nơi có đền thờ nữ thần Athena.
- 26. Aphidnae là một thị trấn nhỏ gần Epirus.27. Epirus là quê hương của Pyrrhus, người anh hùng cũng được kể trong cuốn sách này.
- 28. Trong thần thoại La Mã, đây là thần Pluto (Diêm Vương) cai quản vương quốc nơi hồn người trần ở sau khi thể xác chết đi.
- 29. Tại trận Marathon này, người Athens đánh bại người Ba Tư, những kẻ đã xâm lược đất nước họ. (Xem cuộc đời Aristides để biết thêm về trận đánh này).
 30. Cimon (510?-450? TCN): thống chế và chính khách xuất sắc của Athens, con trai của Miltiades, người đã
- làm nên chiến thắng Marathon. (Xem thêm câu chuyện về Pericles để biết về Cimon).

 1. Democritus (460? 370? TCN): triết gia Hy Lạp cổ đại, người đầu tiên đã đưa ra lý thuyết nguyên tử cho vũ trụ. Ông là một nhà văn có rất nhiều tác phẩm, nhưng đến nay chỉ còn lại rất ít.
- 2. Để biết thêm những sự kiện liên quan đến Dionysius [Con] và những việc xảy ra ở Syracuse, đọc thêm câu chuyện về cuộc đời của Dion.

- Đây chính là Hicetes, kẻ đã dìm chết vợ và con nhỏ của Dion, hắn giả bộ kết bạn với họ sau khi Dion bị giết.
 Xem câu chuyện về cuộc đời của Dion.
 Rhegium: thành bang nằm ở mỏm cực nam của bán
- đảo Ilia, thuộc địa của Hy Lạp từ thế kỷ VIII TCN, ngày nay là thành phố Reggio di Calabria. 5. Dân Carthage và dân Phoenicy nói chung nổi tiếng
- 5. Dân Carthage và dân Phoenicy nói chung nổi tiếng hay lừa gạt, nên khi nghe họ kêu than bị lừa gạt người ta sẽ thấy nực cười.
 6. Một thành bang cổ đại trên đảo Sicily.
- 7. Adranum: thuộc đảo Sicily.8. Xem câu chuyện về cuộc đời của Dion để biết thêm
- tội ác mà hắn gây ra cho gia đình Dion.

 9. Xem cuộc đời của Agesilaus và Pelopidas để biết về
- Epaminondas.

 10. Sophocles (496?-406? TCN) là một trong những nhà soạn kịch vĩ đại nhất của Hy Lạp. Trong số 127 vở kịch của ông, hiện còn giữ lại được 7 vở bi kịch hoàn chính, bao gồm các vở Electra. Oedipus Rex và Antigone.
- của ông, hiện còn giữ lại được 7 vở bi kịch hoàn chỉnh, bao gồm các vở Electra, Oedipus Rex và Antigone.

 11. Plutarch tin rằng con cháu sẽ bị trừng phạt bởi tội lỗi của tổ tiên, cũng như việc họ được thừa hưởng những phần thưởng từ công lao của cha ông. Do vậy, ông cẩn trọng viết rằng bệnh đục thuỷ tinh thể của Timoleon là do di truyền. Thuyết này giúp Plutarch giải thích vì sao những người tốt gặp khó khăn và những kẻ ác lại có thể

'trời không có mắt' như thế là một trong những nền tảng trong học thuyết của phái Khoái lạc, một học thuyết mà Plutarch phản đối. Ông cũng tin rằng cái chết không chấm dứt ý đồ của nhiều kẻ xấu, mà chúng sẽ còn bị trừng phạt không chỉ với những đau khổ của chính bản thân chúng mà còn phải chứng kiến những bi thảm mà con cháu chúng phải gánh chịu. Xem tiểu luận rất hay của Plutarch Về việc trừng phạt chậm trễ của các vị thần trong tập văn Moralia (Luân lý).

sàm báng công lý nhưng dường như được tha thứ. Việc

uống không biết say.

2. Chứng mất trí phổ biến. Vào năm 1906, lần đầu tiên bác sĩ tâm thần và thần kinh học người Đức Alois Alzheimer đã chỉ ra rằng căn bệnh này không thể chữa được, mang tính thoái hóa và gây tử vong.

1. Người đời Tấn trong nhóm Trúc Lâm thất hiền (7 người trong rừng trúc). Ông rất thích uống rươu và

3. Alcoholics Anonymous: Một tổ chức cho những người nghiện rượu chia sẻ và giúp đỡ những người khác thoát khỏi tình trạng nghiện rượu giống mình.

1. Jujitsu là môn võ thuật cổ truyền của Nhật Bản. Đây là môn võ sử dụng tay không dựa vào nguyên lý thăng bằng, dùng mưu mẹo, mềm dẻo hơn là sức mạnh.

1. Một bộ phim do Mỹ sản xuất được phát triển từ truyện ngắn "The Greatest Gift" của Philip Van Doren

Stern, được 5 đề cử Oscar, được Viện phim Mỹ xếp vào hàng 100 phim Mỹ hay nhất trong 100 năm qua, và đứng ở vị trí thứ nhất trong số những bộ phim truyền cảm nhất mọi thời đại.

2. Nguyên văn: Deputy Fife – tên một nhân vật trong

chương trình truyền hình của Mỹ: The Andy Griffith Show, có tính cách rất tự mãn và huênh hoang.

1. Con đường nối liền Myanmar và Trung Quốc, có vai trò to lớn trong Chiến tranh Thế giới II.

Table of Contents

MUC LUC
HOÀNG ANH TÚ (1978)
Biết chết liền
Bởi Sài Gòn nhiều nắng
<u>16h20</u>
16h25
16h30
16h37
16h45
16h50
16h57
16h59
17h00
17h02
17h11
Anh chàng teen story
Bối cảnh cho một teen story
Mười phương án làm quen
Phương án làm quen thứ mười
Buổi chiều tình cờ - phim The Tourist
Cô gái đến từ sao Thủy
Co gai uch tu sao i nuy

```
Chiều cuối năm và nu hôn mở mắt
Cứu rỗi
       Hoàng
       Quân
       Dung
       Hoàng
       Quân
       Dung
Dàn lòng
       Trân khóc thứ bốn mươi tám và lần tan vỡ
       thứ ba rưỡi
       Mối quan hệ định mệnh
       Nói yêu em ở Sài Gòn
       Vỡ vun
Đồng nghiệp lãng man
      1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
Dreamer
```

Buổi chiều, quán ven hồ, một cô gái, một
tình yêu
Những giả thiết, đường phố, đi hết một
buổi chiều
Buổi tối, dreamer
Mười hai giờ đêm, em không phải là Lo
Lem
Before Sunrise
Mình sẽ gặp lai nhau chứ
Yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên
Lời hen từ kiếp trước
Mình sẽ gặp lai nhau chứ?
Hơi bi yêu anh
Hot girl
<u>Trái tim vô lý</u>
Mắt ngoan, đừng khóc
Môt mối tình cũn cỡn
12h00 - Bữa trưa hoàn hảo với một anh
chàng hoàn hảo
13h01 - Lời tỏ tình hoàn hảo với cái cầm
tay hoàn hảo
17h30 - Nu hôn hoàn hảo, không có nu
<u>hôn nào hết</u>
Mong manh & ruc rõ
Môt cơn bão vừa đi qua phố

<u>Thành phô sau cơn bão</u>
<u>Lễ tưởng niêm</u>
Những ngày hồi sinh
Môt mẩu tình cỏn con
Nàng yêu tôi, tôi yêu nàng nhưng chúng
tôi không thuộc về nhau
Với tuổi trẻ, bảy năm đã là một cuộc đời
Nàng cũng đã yêu tôi, nhưng
Buổi chiều không có đường chân trời
Hết hôm nay là đến hôm qua
Như là mơ thôi
Phía khác
Môt tháng trước
<u>Hiên tai</u>
Hop báo
Thang máy tình yêu
Tình cũ
<u>Tiếc công yêu</u>
<u>Trái tim dẫn lối</u>
Cuôc điện thoại lúc nửa đêm
Cô gái không rõ mặt
Bac Tình Lang
Những giả thiết
Những rắc rối nối tiếp
Sư thất được phơi bày
<u>Su that duoc phoroay</u>